

ANNA TODD

Nimic mai puțin

DE LA AUTOAREA SERIEI AFTER,
#1 BESTSELLER INTERNAȚIONAL ȘI
BESTSELLER NEW YORK TIMES

AL DOILEA VOLUM DIN SERIA
LONDON DIBSON

1,5 MILIARDE DE
LECTURI PE

TREI

wattpad

ANNA TODD

Aventurile lui Landon Gibson, care pleacă din Washington ca să-și trăiască dragostea la New York, continuă!

La șase luni după despărțirea de Dakota, fosta lui iubită și prietenă din copilărie, Landon Gibson încearcă să se adapteze la noua sa viață în Brooklyn.

Landon speră că slujba de la cafenea, cursurile de la universitate și relația agitată a celei mai bune prietene, Tessa, cu fratele lui vitreg, Hardin, îi vor ocupa timpul.

Dar în ultima vreme, gândul la o femeie frumoasă și exotică, specialistă în prăjituri și torturi, îl distrage pe Landon de la existența lui cuminte.

wattpad sensation Imaginator 1D

Seria AFTER a adunat peste 1 miliard de fani online și a fascinat cititorii din întreaga lume. Citește și tu cea mai virală poveste de pe internet!

TREI

www.edituratre.ro

ISBN 978-606-40-0515-1

9 786064 005151

Anna Todd a câștigat o popularitate imensă pe internet odată cu apariția seriei **AFTER**, serie publicată în 30 de limbi și #1 bestseller în Italia, Germania, Franța și Spania.

Locuiește în Austin, împreună cu soțul ei, cu care s-a căsătorit la o lună după absolvirea liceului. Anna a fost mereu o cititoare împătimită și i-au plăcut trupele de băieți și poveștile romantice de iubire, astfel că acum, când a găsit un mod de a le îmbina pe toate trei, se bucură de un vis devenit realitate.

Pe Anna Todd o găsiți la AnnaToddBooks.com, pe Twitter la [@imaginatordx](https://twitter.com/imaginatordx), pe Instagram la [@imaginatord](https://www.instagram.com/imaginatord) și pe wattpad ca [Imaginator1D](https://www.wattpad.com/Imaginator1D).

La Editura Trei au apărut **Nimic mai mult** – primul volum din seria **Landon Gibson** și toate romanele seriei **AFTER**:

După ce ne-am întâlnit

După ce ne-am certat

După ce ne-am îndrăgostit

După ce am găsit fericirea

Înainte de noi

Paramount Pictures a cumpărat drepturile de ecranizare pentru **AFTER**.

Todd e cel mai important fenomen literar al generației sale.

COSMOPOLITAN

Sunt atât de entuziasmată de faptul că oamenii ajung să-l cunoască pe Landon Gibson. Indiferent dacă ți se povestește despre el sau dacă-l cunoști deja din seria **AFTER**, știu că o să-ți placă la nebunie povestea lui. Este un tip extrem de loial și, atunci când se îndrăgostește, e pasional și foarte implicat.

ANNA TODD

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Carmen Botoșaru

Coperta:
Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty Images/ © Noviembre Anita Vela

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Răzvan Nasea

Corectură:
Irina Mușătoiu
Dușa Udrea-Boborel

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TODD, ANNA
Nimic mai puțin / Anna Todd ; trad. din engleză de
Oana Dușmănescu. - București : Editura Trei, 2018
ISBN 978-606-40-0515-1

I. Dușmănescu, Oana (trad.)

821.m1

Titlul original: Nothing Less
Autor: Anna Todd

Copyright © 2016 by Anna Todd

Originally published by Gallery Books, a Division of Simon & Schuster, Inc.

The author is represented by Wattpad.

Copyright © Editura Trei, 2018
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Chișeuul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

*Pentru toți Landonii din lumea întreagă, care pun pe oricine
mai presus de ei înșiși, chiar și atunci când n-ar trebui.
Karma va lucra în favoarea voastră. <3*

Muzica lui Landon

„Without“ — *Years & Years*

„Echo“ — *Nelou*

„Ghost“ — *Halsey*

„TiO“ — *Zayn*

„Take Me Home“ — *Jess Glynne*

„Crown of Love“ — *Arcade Fire*

„Control“ — *Kevin Garrett*

„Assassin“ — *John Mayer*

„I Can't Make You Love Me“ — *Bon Iver*

„What a Feeling“ — *One Direction*

„Never Let Me Go“ — *Emily Wolfe*

„War of Hearts“ — *Ruelle*

„Edge of Desire“ — *John Mayer*

„Chainsaw“ — *Nick Jonas*

„wRoNg“ — *Zayn*

„As You Are“ — *The Weeknd*

„Something Great“ — *One Direction*

„Unhinged“ — *Nick Jonas*

„Death Has Fallen in Love“ — *Mads Langer*

„Last Flower“ — *Mads Langer*

„I Know Places“ — *Taylor Swift*

„Cough Syrup“ — *Young the Giant*

„iT's YoU“ — *Zayn*

„Heavy“ — *Emily Wolfe*

„Wolves“ — *One Direction*

Prolog

Într-un viitor nu foarte îndepărtat...

— Tati?

O voce fragilă se aude în bezna dormitorului meu. Mă înclin și aprind veioza, iar ochii mi se obișnuiesc cu lumina care se răspândește în toată încăperea.

— Adeline? Ce s-a întâmplat?

Mă ridic și-mi trag pătura peste piept, amintindu-mi că nu sunt îmbrăcat. Mă uit la soția mea; i se vede spatele gol. Doarme pe burtă, întinsă ca de obicei. Fetița se freacă la ochisorii căprui cu mânuța.

— Nu pot să dorm.

Mă simt cuprins de ușurare.

— Ai numărat oițele?

I-a fost greu să doarmă în ultima vreme și încerc să nu mă-ngrijerez prea mult din cauza asta. Medicul spune că-i e dificil să-și

trimită mintea activă la culcare noaptea, lucru destul de normal pentru vârsta ei. Adeline dă din cap.

— Și poneii. Am numărat și poneii. Unul albastru, unul roșu și unul galben și certăreț.

Încerc să nu râd.

— Un ponei galben și certăreț?

— Da. I-a furat fursecul celui albastru.

Mama fetiței mele se agită în somn, dar nu se trezește. Îi trag pătura peste spatele gol, în caz că se va întoarce cu fața în sus.

Mă uit la fiica mea, care are ochi ca ai mei, și nu-mi mai ascund amuzamentul în fața imaginației ei bogate. E atât de creativă pentru vârsta ei și spune mereu povești cu pitici și prințese și alte lucruri fantastice.

Zâmbind, îi întind mâna, iar ea își mută ursulețul sub celălalt braț și mă prinde de degete. Biata jucărie de pluș mai are puțin și se dezintegrează. În afară de școală, nu se duce nicăieri fără el și uneori găsesc chestia asta blănoasă în geanta mea, când ajung la școală.

— Ce zici să ne vedem la bucătărie ca să-mi spui ce se întâmplă mai departe?

Ea dă din cap, iar eu îi sărut mânuța.

— Vin și eu într-un minut, iubito, adaug, ca să-mi pot pune pe mine niște pantaloni de trening.

Adeline se uită la mama ei, apoi din nou la mine, înainte de a se îndrepta spre ușă. Apoi se răsuțește.

— Putem să mâncăm o prăjitură cât vorbim? întrebă mica mea negociatoare.

E exact ca mine, mereu vrea dulciuri. Arunc o privire spre ceasul de pe noptieră. E douăsprezece și jumătate și mâine-dimineață are școală. Pentru că sunt învățătorul ei în clasa întâi, n-ar trebui s-o încurajez să mănânce dulce în mijlocul nopții...

— Te rog, tati?

Știu că trebuie să fiu responsabil și că n-ar trebui s-o las să mănânce dulciuri cu șase ore înainte să se trezească și să meargă la

școală. Mama ei o să mă omoare, dar știu la fel de bine că și ea i-ar ceda. Ochii aceia mari și căprui și ursulețul din brațele ei îmi amintesc că nu va fi mai fi copil prea mult timp.

Adeline mă așteaptă.

— Ia una și pentru mine. Vin și eu până când alegi tu *cele mai mici prăjituri din cutie* pentru noi.

Zâmbește, convinsă c-o să-i dau voie.

— Pe *cele mai mici*, bine?

Îi zâmbesc. Ea mă aprobă și iese din dormitor. Mă ridic în picioare și-mi iau pantalonii de pe podea.

— Fraier, se aude vocea somnoroasă a soției mele.

Îmi trag pantalonii pe mine.

— Ești trează? întreb eu, prefăcându-mă surprins.

Ea se răsuțește și-și înalță brațele deasupra capului, iar cearșaful îi cade până la talie.

— Desigur.

Un surâs adormit i se întinde pe fața frumoasă.

— Lașo, o necăjesc eu.

— Ești ușor de manipulat.

Încerc să-mi iau privirea de la chipul ei. Dacă-mi permit să admir sânii goi ai soției mele, n-o să mai plec niciodată din camera asta.

După ce mă îmbrac, mă aplec, mă sprijin cu genunchiul pe marginea patului și-mi lipesc cu blândețe buzele de fruntea ei. Are ochii închiși când mă desprind de ea și buzele strânse într-un zâmbet plăcut.

Plec din dormitor și, când ajung la bucătărie, Adeline ține ursulețul într-o mână și un fursec imens în cealaltă.

— Asta nu pare a fi cea mai mică prăjitură.

Deschid frigiderul și scot carafa cu lapte. Adeline surâde și limba îi iese printre dinții lipsă. Crește prea repede.

— Credeam c-ai spus *cea mai mare*, minte ea.

Landon

Tortul aniversar al lui Ellen e la mine în mâini, gata să-l duc la parter. Nora stă lângă ușă, luându-și la revedere de la Posey și Lila. O văd pe Nora care-și pune o pereche de teniși albi; poartă șosete care au drept model felii de pizza.

— Ești gata?

Pun tortul pe măsuța roșie de la intrare, iar ea dă din cap. A fost tăcută de la discuția noastră din baie și nu știu cum să încep cu ea o conversație acum. Am fost de acord că nu voi încerca s-o schimb, că n-o să insist să-i aflu secretele și nici n-o s-o ajut să-și care bagajele. M-a avertizat la nesfârșit că nu e bună pentru mine, că nu poate fi femeia de care am eu nevoie.

Cum poate fi așa, când nici eu nu am habar de ce am nevoie?

Tot ce știu e că-mi place compania ei și vreau s-o cunosc mai bine. Nu mă deranjează s-o luăm ușor: cele mai frumoase cadouri îți iau, de obicei, mai mult ca să le desfaci.

Iau tortul, apoi ieșim amândoi în tăcere, iar eu chem liftul. Foșnetul ascensorului care urcă este singurul zgomot de pe holul liniștit. Intrăm, iar Nora se duce în cel mai depărtat loc din lift.

O las să ia distanță și încerc să nu mă uit la ea, deși ea mă privește. Îi simt ochii fixându-mă, dar îmi dau seama că nu mai are chef de vorbă astăzi.

Îmi simt brațele goale, de parcă *le-ar lipsi ceva*. Nora, poate? În fiecare secundă petrecută cu ea simt că-mi pierd controlul asupra propriului trup.

Nora își atinge codițele și ochii noștri se întâlnesc. Liftul nu s-a mișcat de când ne-am urcat în el. Nici n-aș putea să spun de când ne aflăm aici; mi se pare că au trecut câteva minute, dar e posibil să nu fi fost decât câteva clipe.

Nu-și ia ochii de la mine, studiindu-mă, încercând să dezlege un mister.

Nu eu sunt cel care are secrete, vreau să-i spun.

Mă gândesc la Dakota și la timpul petrecut împreună aseară. Mă gândesc cât de stânjenit și vinovat m-am simțit când n-am putut... să fac față. Mă gândesc la felul în care m-am simțit când am găsit baia pustie, pentru că fosta mea iubită a plecat pe ieșirea de incendiu. N-a trecut decât o noapte, iar acum sunt cu Nora, dorindu-mi să fiu mai aproape *de ea*.

Presupun că și eu am secretele mele.

— S-a stricat? întreabă Nora, iar eu am un moment de panică, gândindu-mă că vorbește despre scula mea.

Când îmi dau seama că vorbește despre lift, îmi vine să râd.

— Nu știu.

Apăs din nou butonul pentru parter. Liftul scoate un sunet, iar ușa se deschide și se închide la loc. Cabina începe să se miște, iar eu ridic din umeri. Oare uitasem să apăs pe buton? Nu știu.

Când ajungem la parter, aștept ca Nora să iasă prima din lift. Cotul ei îmi atinge brațul și mă dau la o parte ca să-i fac loc. Am pielea fierbinte și, pentru o clipă, îmi doresc să pot trăi într-o realitate

paralelă. Într-o dimensiune în care o pot atinge pe Nora, o pot ține în brațe. În lumea aceea, Nora ar avea încredere în mine și mi-ar împărtăși lucruri pe care nimeni altceva nu le-ar putea vedea. Ea ar râde șovăitoare și n-ar încerca să se ascundă. Cu fiecare pas făcut în blocul în care locuiesc, această lume imaginată perfectă păleşte.

— Nu i-am luat și alt cadou lui Ellen, îmi amintesc eu cu voce tare.

Nora se răsucesce și încetinește până când o ajung din urmă.

— Sunt sigură că tortul acesta făcut în casă și timpul tău sunt suficiente.

Inspiră profund.

— Mie mi-ar plăcea la nebunie un astfel de cadou.

Apoi merge mai departe.

Când spune asemenea lucruri, mintea mea, și așa aglomerată, devine și mai confuză.

— Și totuși, nu-ți plac zilele de naștere? o întreb, sperând nerăbdător la o explicație.

Ziua ei de naștere e săptămâna viitoare; dar m-a făcut să-i promit că n-o să-i pregătesc nimic. Mă pune să-i promit o grămadă de lucruri în ultima vreme. O cunosc de numai câteva săptămâni și deja i-am promis prea multe.

— Nu.

Nora deschide ușa, ținând-o și pentru mine. În loc s-o întreb de ce, mă hotărâsc să vorbesc despre amintirea mea preferată de la aniversări.

— Când eram mai mic, mama făcea mereu hărmălaie de ziua mea de naștere. Toată săptămâna o țineam într-o petrecere. Îmi făcea toate felurile de mâncare preferate și stăteam în fiecare seară până târziu.

Nora ridică privirea la mine. Ne apropiem de intrarea în magazinul de pe colț. Un cuplu trece, ținându-se de mână, lucru care mă face să mă întreb dacă Nora a avut vreodată vreun iubit serios. Mă înnebunește că nu știu nimic despre femeia asta. Are 25 de ani. Trebuie să fi avut relații în trecut.

— Îmi făcea întotdeauna briose coapte în conuri de înghețată și mi le aducea la școală. Credea că asta o să-i facă pe copii să mă placă, dar ei făceau mișto de mine și mai mult.

Mi-am amintit de primul an de liceu, când nimeni din toată clasa nu s-a atins de prăjiturile decorate cu bomboane colorate pe care le făcuse mama.

Nimeni în afară de Dakota și de Carter. Toți trei am încercat să mâncăm cât am putut de multe, în drum spre casă, pentru ca mama să creadă că toți copiii din clasă au apreciat cadoul ei și că au sărbătorit ziua mea de naștere alături de mine.

Ne mai rămăseseră cinci când am ajuns la noi pe stradă. Le-am lăsat pe un buștean de la intrarea în Petic, o zonă împădurită unde stăteau drogații și oamenii cu soartă grea — cu stomacul gol și cu o viață la fel de goală — și ne-a plăcut să credem că i-am hrănit pe cel puțin cinci dintre ei în ziua aceea.

— Eu aș fi mâncat una, spune Nora, uitându-se prin mine.

Nu-mi explică de ce își urăște propria zi de naștere și nici nu mă aștept s-o facă. Nu de asta i-am povestit o parte din trecutul meu.

Nora deschide ușa magazinului și se aude clopoțelul. Intru după ea și zâmbesc când Ellen ridică privirea, încercând din răsuputeri să-și stăpânească un zâmbet până la urechi.

2

— Am rămas cu o grămadă de tort, spune Nora, ducând furculița de plastic la gură.

Firimituri de blat alb și glazură verde cad pe masa dintre noi. După cum s-a dovedit, Ellen nu e moartă după dulciuri. Spune că e adolescentă tocmai pentru că nu-i plac florile, când mă vait c-ar fi trebuit să i le aduc doar pe acelea. Dar să nu-i placă tortul? Nu știu ce fel de ființă e, dar o să-l mănânc eu cu drag în locul ei.

În ciuda faptului că urăște o mulțime de lucruri, i-a prins bine compania noastră. Deși a încercat să nu zâmbească, n-a reușit, așa că toți trei ne-am distrat de minune. Nora a întors semnul de pe ușa magazinului, din DESCHIS în ÎNCHIS, și am cântat „Mulți ani trăiască“. Am descoperit că sunt un cântăreț jalnic. Chiar fără melodie sau lumânări, ne-am asigurat că Ellen a știut că e ziua ei.

Nora a pus muzică pe telefonul ei, iar Ellen a vorbit cu ea mai mult decât a vorbit cu mine vreodată. Petrecerea noastră improvizată a durat vreo jumătate de oră. Ellen era îngrijorată că

magazinul era închis și am senzația că obosise să vorbească despre ea însăși. Ceea ce e nașpa. Am aflat că oamenii cărora nu le place să vorbească mult despre ei înșiși sunt cei cu care-mi doresc cel mai mult să discut.

— Ne rămâne nouă mai mult.

Iau altă furculiță de pe teighea și scobesc într-un colț al tortului. Nora stă pe scaun lângă mine, cu un picior sub ea. Micile felii de pizza de pe șosetele ei sunt deopotrivă ciudate și adorabile. Întind mâna și o împung în laba piciorului.

— Ce-i cu astea?

Ea își linge buzele.

— Viața e prea scurtă ca să porți șosete plecticoase.

Ridică din umeri, ducând furculița cu tort la gură. Mă uit la șosetele mele, albe cu gri la călcâie și vârfuri. Bleah! Astea sunt plecticoase. Și mai sunt și *până la genunchi*. Nimeni nu mai poartă șosete până la genunchi.

— Țsta e mottoul vieții tale?

Ea dă din cap.

— Unul dintre ele, spune cu gura plină.

I-a rămas glazura pe buze și mi-aș dori să fim într-o comedie romantică, ca să mă pot întinde și să i-o șterg cu degetul. Ea s-ar înmuia toată, am începe să simțim fluturi în stomac și ea s-ar lipi de mine.

— Ai glazură pe buze, spun eu, făcând exact opusul unui gest romantic.

Ea dă să se ștergă la gură cu degetul mare, dar nu reușește.

— Nu vrei s-o ștergi tu în locul meu? E scenariul perfect pentru un sărut ca-n filme.

Gândim la fel, se pare. Ideea aceasta mi se pare reconfortantă, din nu știu ce motiv.

— Chiar la asta mă gândeam. Dacă ăsta ar fi fost un film, m-aș apleca și te-aș șterge pe buze.

Zâmbesc. Nora surâde cu subînțeles, cu buzele pline în continuare de glazură.

— Ți-ai linge-o de pe deget, iar eu ți-aș privi buzele cum se întredeschid.

— Iar eu m-aș uita la tine când aș face asta.

— Aș ofta în timp ce tu-ți lingi degetele, fără să-mi iau ochii de la tine.

Simt cum mă înfior.

— Tu ai avea fluturi în stomac.

— Niște fluturi sălbatici și furioși care mă fac să cred că-nnebunesc.

Nora mă privește în ochi. Zâmbește și e atât de frumoasă!

— Ți-aș spune că am ratat o bucată și m-aș mai apleca o dată spre tine. Inima ți-ar bate atât de repede.

— Atât de repede, c-ai putea s-o auzi.

Îi repet vorbele, pierdut în ele.

— Atât de repede, c-aș putea-o auzi. Ți-aș atinge obrazul.

Pieptul Norei se ridică și coboară lent.

— Iar eu te-aș lăsa.

— Ai închide ochii, așa cum faci de fiecare dată când te ating.

Nora pare surprinsă, ca și cum n-ar fi știut ce face. Mă uit fix la gura ei în timp ce vorbește, întrebându-mă la ce anume se gândește.

— Te-aș trage mai aproape de mine și mi-aș linge buzele, completează ea povestioara noastră.

Inima îmi bubuie atât de nebunește, că aud sângele năvălindu-mi în urechi. Inspir, iar Nora vine mai aproape. Nici măcar nu cred că a observat.

— Mi-aș lipi buzele de ale tale. Atât de ușor, încât de-abia ai simți. Ți-aș despărți buzele cu limba și te-aș săruta.

Ochii Norei sunt acum închiși pe jumătate și privirea ei îmi fixează gura.

— M-ai săruta cum nu m-a mai sărutat nimeni niciodată — nu așa cum mă săruți tu. Ar fi ca primul meu sărut, chiar dacă nu e primul.

Vocea îi e ca o șoaptă. Nu pot să n-o sărut. Mă aplec mai aproape de ea, lăsând numai câțiva centimetri să ne despartă.

— *N-ai mai fost sărutată* niciodată.

Acum e atât de aproape, încât îi simt răsuflarea pe obraji.

— Nu așa cum te-aș săruta eu. Ai uita toate săruturile de dinaintea mea, toate atingerile. N-ar mai rămâne niciuna.

Inspir adânc, iar ea își lipește buzele de ale mele înainte să expir. Are gust de glazură. Îi simt limba caldă în gura mea și mâinile lacome în păr. Mă aduce mai aproape, trăgându-mă cu degetele de rădăcinile părului.

Am ambele picioare pe podea și-i cuprind trupul cu brațele, trăgând-o din scaun spre mine. Îmi aterizează în poală, cu coapsele de-o parte și de alta a picioarelor mele. Mă sărută ca și cum *n-aș mai fi fost sărutat* niciodată și-mi doresc să uit orice sărut, orice atingere dinaintea ei.

Trupul ei moale se leagănă lipit de al meu, în timp ce-și mușcă buza. Simt cum mi se scoală, apoi sunt surprins că nu mă simt deloc stânjenit. Îmi dau seama în acel moment că mă atinge. Îi gust răsuflarea în timp ce-mi cuprinde gâtul cu brațele. Își potrivește astfel trupul ca să simtă cum mă frec de ea. Pantalonii ei sunt atât de subțiri, iar treningul meu nu ascunde chiar totul.

Gem când se freacă de mine, când vaginul ei îmi atinge penisul erect. Nu mă pot abține. E atât de bine când e lipită de mine, chiar dacă e în întregime îmbrăcată.

La naiba, mintea mi-o ia razna, *acum mă sărută pe gât*. Gura ei știe exact unde să mă sărute, unde să mă lingă, locul precis de la baza gâtului de unde mă poate mușca ușor. Îi cuprind șoldurile și le strâng ușor, făcând-o să se frece de mine exact acolo unde trebuie.

Își mișcă șoldurile în cel mai sexy mod cu putință. E o zeiță, pur și simplu. E o zeiță, iar eu sunt un bou norocos să fiu aici, acum, cu ea. Chiar e ceva la bucătăria asta care ne înnebunește. Nu mă gândisem că în seara asta așa se vor desfășura lucrurile. Nu că mă plâng de întorsătura pe care au luat-o evenimentele.

Nora își desprinde buzele de gâtul meu, încă frecându-și vaginul de scula mea.

— Doamne, mi-aș dori să nu fii colegul de cameră al Tessei.

Îmi linge pielea din nou, apoi se oprește. O strâng de șolduri, iar ea vorbește iar.

— Ți-aș trage-o — *să-mi bag picioarele* —, ți-aș trage-o chiar acum dacă nu ai fi colegul ei.

Simt fiorul familiar al unui orgasm când o aud. E atât de sexy, e atât de deschisă și mă înnebunește. Sunt absolut nebun după ea.

— Putem să ne prefacem că nu sunt, zic eu, glumind numai pe jumătate.

Râde și alunecă lipită de mine.

— O să-mi dau drumul, la naiba, Landon! Asta... nu... se pune...

Vocea îi e răgușită și senzuală, iar eu de-abia mai pot respira în timp ce mă călărește, împingându-și șoldurile în trupul meu. Îmi mut mâinile pe spinarea ei ca să-i încetinesc mișcările rapide. Înainte să-mi pot da seama, sunt aproape să mă alătur ei. Nu vreau să mă gândesc la asta; nu vreau ca mintea mea să strice acest moment. Vreau doar s-o simt — vreau s-o fac să-și dea drumul și să fac și eu la fel.

— Și eu. Și eu îmi dau drumul, șoptesc.

Mi-ar plăcea să mă pricep și eu la fel de bine la vorbe. O sărut acolo unde umărul i se îmbină cu gâtul, neștiind exact ce fac, dar sunetele pe care le scoate când își dă drumul lipită de mine îmi spun că am făcut ceva așa cum trebuie.

Mintea mi se goleşte. Acum nu pot face altceva decât să simt. Sunt tot numai senzații, iar ea e atât de bună la a-mi potoli mintea, iar asta e atât de bine! Atingerea ei e atât de plăcută, pe trupul meu, în mintea mea haotică! Se dă jos, iar trupul ei se liniștește și respirația i se calmează. Își lasă capul pe umărul meu și pot simți umezeala strânsă între trupurile noastre, dar niciunuia dintre noi nu pare să-i pese.

— A fost..., începe ea. Eu...

Vorbele îi sunt întrerupte de zgomotul ușii de la intrare care se închide.

— Landon?

Vocea Tessei se aude de după colț, răzbătând prin răsuflările noastre greoaie, prin gândurile noastre euforice.

— Rahat! mormăie Nora, dându-se jos de pe mine, apoi își pierde echilibrul.

O prind de cot ca să nu cadă pe podea. Mă ridic, iar privirea Norei cade asupra șlițului meu. Asupra petei de acolo.

— Du-te!

Țâșnesc repede spre baie. Tessa intră în bucătărie când ajung în prag, iar eu încerc să trec pe lângă ea, dar mă oprește în loc. Măcar sunt întors cu spatele.

— Hei, am încercat să te sun, îmi spune.

Nu vreau să mă întorc. Nu pot să mă întorc.

— Voiam să văd dacă poți să-mi aduci ceilalți pantofi la muncă. Cineva mi-a scăpat un castron cu salată pe încălțări și trebuie să-nchid diseară.

Vocea Tessei e încordată. Pot să spun chiar fără să mă uit la ea că e stresată și nu sunt exact în poziția în care s-o consolez, pe ea sau pe altcineva. Mă uit în jur după ceva cu care să mă pot acoperi și mă răsucesc, dar nu e nimic altceva în afară de o cutie de cereale Lucky Charms.

— În fine, începe Tessa, cu vocea mai veselă, ce faceți voi aici?

Iau cutia de cereale și-mi acopăr prohabul, apoi mă întorc spre Tessa. Își aruncă privirea direct spre cutie. O țin cu toată puterea.

— Eram...

Caut o scuză și încerc să nu-mi las degetele agitate să alunece de pe colțurile cutiei. Tessa se uită la Nora, apoi din nou la mine.

— A, hei... ce făceați aici? întreabă Tessa cu inocență.

Caut ajutor la Nora, dar ea nu spune nimic. Mă scufund odată cu corabia asta și nu-l am aliat decât pe spiridușul de pe cutia de cereale.

— Păi, încep eu tot fără să știu ce naiba am de zis.

Tessa stă în ușa, iar pantofii îi sunt acoperiți cu pete albe de sos. Nu e singura care are pete albe pe ea...

— Găteam, spun eu și-i mulțumesc în gând Tessei că a cumpărat cutia asta imensă de Lucky Charms.

— Găteați?

Tessa se uită la Nora, cu o expresie indescifrabilă. Nora face un pas înainte.

— Da, pui și...

Nora se uită la mine.

— Lucky Charms?

Tonul ei e atât de nesigur, încât am senzația că Tessa își va da seama.

— Ca pesmet. Știi cum avem noi la restaurant șnițelele alea acoperite cu Frosted Flake? Voiam să-ncerc cu Lucky Charms, explică Nora.

Aproape că o cred și, mai important de-atât, și Tessa pare că o crede. Nora continuă:

— Trebuie să te-ntorci la muncă? Haide să-ți găsim pantofii.

Mulțumită diversiei Norei, o iau la goană spunând peste umăr:

— Vin imediat.

E atât de ciudat! De ce totul în viața mea e atât de dubios? Bucuros că Nora e o mincinoasă mai pricepută decât sunt eu, dispar pe hol, cu cutia de cereale dinainte.

— Ce-i cu el? o aud pe Tessa întrebând-o pe Nora.

Nu mai rămân prin preajmă ca să-i aud răspunsul.

3

În dormitorul meu e liniște.

Pare atât de mic!

Sau poate eu sunt cel care se simte mititel după încă un moment stânjenitor cu Nora? De data asta a fost ceva mai bine, pentru că am împărtășit această scenă.

Noi am provocat-o.

Încă îi mai simt trupul lipit de al meu, mișcându-se plin de dorință. Îi aud gemetele și-i simt răsuflarea fierbinte pe piele.

Acum toată camera mea s-a înfierbântat. E prea cald.

Mă îndepărtez de ușă și traversez camera, până la fereastră. Pe birou e dezordine; teancuri de cărți și post-it-uri acoperă suprafața de lemn. Mă rog, e de la IKEA și costă mai puțin de o sută de dolari, deci probabil că nu e deloc „lemn“. Bat cu degetul în lemnul îndoielnic de culoare cafeniu-închis și sună a gol. Știam eu că nu-i autentic.

Degetele îmi tremură când întind mâna printre jaluzele să deschid fereastra. Pervazul e acoperit cu vopsea cojită și praf, ba e aici și o muscă moartă. Tessa s-ar crispa dacă ar vedea așa ceva. Îmi

propun să-l curăț săptămâna asta. Trag de lemnul încăpățânat și, până la urmă, fereastra se deschide.

Ridic jaluzelele, primind cu bucurie zgomotul vag al orașului în camera mea. Îmi place la nebunie nivelul zgomotului de aici, din Brooklyn. Sunt mașini și de obicei glasurile oamenilor care merg pe trotuare, dar nimic exagerat. Claxoanele aiurea de taxi sunt mult mai puține decât în Manhattan. N-o să înțeleg niciodată care-i faza cu claxonatul ăsta furios. N-are niciun sens pentru mine că oamenii cred că asta ar ajuta în vreun fel în trafic. Singurul lucru pe care-l face acest gest nepoliticos e să-i scoată din minți pe oameni și să creeze și mai multă tensiune.

Gândurile aiurea o țin departe de mintea mea pe Nora și de ceea ce tocmai am făcut. În fine, acum iar am început să mă gândesc la asta. Cum am ajuns de la o scenă de film la Nora călărindu-mă pe un scaun? Îmi scot pantalonii și boxerii și-i arunc în coșul cu rufe murdare de lângă ușa debaralei.

Îmi schimb hainele și mă așez pe marginea patului, aproape de fereastră. Telefonul e conectat la încărcătorul de pe noptieră. Mă întind după el. Hardin răspunde la cel de-al doilea apel.

— E prea târziu să mă convingi să nu mai vin — o să fiu acolo vinerea asta.

Îmi dau ochii peste cap.

— Bună! Sunt în regulă. Mulțumesc de întrebare.

— Am observat. Cu ce te pot ajuta în seara asta superbă? Întreabă Hardin și în fundal se aude alarma unei mașini.

— Cu nimic. Am chestia asta ciudată...

Nu știu cum să-i explic ce se întâmplă sau de ce l-am sunat pe Hardin ca să vorbim despre asta. El râde.

— Va trebui să-mi oferi mai multe explicații.

Oftez în telefon și ascult ce se aude în jurul meu. Percep slab vocile Tessei și Norei de la bucătărie.

— Așa, deci o știi pe Nora, prietena Tessei? În fine, o chema Sophia când ai cunoscut-o tu, dar Tessa spune că-i place ca prietenii

să-i spună Nora. În fine, tu probabil că nu i-ai reținut niciunul dintre nume.

Rămâne tăcut pentru o clipă. Mă întreb dacă nu cumva am vorbit prea tare. Nu-mi dau seama ce vorbesc fetele, așa că sper ca nici ele să nu mă audă.

— Da. Așa cred.

— OK, tocmai am făcut sex.

Trag de jaluzele ca să le ridic mai mult.

— În fine, nu chiar sex, presupun. Dar ceva foarte aproape de sex.

— Și?

Sigur că replica lui Hardin nu poate fi alta decât Și?

Mă asigur că vorbesc în șoaptă.

— Asta e faza. Nora mi-a spus de atâtea ori că trebuie să rămânem prieteni! Așa că vorbeam, ca de obicei, și două secunde mai târziu se suise peste mine și avea orgasm și Tessa tocmai a venit acasă imediat după aceea, și acum sunt la mine-n cameră și sunt speriat de moarte pentru că nu știu ce să fac sau ce să spun.

— Uau! Tessa a intrat peste voi? Tipa te călărea pe un scaun? Atunci n-ai ce să negi. Stai așa — i-ai tras-o pe un scaun de bucătărie? Sau doar ai frecat-o până când și-a dat drumul? Întrebă el pe tonul lui obișnuit, de parcă n-ar avea o gură spurcată ca o toaletă publică.

— Ăăă... a doua variantă. N-am făcut sex — nu ca atunci când bagi ceva în altceva...

— Serious?

Are vocea calmă și simt că se amuză copios.

— Chiar ai spus asta? Aș putea să te rog să-mi arăți pe manechin unde te-a atins.

— Nu știu de ce te-am sunat, spun eu oftând, apoi mă las pe spate și mă holbez la ventilatorul colorat din tavan.

Hardin pare să observe o schimbare în vocea mea, pentru că o lasă mai moale.

— Deci, îți place de ea? Adică de ce-ar fi o problemă dacă te-ai cupla cu ea? Ești singur, e singură. Corect?

Mă gândesc la asta o secundă. Oare *sunt* singur?

Da. Dakota și cu mine ne-am despărțit de luni întregi.

Faptul evident că era aici ieri mă face să am o revelație.

Frate, sunt un dobitoc. Ar trebui să-i spun Norei că Dakota a fost aici. Așa ar fi corect. Asta ar face ca un tip să fie de treabă, iar eu sunt un tip de treabă.

— Amândoi suntem singuri. Doar că Dakota a fost aici azi-noapte.

Urăsc să recunosc chestia asta.

Nu sunt genul ăla de tip.

Chiar nu sunt.

— Bleah! Și cu Delilah? Ce mama naibii se petrece acolo?

Nici nu mă obosesc să-l corectez în privința numelui Dakotei.

— Nu știu. Dar nu-i spune Tessei. Serios, are multe pe cap, iar Nora e de-a dreptul speriată ca nu cumva să afle Tessa. Vorbesc serios. Nu-mi pasă dacă Tessa e dezbrăcată și te roagă să-i spui ce se petrece — mai bine te prefaci că nu știi nimic.

— Dacă e dezbrăcată, n-am cum să-ți promit nimic.

— Ah!

— Bine. Bine. N-o să-i spun nimic. Ai vorbit cu ea despre programul ei de la restaurant?

Nu. Pentru că sunt un mare laș.

— Nu încă. A muncit mult în ultima vreme. Ah, și trebuie să te mai avertizez în legătură cu ceva, dar n-ai voie să o iei razna.

Fac o pauză.

— Pe bune, n-ai voie. Promite-mi, zic eu încet.

Nu vreau ca Tessa sau Nora să mă audă bârfindu-le cu Hardin.

— Ce? Ce se întâmplă? Întrebă el, iar eu îmi dau seama că se gândește la ce e mai rău.

— Promite-mi, repet eu.

El pufnește de nerăbdare și enervare.

— Mda, sigur, promit!

— Îl mai știi pe chelnerul ăla de la lac, din weekendul acela? Când tu și Tessa v-ați certat tot timpul?

— Nu ne-am certat *tot timpul*, spune el defensiv. Dar da, ce e cu el?

— E aici.

— La voi în apartament? ridică Hardin glasul și încep să cred că poate nu a fost cea mai bună idee să-i spun așa, acum.

— Nu. În New York. Lucrează împreună.

El oftează și-mi pot imagina mutra lui în aceste clipe.

— Au fost... știi tu? Au ieșit împreună sau ceva de genul ăsta?

Clatin din cap, deși nu mă poate vedea.

— Nu, nimic de genul ăsta. Voiam să-ți spun, pentru că am senzația, de dragul tău, c-ar fi mai bine să nu faci mare caz pe tema asta. Știi tu, să-i arăți Tessei că te maturizezi și așa mai departe.

Și pentru că nu vreau ca apartamentul să fie distrus până la temelie în cel de-al Doilea Război Mondial dintre Hardin și Tessa. Desigur, dacă ar arde de tot, n-ar mai exista problema asta între mine și Nora de câte ori suntem în bucătărie împreună...

— Să mă maturizez? Sunt foarte matur. Boule!

— Da, îmi dau seama de asta după vocabularul tău extins, *boule*, îl tachinez eu.

— Ascultă, frate. Sunt mândru de tine pentru că înjuri și le regulezi pe jumătate pe Naomi sau Sarah sau cum o s-o mai cheme săptămâna viitoare, dar am o convorbire telefonică peste un minut.

Îmi vine să râd de felul în care pune problema.

— Mulțumesc pentru ajutor.

Tace o clipă.

— Dacă vrei să mai vorbim despre asta, te pot suna eu după aceea? Are atâta sinceritate neașteptată în glas, încât simt nevoia să mă așez.

— Nu, e-n regulă. Trebuie să ies de-aici și să dau ochii cu ele.

— Sper să te mănânce de viu.

— Taci!

Convorbirea se întrerupe.

4

Când ies din camera mea, Tessa a plecat deja înapoi la serviciu și o găsesc pe Nora stând de una singură pe canapea, cu picioarele sprijinite pe un teanc de perne aflate în fața ei. Se reazemă cu spatele de brațul canapelei de piele și are în mână telecomanda.

— Tessa a plecat deja? întreb, prefacându-mă că n-am auzit ușa de la intrare închizându-se, înainte de a ieși din dormitor.

Nora dă din cap. Apasă săgeata de pe telecomandă, căutând prin programe. Nu se uită la mine. Observ că și ea și-a schimbat pantalonii. Oare și-a adus haine de schimb cu ea, știind că o să i le fac praf pe cele pe care le purta? Așa sper.

Ideea aceasta îmi face mintea s-o ia razna și încerc să nu mă gândesc prea mult la lucrul pe care-l făceam când a intrat Tessa peste noi.

— Crezi că știe?

Îmi propusesem să fiu un pic mai subtil când deschideam subiectul, dar cred că gura mea mare are alte planuri. Nora butonează

în continuare telecomanda, dar trage cu ochiul la mine, care stau în pragul livingului.

— Sper că nu.

Face o pauză și-și trage suflarea.

— Uite, Landon...

Vocea Norei are în ea începutul unui rămas-bun, iar eu de-abia am auzit-o spunând bun venit.

— Stai, o întrerup eu înainte de a se convinge că nu trebuie să-mi dea nicio șansă. Știi ce-o să zici. Tonul tău și faptul că nici nu te uiți la mine îmi dau un indiciu destul de solid.

Nora mă privește în ochi, iar eu intru în living și mă așez pe scaunul de lângă canapea. Se ridică în capul oaselor și-și încrucișează picioarele sub ea. Înșfacă o pernă, cea pe care mama lui Ken mi-a dăruit-o toamna trecută, și și-o așază în poală.

— Landon, spune ea încet și-mi place la nebunie cum îmi sună numele pe buzele ei. Nu vreau să...

— N-o spune!

Sunt nepoliticos că o întrerup din nou, dar știu ce va spune și vreau să schimb cursul lucrurilor.

— Aici e momentul în care mă avertizezi să păstrez distanța și-mi spui că nu ești bună pentru mine și așa mai departe. Dar nu azi. Azi vorbim despre de ce crezi asta și ne dăm seama unde vom ajunge din acest punct.

Când termin, mă simt ca drogat. Mă simt bine că mi-am verbalizat gândurile și cred că mi-au crescut unul sau două fire de păr pe piept. Nora mă privește fix în ochi, calm și intens.

— N-avem unde să evoluăm din acest punct. Ți-am spus că nu putem ieși împreună... N-am putea fi niciodată împreună la modul real. Nu vreau să plonjez într-o altă relație.

Sunt surprins de îndrăzneala ei. De obicei, genul ăsta de conversație stânjenitoare se petrece în cărți sau în filme, personajul care-l respinge pe celălalt uitându-se în altă parte sau rozându-și unghiile, sau ceva de genul ăsta.

Dar nu și Nora. Curajoasa Nora mă privește drept în față și asta mă neliniștește un pic. Euforia mi s-a topit, părul de pe piept s-a ofilit și a dispărut, și gura mi s-a uscat.

Nora a spus o *altă relație*. Care a fost ultima ei relație? Sunt 99,9 la sută sigur că nu-mi va da explicații elaborate pe tema asta, dar o întreb oricum.

— Când a fost ultima ta relație?

Ochii i se îngustează, dar nu-și ia privirea de la mine.

— E complicat.

— Totul e.

Ea râde la auzul replicii mele.

— Povestește-mi! Vreau să te cunosc mai bine. Lasă-mă să fac asta, o încurajez.

— Nu vreau să aflu nimic despre mine.

Simt cât de hotărât rostește aceste cuvinte. Vorbește serios și asta mă cam doare. Mă încrunt fără să vreau.

— De ce nu vrei?

Perna îi acoperă acum pieptul, iar degetele strâng cu putere colțurile acesteia. Îmi amintesc când bunica, mama lui Ken, mi-a dat perna asta. Mi-a spus că a cumpărat una la fel și pentru Hardin, dar când Ken a ieșit să ducă gunoiul, în aceeași zi, a găsit la tomberon pernuța albastru cu galben. Eu am păstrat-o pe a mea și sunt convins că, atunci când Ken îi va înapoia perna lui Hardin, într-o bună zi, acesta va fi pregătit s-o accepte.

Nora nu-mi răspunde și simt cum furia îmi izvorăște în piept.

— De ce? Spune-mi de ce nu vrei să te cunosc. Ți place de mine, Nora. Nu sunt atât de fermecător ca toți tipii ceilalți, dar eu știu *asta*. De ce nu-mi dai voie să te cunosc mai bine?

— Pentru că n-o să-ți mai placă de mine. Dacă tot cauți informații, n-o să-ți convină ce-o să găsești.

Nora se ridică în picioare și aruncă perna pe canapea. Aceasta cade pe podea și niciunul dintre noi nu se învrednicește s-o ridice.

— Ți-am spus de la început că n-o să ajungem nicăieri.

Rămân pe scaun. Dacă mă ridic, o să mă plesnească sau o să mă sărute și, oricât de mult mi-ar plăcea oricare dintre aceste opțiuni — există un fel de legătură între ele —, trebuie să purtăm măcar o dată o discuție adevărată.

— Spui asta, îi zic eu și păstrez contactul vizual cu ea, dar apoi ne sărutăm sau... în fine, știi tu. Dacă mi-ai spune motivul pentru care-ncerci să mă ții la distanță, putem să găsim împreună o cale.

Când mă privește, enervarea mea mă face mai îndrăzneț.

— Asta e chestia pe care n-o înțeleg la oameni. N-o să pricep niciodată de ce oamenii nu pot spune pur și simplu ce simt sau să vorbească despre ce se-ntâmplă. Nu-nțeleg. Nimic nu poate fi atât de rău. Nimic nu e atât de rău încât să nu poată fi descurcat. Nu sunt vreun cretin care se va prefăca că e aici pentru tine și apoi va dispărea.

Mă ridic în picioare. Vreau să fiu mai aproape de ea. Ea face un pas înapoi.

— Nora, nu am altă intenție decât aceea de a mă apropia de tine. Crede-mă! Sau măcar încearcă.

— Nici măcar nu știi ce spui. Nu știi nimic despre mine. De-abia ai observat că exist acum două săptămâni.

Nora și-a strâns pumnii și face doi pași spre mine.

— *De-abia am observat că ești?*

E o afirmație absurdă. Nora răsuflă resemnată.

— Erai atât de vrăjit de Dakota, încât nimic altceva nu mai conta. Nu știu de ce discutăm despre asta. Suntem prieteni. Nimic mai mult.

— Dar...

— Niciun *dar*, ce mama naibii! șuieră ea. M-am săturat ca oamenii să-mi spună ce-ar trebui să fac sau cum ar trebui să mă port sau să simt. Dacă eu spun că suntem prieteni, suntem *prieteni* în pana mea, și gata! Dacă-ți spun că nu vreau să te mai văd niciodată, atunci n-o să te mai văd niciodată. Sunt capabilă să iau deciziile care mă privesc și doar pentru că tu te crezi un soi de terapeut

nu înseamnă că trebuie să discut cu tine. Nu toată lumea vrea să stea jos și să se destăinuie unui străin.

— Eu nu sunt un străin. Poți să-ncerci să te convingi că asta sunt, dar știi bine că nu e așa.

Încerc să străpung zidul pe care e atât de înverșunată să-l păstreze între noi. Nu sunt terapeut; doar că nu am o problemă să exprim ceea ce simt.

— O, *pe bune?* spune Nora, aproape urlând.

— Da, *pe bune!*

Încerc să fac mișto de mânia ei, dar nu merge. Toată mânia mea a dispărut când am văzut cât era, de fapt, de vulnerabilă, în ciuda furiei sale. E ceva la ea ce nu înțeleg.

— De câte ori m-ai văzut înainte să te muți aici? Întreabă ea.

Ce legătură are asta cu discuția noastră? Înainte să spun ceva, ea adaugă:

— Gândește-te bine înainte să răspunzi.

Am văzut-o o dată sau de două ori. Ken îl cunoaște cumva pe tatăl ei.

— Ai fost acasă la mama mea. Am luat cina o dată, îi zic, dovădindu-i că se înșală.

Ea râde, dar nu e deloc amuzată.

— Vezi?

Își mișcă mâinile în față, de parcă ar vrea să împingă aerul spre mine. Nu-mi desprind privirea de la ea, deși vreau să mă uit în altă parte.

— De opt ori, se aude vocea ei rupând tăcerea. De opt ori ne-am văzut. Nu mă surprinde că nu ții minte.

— Nu se poate. Aș ține minte așa ceva.

— Pe bune? Mai ții minte când vorbeam despre Hardin și despre faptul că nu-l cunosc? Tot speram că vei ține minte asta. Eram acolo când a dat cu tine de pereți, acasă la părinții tăi. Îmi amintesc că a ridicat pumnul, dar n-a putut să te lovească, pentru că te iubește. Îmi amintesc că stăteam la masa de bucătărie de la tine cu câteva zile

înainte de asta, iar tu-mi vorbeai despre facultate și despre speranța ca Tessa să fie acceptată la NYU. Îmi aduc aminte de cămașa ta albastră și de ochii tăi de nuanța mierii. Îmi aduc aminte că miroseai a sirop și că te-ai înroșit când mama ta și-a lins degetul și te-a șters pe obraz. Îmi amintesc fiecare detaliu — și știi de ce?

Sunt mut și uluit.

— Întreabă-mă de ce! îmi cere ea.

— De ce?

Cuvintele astea par niște sunete jalnice ieșite din gura unui idiot.

— Pentru că eram atentă. Am fost întotdeauna atentă la tot ce te înconjură. Băiatul dulce și sexy, oarecum tocilar, care era îndrăgostit de o fată care nu-l iubea. Am memorat cum închizi ochii când bei cafea bună și mi-a plăcut la nebunie să gătesc împreună cu mama ta și să te aud cum, împreună cu tatăl tău vitreg, te bucuri de nu știu ce sport la televizor. Am crezut — face o pauză și se uită prin cameră, revenind apoi cu privirea la mine — în fine, mi-a trecut prin cap că și tu erai atent, dar nu erai. Nu eram nimic altceva decât un detaliu care te făcea să-ți iei mintea de la Dakota, care e o târfă nenorocită, apropo.

— Nu e o târfă, spune gura mea idioată.

Nora cascadează ochii larg.

— Toate astea...

Ochii i se închid și i se deschid lent.

— Eu îți spun toate astea, iar tu nu faci altceva decât s-o aperi pe Dakota? Nici măcar n-o cunoști așa cum crezi. Și-a desfăcut picioarele pentru orice tip care-i zâmbește de când s-a mutat aici, iar tu ești atât de obsedat de ea că nici nu încerci să vezi cât de îngrozitoare este.

Vorbele ei mă lovesc și inima mi se sfâșie. Prea multe gânduri îmi trec prin cap ca să pot înțelege ceva din ce mi-a spus în ultimele cinci minute.

— Ea... ea n-ar face asta, mormăi eu.

Nora oftează. Clatină din cap cu furie amară. O văd cum se duce la ușă și se naltă cu tenisii. Nu vorbește, iar eu nu găsesc ce să-i spun.

Stau în mijlocul livingului și o privesc cum pleacă din apartamentul meu. Dacă acesta ar fi fost un film, aș fi alergat după ea și i-aș fi explicat. Aș fi curajos și aș găsi cuvintele potrivite pentru a-i alunga durerea și supărarea.

Dar viața nu e un film, iar eu nu sunt curajos.

5

Au trecut cinci zile de când am văzut-o sau de când am avut vreo veste de la Nora. Cinci zile, dar mă gândesc la ea mai mult ca niciodată. Și la ce a spus despre Dakota. Nu poate fi adevărat, dar mi se tot învâрте prin minte. De ce-ar spune Nora așa ceva? Și cu atâta venin?

Tessa a spus că a lucrat pe tură cu Nora cu o seară înainte și că aceasta părea aeriană și de-abia a scos două vorbe. Tessa nu știa de ce, dar i s-a părut ciudat.

Aeriană din cauza mea? Mă-ndoiesc.

Îmi dau seama că de-abia o cunosc pe Nora. Poate că are dreptate — dacă voi ajunge s-o cunosc poate că va însemna să nu-mi placă de ea. A devenit atât de agresivă într-un timp atât de scurt! Pentru o clipă, mă hotărâsc să-i spun Norei *Sophia*. N-am cunoscut-o pe Sophia, nu în acel fel în care am început s-o cunosc pe Nora, și, dacă reușesc să le separ, viața mea va fi mai ușoară, așa că poate ar trebui să recunosc că n-o cunosc pe fata asta și să mă-ntorc la Sophia.

Totuși, într-un fel nu-mi place deloc că a simțit că nu i-am acordat suficientă atenție, că am ignorat-o în favoarea Dakotei.

N-a fost deloc așa. Nu la modul intenționat. Eram deja îndrăgostit de Dakota când am întâlnit-o pe Nora; nu știam că trebuia să-i acord atenție.

Nu știam că ea a fost atentă la mine. Mă gândeam că e Sophia, tipa-chef mai în vârstă și foarte frumoasă, care nu m-ar fi băgat nici-odată în seamă. Dar acum, în acest oraș, a devenit Nora, uluitoarea și misterioasa prietenă a Tessei, care a spus toate acele lucruri dure-roase despre Dakota... și care se pricepe de minune să mă facă să mă-ndrăgostesc de ea.

Poate că e prea dramatic să consider că mă-ndrăgostesc de ea, dar sunt foarte interesat și foarte atras de ea. În schimb, ea mi-a sărit la gât și, practic, mi-a spus să mă duc dracului. Și, după ce că mi-a spus că trebuie să-mi văd de treaba mea, mi-a mai dezvăluit și că Dakota m-a înșelat, și nu doar o dată.

Încă mă doare capul la gândul acesta și încă nu m-am decis dac-ar trebui sau nu să-i cer Dakotei să-mi spună adevărul. O parte din mine crede că Nora era pur și simplu furioasă și, în nervii momentului, a început să scuipe ce știa că mă va deranja cel mai tare. Acestea fiind spuse, acea parte din mine nu e suficient de puternică și e foarte dificil din punct de vedere emoțional să *n-o crezi* pe Nora. E adevărat că poate s-a jucat cu cele mai mari temeri ale mele, dar ceea ce-a spus *pare* adevărat.

Vocea Tessei mă ia prin surprindere.

— Chiar mai speli un rând de rufe?

Las grămada de prosoape pe podea și mă întorc spre ea. Stă pe hol, cu cravata ei verde-lămâie.

— Da. E timpul să fac mai multe în gospodărie. Mă rog, în *apartament*.

Deschid debaraua, iar Tessa se sprijină de perete. Astăzi e machiată; are ochii fardați cu negru și buzele-i sunt lucioase. A trecut o vreme de când n-am mai văzut-o machiată. E frumoasă fără farduri, dar azi pare mai puțin tristă decât în ultimele câteva luni.

Hardin trebuie să aterizeze din clipă-n clipă și mă întreb dacă lucrurile astea două au vreo legătură între ele. Credeam că va fi mai supărată când i-am zis, că va fi și mai zombie decât de obicei, dar nu pare să fie așa. Pare mai luminoasă, mai ușoară.

— Ajuți cât trebuie. Mie-mi place să fac curat, știi asta.

— Mda, o aprob eu nesigur.

Debaraua asta mică de pe hol nu poate fi folosită pentru nimic. Cele trei rafturi sunt foarte mici, iar partea de jos e ocupată de aspirator și de mătură. Îndes prosoapele înăuntru, sperând să nu cadă înainte să apuc să închid ușa. Dar ele cad, iar eu mă întind să le ridic.

— E ciudat că am emoții? întrebă Tessa moale. N-ar trebui să am emoții, nu-i așa?

Clatin din cap.

— Nu, nu e ciudat deloc. Și eu am emoții.

Râd, dar nu glumesc și îndes prosoapele la loc în debara, încercând să le păstrez cât mai împăturite posibil.

— Ești sigură că te simți bine? Știi că Sophia a spus că poți sta cu ea în weekend dacă te simți aiurea.

Numele *Sophia* sună bizar pe buzele mele, dar când îi spun așa nu sufăr atât de mult. Tessa dă din cap.

— E-n regulă, serios. Oricum trebuie să muncesc în cea mai mare parte a weekendului.

Nici nu vreau să mă întreb cum vor decurge următoarele câteva zile. Ori vor fi senine și ei doi se vor lua de mână și vor începe drumul spre împăcare, ori unul dintre ei va da foc casei din temelii. Hardin e deja cunoscut pentru că a dat foc unei case, dar asta e o altă poveste pentru altcândva, și simt că Tessa a învățat câteva șmecherii noi, așa că ar putea deveni și ea piromană.

— Ia un taxi de la Newark, așa că va ajunge aici cam într-o oră, în funcție de trafic.

Închid ușa și mă uit la Tessa. Simt că intru în panică.

Nu e corect să-i cer să fie de acord cu venirea lui aici. Ar fi trebuit să-i spun să stea la un hotel; sunt sute de hoteluri în oraș. Tessa e prietena mea cea mai bună și ar fi trebuit să-l oblig pe Hardin să se cazeze altundeva. Dar nici flăcările iadului nu-l pot ține departe de ea, așa că de ce mă frământ atât? Îmi scarpin barba scurtă.

— Presimt că n-o să meargă foarte bine. N-ar fi trebuit să fiu de acord.

Tessa îmi ia mâna de pe față.

— E-n regulă, spune ea, privindu-mă. Sunt fetiță mare, mă descurc cu Hardin Scott.

Oftez. Știu că se descurcă. E unica persoană din univers care-l poate înlănzii. Nu asta e problema. Problema e că, de obicei, Hardin aduce cu el războiul. Încerc să mă gândesc la situația asta de parcă ar fi o bătălie. Tessa de-o parte, cu sabia scoasă. Nora și armata ei de briose în urma ei. Apoi e Hardin, singur, cu chipul împietrit, gata să calce cu tancul pe oricine i-ar sta în cale. Iar eu sunt la mijloc, fluturând un steag mic și alb și pregătindu-mă de măcel.

Ies din living urmând-o pe Tessa ca să termin de pus la locul lor restul rufelor curate.

— Știi-tu-cine va fi prin preajmă în weekend? Nu știu cum se vor desfășura lucrurile...

Mi-l imaginez pe Robert, chelnerul frumușel, zdrobit de tancul lui Hardin. Dacă Tessa lucrează, va fi și Robert acolo? Dacă da, va trebui să-l țin pe Hardin cât mai departe de restaurant.

Tessa își ia șorțul negru din vârful teancului de rufe.

— Nu, și el lucrează tot weekendul.

Nu știu dacă asta va îmbunătăți sau va înrăutăți situația. Asta înseamnă, de fapt, că va fi *în preajma ei* tot weekendul. Ar trebui să propun să-l trimit pe Robert pe Marte cât timp e Hardin aici?

Poate.

Urăsc să fiu la mijloc, între ei, dar fac toate eforturile să rămân neutru și un prieten bun pentru amândoi. Tessa oricum lucrează tot

weekendul. Cu Robert. Ah, atunci situația chiar se înrăutățește. Vor fi împreună, iar Hardin se va gândi doar la asta.

Între Dakota, care probabil m-a înșelat toată perioada în care a locuit la New York, orașul în care m-am mutat pentru ea, și Nora care a plecat valvârtej de la mine din apartament, viața mea s-a transformat într-o telenovelă pentru adolescenți. Nu, nu pentru adolescenți. Sunt om în toată firea acum. Mă rog, într-un fel. Deci e o telenovelă pentru adulți tineri. Există oare adulți tineri? Le-am auzit pe două tipe dezbătând problema deunăzi la Grind, cafeneaua în care lucrez. Una dintre ele, o femeie scundă cu păr castaniu și ondulat și cu un manuscris de 200 000 de pagini în mână, era furioasă că o fată de 21 de ani a obținut un contract de publicare a unei cărți pentru tineri adulți.

— *Ce mama dracului înseamnă tineri adulți?* a întrebat cealaltă, dorind, evident, s-o ațâțe.

— *O subcategorie de rahat pe care au creat-o editurile ca să-și publice cele mai nasoale cărți. Prea tineri pentru romane de dragoste, dar nu suficient de tineri pentru literatură de această categorie, s-a răstit scriitoarea aspirantă.*

În timp ce ștergeam urmele de cafea de pe masa de lângă ele, m-am gândit că mie mi-ar plăcea să citesc cărțile pentru tineri adulți. Multe dintre cărțile pe care mi place să le citesc sunt considerate a fi pentru tineri adulți, dar ce ne facem cu aceia dintre noi care vor să citească niște cărți mai serioase, mai apropiate de existența noastră adevărată? Nu orice antierou poate salva lumea și nu toate iubirile sunt magice și salvatoare. Uneori chiar și tipii de treabă au ghinion — inclusiv eu. Unde sunt cărțile *acelea*?

— Voi aveți planuri pentru weekend? întreabă Tessa.

Se chinuie să-și lege șorțul la spate, dar chiar când dau s-o ajut se descurcă singură.

— Nu cunosc. Cred că doar o să doarmă aici, iar luni după-amiază pleacă.

Tessa se căznește să păstreze o mutră neutră.

— Bine. Azi lucrez în dublu schimb, așa că nu mă aștepta. Nu ajung acasă până pe la două noaptea.

Tessa a muncit non-stop de când a ajuns aici, în august. Știu că vrea să nu se mai gândească la ale ei, dar nu cred că asta o ajută. Știu c-o să mi-o taie, dar îmi încep predica oricum.

— Mi-aș dori să nu mai muncești atât de mult. Nu trebuie să contribui la nicio factură. Am destui bani din bursă și, știi bine, Ken nu prea mă lasă să plătesc pentru multe, îi reamintesc eu pentru a zecea oară de când s-a mutat cu mine.

Tessa își face de lucru cu părul și-mi aruncă o privire. Zâmbetul de pe fața ei îmi spune că e cazul să tac.

— Nu mai dezbat problema asta cu tine din nou, spune ea, clătînd din cap.

Prefer să-mi păstrez energia pentru weekendul ce va urma și o las în pace.

— Dă-mi mesaj când termini, bine?

Iau cheile Tessei din cui și i le așez în palmă.

— Mă simt bine, spune ea.

Amândoi privim mâinile care tremură.

După ce pleacă, intru la duș și mă bărbieresc. Uneori vreau să-mi las barba să crească, dar de fiecare dată o dau jos, invariabil. Nu mă pot hotărî. Dacă-mi las barba să-mi invadeze fața, poate voi fi invitat în societățile secrete de hipsteri din Greenpoint. Dar oare sunt pregătit pentru acest gen de angajament? Nu prea.

Îmi înfășor un prosop în jurul taliei și mă spăl pe dinți. Nu știu dacă deocamdată îmi place să fiu adult. De ce trebuie să fie New Yorkul atât de departe de Washington? Ar trebui s-o sun pe mama azi...

O bătaie în ușă răsună în tot apartamentul.

Hardin; trebuie să fie Hardin. De ce sunt atât de neliniștit din cauza venirii lui? Deschid ușa, dorindu-mi să-mi fi pus niște haine pe mine, pentru c-o să mă ia la mișto în clipa în care o să mă vadă înfășurat în prosop.

Ochii mi se opresc în ochii Dakotei. Fac un pas în spate, mai mult de uimire decât ca să-i fac loc înăuntru. E ultima persoană pe care mă așteptam s-o văd; nu sunt sigur că sunt gata să mă văd cu ea.

— Ce se petrece? De ce ești aici?

Ultima noastră întâlnire n-a fost tocmai plăcută și după aceea Nora a apărut la mine la apartament cu o cutie în care avea lucrurile ei. Dakota se uită la mine, aproape prin mine, cu ochii ca două fântâni adânci și negre.

— E..., mormăie ea.

Buza de jos îi tremură de neliniște.

— Tata. E... e pe moarte.

Își acoperă gura când rostește aceste cuvinte. Un mic geamăt îi scapă de pe buze.

— E și mai rău acum, că am zis-o cu voce tare. Moare, Landon; tata o să moară. Și nici măcar nu sunt acolo, și o să moară în scurt timp. Eu...

Instinctiv, mă întind spre ea și o trag la piept. Are obrajii umezi și trupul i se zguduie din cauza suspinelor. Nu știu care gând de-al meu e mai rău: că nu sunt deloc trist din cauza lui Dale sau că Dakota pare o străină la mine-n brațe?

— Ce s-a întâmplat?

Mâinile ei urcă pe spinarea mea dezgolită, iar eu îmi trec degetele peste părul ei cărlionțat.

— Ficatul îi cedează. Medicii au zis că are hepatită alcoolică; nu știu exact ce-nseamnă asta, dar are ficatul plin de cicatrice. Știam că băutura ne va ucide pe toți, unul câte unul. Pe Carter, pe tata... sunt sigură că eu sunt următoarea.

O strâng și mai tare în brațe ca să-i alung gândurile întunecate.

— Spune-mi ce ți-au zis doctorii.

O conduc pe canapea, închid ușa și mă alătur ei. Încă tremură când ne așezăm și-și lipește trupul de al meu, ținându-se de mine ca și cum i-ar fugi pământul de sub picioare dacă mi-ar da drumul.

Îmi povestește că asistenta nu i-a spus prea multe, în afara termenilor medicali pe care Dakota nu i-a înțeles sau nu și-i amintește. Organismul îi cedează repede și el nu mai are bani nici pentru traiul de zi cu zi, darămite să-și poată permite cheltuielile de spitalizare. Mă deranjează profund că un om, indiferent cât de mult îmi displace mie sau cât e de rău, poate munci toată viața fără ca, într-un final, să aibă suficienți bani ca să-și salveze viața.

— Vrei să te duci să-l vizitezi? Plănuiești să faci asta?

O mângâi pe brațe, ca s-o consolez.

— Nu pot. Am datorii la chirii și nu am foarte mulți bani nici în rest.

Îmi cobor privirea pe chipul ei, dar ea se întoarce, îngropându-și fața la pieptul meu.

— Țsta e singurul motiv? Bani sunt singurul motiv pentru care nu poți merge?

În ciuda trecutului lor, n-aș fi surprins dacă Dakota n-ar vrea să-l vadă înainte de a muri. N-aș judeca-o.

— Nu vreau să plătești tu, spune ea, înainte să mă ofer.

Dakota înalță capul și se uită la mine.

— Îmi pare rău că am venit aici. Nu știam unde m-aș putea duce. Colegele mele de cameră nu înțeleg, iar Maggy nu se prea pricepe să asculte problemele altor oameni.

— Șșș.

O mângâi pe spate.

— Nu-ți cere scuze.

Îi ridic bărbia.

— Ar trebui măcar să fiu tristă? Nu-mi dau seama dacă sunt tristă sau ușurată. Singurul motiv pentru care cred că sunt tristă e că tata e ultimul membru al familiei mele. Dacă el moare, cu oare mai exist? Nu am *pe nimeni*, Landon.

Nu-i spun că, de fapt, l-a pierdut de când era fetiță. Nu-i spun că, în adâncul sufletului meu, nu sunt deloc trist că moare. În schimb

ii spun că e OK să simtă orice. Îi spun că nu-mi datorează nicio explicație pentru aceste reacții.

— Dacă nu mă duc eu, nu se va duce nimeni. Nici măcar nu va avea parte de o înmormântare. Cum plătesc oamenii înmormântările?

Dakotei i se frânge vocea, iar eu o țin în continuare în brațe. Mă gândesc la toți membrii familiei Dakotei pe care i-am întâlnit în trecut. Are o mătușă pe undeva prin Ohio, sora tatălui ei. Bunicii din partea tatei au murit, iar părinții din partea mamei nu mai vorbesc cu ea. Sunau în fiecare săptămână după ce mama ei a plecat, dar telefoanele s-au rărit ușor-ușor până au încetat, iar noi am tras concluzia că au renunțat la speranța că Yolanda se va întoarce vreodată de la Chicago. Discuțiile cu Dakota probabil că le reaminteau de pierderea fiicei lor și, în mod egoist, s-au îndepărtat și de nepoții lor.

La înmormântarea lui Carter n-a fost aproape nimeni. Numai Dakota și cu mine eram pe rândul din față. Câțiva profesori de la școală au venit și au zăbovit câteva minute. A apărut și Julian, desigur. A plecat aproape imediat, în lacrimi. Trei cretini de la școală au venit, iar Dakota i-a alungat înainte să se așeze pe bancă. Uitarea nu putea fi găsită într-o bisericuță în acea zi. Toată lumea plecase înainte ca slujba să înceapă.

Tatăl Dakotei nu s-a obosit să apară. Nici Yolanda. Nimeni n-a plâns; nimeni n-a împărtășit povestiri vesele. Pastorul ne-a compătimit, ne-am dat seama, dar Dakota a stat acolo mult timp vorbind despre fratele ei.

— Crezi c-o să meargă în rai? Tata spune că Dumnezeu nu-i lasă pe oamenii ca el să ajungă în rai.

Vocea Dakotei era la fel de inexpressivă ca privirea ei. Am încercat să vorbesc încet, astfel încât preotul să nu-mi audă răspunsul.

— Nu cred că știe taică-tău pe cine lasă Dumnezeu să ajungă în rai. Dacă există rai, Carter e acolo.

— Nu știu dacă eu cred în Dumnezeu, Landon, spune Dakota, deloc în șoaptă.

Nu i-a fost jenă să spună asta în biserică.

— *Nu ești obligată*, i-am zis eu.

Am strâns-o și mai tare în brațe și, după zece minute de tăcere, m-am suit pe podium și am memorat cele mai frumoase momente alături de Carter. Doar cu Dakota acolo în biserică, am spus povești timp de o oră, aventurile noastre bune, planurile voastre; nu m-am oprit din vorbit decât atunci când pastorul ne-a dat de înțeles că trebuie să încheiem.

Înmormântarea tatălui ei va fi asemănătoare, doar că de data asta Dakota va fi singură. Nu va fi nimeni care să depene amintiri pentru ea. Nu mă pot gândi nici măcar la o amintire plăcută despre acest om. Îl urăsc mai mult decât credeam că e posibil, așa că nu sunt sigur că aş putea spune câteva cuvinte frumoase despre el. Nici măcar când va muri.

— Vino cu mine! Poți să vii cu mine? Te ajut cu banii. O să găesc eu o cale să plătesc o parte din cheltuială, spune brusc Dakota.

Să mă duc cu ea? În Michigan?

— Te rog, Landon! Nu pot face asta de una singură.

Înainte să-i răspund, aud o bătaie în ușă.

— Hardin, spun eu. Hardin stă aici peste weekend.

Dakota se desprinde de mine și, în cele din urmă, pare să observe că nu am haine pe mine.

— O să plec.

Se înclină și-și lipește buzele de obrazul meu.

— Te rog, gândește-te. O să plec luni. O să profit de weekend ca să pun ceva bani deoparte. Te rog, gândește-te și anunță-mă până duminică.

— Bine.

În mintea mea se petrec prea multe și nu mai pot spune nimic. Dakota mă urmează până la ușă și, când deschid, Hardin stă în prag, cu o geantă neagră de voiaj pe umăr. Are părul lung și ciufulit și e mai înalt decât țineam eu minte. O cercetează din priviri pe Dakota, apoi pe mine și ridică din sprânceană.

— Ca să vezi! Salutare, Landon! Delilah...

Trece pe lângă noi și intră în apartament. Dakota are ochii umflați și nu se obosește să răspundă. Fără alte cuvinte, mă îmbrățișează strâns și mă lasă în prag. După un moment, intru și eu, închizând ușa după mine. Hardin întreabă, puțin cam tare pentru gustul meu:

— Ce căuta aici? Credeam c-o regulezi pe cealaltă.

Își aruncă geanta pe canapea și se plimbă prin living, studiindu-l ca pe un loc al crimei.

— Am nevoie de un sfat, spun eu oftând.

Hardin se oprește lângă scaun și mângâie o pereche de pantaloni de pijama de-ai Tessei. Își trece degetele peste materialul pufos, peste marginile norilor de pe imprimeu.

— Pune niște haine pe tine mai întâi. Nu pot să dau sfaturi cuiva care e în pielea goală. Nu ție, cel puțin.

Îmi dau ochii peste cap, mă duc la mine în dormitor ca să mă îmbrac și mă pregătesc pentru furtuna care mă așteaptă.

6

Nu-mi dau seama dacă sunt sau nu un îngălat. Port pantaloni de trening mai mereu, dar în principal pentru că sunt comozi. Dacă aş fi femeie, n-aş putea purta niciodată tocuri înalte şi rochiile mulate. Aş fi ca Tessa: pantaloni de yoga şi maiouri tot timpul. Iau un tricou albastru şi nişte pantaloni gri şi decid să mă gândesc mai târziu la asta.

Când mă întorc în living, Hardin stă pe canapea, cu laptopul deschis şi cu un pix între dinţi.

— Deja munceşti? îl întreb.

La ce mama naibii lucrează?

Mă aşez pe un scaun şi-l privesc cum răsfoieşte un teanc de hârtii de pe masă. O ceaşcă de cafea, pe jumătate goală, e aşezată lângă laptopul lui lucios. Un abţibild — al unei trupe muzicale, presupun — acoperă logoul Apple. Mă uit la laptopul meu, aflat pe marginea măsutei de cafea, şi le compar. Al lui cu un abţibild cu o trupă metal, cu trandafiri şi ţepi, al meu înnobilit cu un sticker pe care scrie ASTROPUF PENTRU TOTDEAUNA. În apărarea mea, al meu e tare drăgălaş şi e şi amuzant, pentru că eu nu sunt un Astropuf.

Un test online idiot mi-a spus că aș fi, așa că am încercat să devin. Am cumpărat abțibildul și așa mai departe, dar în adâncul sufletului meu știu că sunt un Gryffindor, fără doar și poate.

— Mda. Ți-a luat ceva timp să te-mbraci, se plânge el.

Hardin se plânge? Ce surpriză! Arunc cu o pernă în el, iar Hardin mormăie ceva pe sub mustață.

— Unde-i Tess?

— Lucrează. O să fie ocupată cât timp ești tu aici.

Oftează, dar rămâne calm. Îi citesc durerea din ochii verzi. Observ că respirația i se iuțește când o pomenește.

— Cât de mult? La ce oră vine acasă de obicei? Întreabă el.

Șovăi. Trebuie să rămân neutru în povestea asta.

— Diseară va ajunge acasă pe la două.

Hardin își închide laptopul și se apleacă spre mine, dând să se ridice.

— Ora două? Dimineața?

— Da. Ea închide diseară. Și lucrează tură dublă în cursul zilei.

— Ora două noaptea e de-a dreptul caraghioasă. N-are niciun motiv să muncească până dimineața, ce mama naibii!

Hardin strânge foile împrăștiate și le îndeasă înapoi în mapă.

— Nu pot controla cât de mult muncește. Și nici tu nu poți.

Oftează și dă din cap, nedorindu-și să se certe.

— Și tu ce mai faci? De ce era Delilah aici, cu o mutră de parcă-i omorâse cineva cățelul?

Atât de delicat e Hardin Scott, să vă mărturisesc.

— Tatăl ei e pe moarte.

Văd cum rămâne cu gura căscată.

— Ah, greșeala mea.

Scutur din cap și mă las înapoi pe spătarul scaunului. Îmi simt părul ciufulit.

— Se duce în Michigan și vrea să merg cu ea. Luni.

Hardin pune picior peste picior și-și dă părul pe spate. Nu s-a mai tuns de când l-am văzut ultima oară.

— Și Nora? Sunteți tot cuplați?

Deci știe cum o cheamă...

— Nu. A ieșit valvârtej de-aici acum vreo săptămână, spunând că sunt prea absorbit de Dakota ca să observ că ei îi place de mine. N-a mai fost aici de-atunci.

— Deci ai primit undă verde. Dacă n-a mai trecut pe-aici și nici n-a mai vorbit cu tine, ești liber să faci ce vrei. Dacă te simți vinovat, întreabă-te de ce.

Bine: *De ce mă simt vinovat?* Nora s-a supărat pe mine pentru ceva de la care nu mă pot abține. Ar prefera s-o înșel pe Dakota cu ea? N-am dat atenție sentimentelor Norei, pentru că, mai întâi, în Washington, eram îndrăgostit de Dakota, și apoi, de când m-am mutat aici, am tot jelit sfârșitul relației mele cu Dakota. Înțeleg de ce Nora s-a simțit stânjenită și furioasă. Și eu m-aș fi simțit la fel dacă aș fi fost ignorat, dar nu voiam s-o supăr intenționat. Încă nu-mi vine să cred că o persoană ca Nora m-ar băga în seamă, totuși a făcut-o; și, cumva, am reușit s-o dau în bară și data asta.

— Poate ar trebui să stau departe de amândouă. Nu e așa de rău să fii singur.

Închid ochii și mă gândesc la asta. Poate că ar trebui să fiu singur. Cineva ca mine e mai bine să rămână singur. Deja am prea multe persoane pentru care-mi fac griji. Tessa, mama, surioara mea (care se va naște peste numai câteva săptămâni), Hardin, Dakota... Îmi pot permite să mai adaug vreun nume pe listă?

— E nasol să fii singur, frate, face Hardin. Crede-mă, e tare nasol. Deschid ochii și mă uit la el.

— Puteai să minți, să mă simt și eu mai bine.

— Nu. Nu pot să spun minciuni.

Ridică mâna, de parcă ar depune jurământul militar. Asta mă face să râd.

— Mincinosule!

Ridică din umeri și zâmbește pervers.

— Sunt un om cu totul nou.

Câteva ore mai târziu, Hardin se întoarce de la o întâlnire despre care nu vrea să-mi povestească nimic. Zice c-o să mă pună la curent săptămâna viitoare, când o să-l sune să-i comunice decizia lor. Sunt curios, dar într-un fel nu vreau să aflu nimic din ce-ar trebui să-i ascund Tessei.

Mă gândesc că trebuie să mă duc la muncă de dimineață și încep să mă întreb ce planuri are Hardin pentru cină. Exact când îmi trece asta prin minte, el intră la mine în cameră, fără să bată la ușă.

— Mă duc să mănânc. Vii cu mine?

Mă plesnește peste picior. Mă ridic, întrebându-l unde mergem.

— La Lookout, zice el firesc.

— Tessa lucrează acolo, îi reamintesc eu, iar el ridică din umerii săi lași.

— Știu.

Așa, și...?

— Vrea să stea departe de tine pentru un anume motiv. Nu cred că...

El ridică o mână, întrerupându-mă.

— Uite, eu mă duc și dacă vii cu mine, și dacă nu. Voiam doar să mă port frumos și să te scot la masă. Știu că lucrează acolo și vreau să merg. Mă duc. Vii și tu sau nu?

Oftez și mă dau jos din pat.

— Bine. Dar tipul ăla, Robert, lucrează tot acolo...

— Știu cine e. Încă un motiv să merg acolo.

Când Hardin ia o decizie, nu se mai răzgândește.

Uau! Iar eu mă pricep de minune la găsit explicații.

Nu văd altă soluție, așa că dau din cap.

— Stai să mă încalț.

Se uită la hainele mele, de sus până jos.

— Așa mergi îmbrăcat? Nadia nu lucrează tot acolo?

— Ba da, *Nora* lucrează acolo. Și da, așa merg îmbrăcat.

Dacă Nora lucrează în tura asta, mă îndoiesc oricum că va vorbi cu mine, iar hainele astea sunt comode. Nu sunt la fel de șmechere ca ținuta lui Hardin, neagră din cap până-n picioare, dar măcar pantalonii mei îmi lasă scula să respire, spre deosebire de jeanșii lui mulați

Zece minute mai târziu, mă schimb în jeanși închiși la culoare și o cămașă în carouri. Mânețile cămășii sunt scurte și pantalonii un pic cam strâmți, dar Hardin s-a așezat pe canapea, refuzând să mă lase să ies din casă în pijama și mi-e prea foame ca să mă mai cert cu el.

În timpul plimbării până la Lookout, Hardin mă întreabă despre cursuri, slujbă și orice alt subiect posibil în afară de Tessa. E mult mai vorbăreț acum decât atunci când l-am cunoscut. A evoluat mult.

O zărim pe Tessa înainte să ne observe ea. Lookout e un restaurant modern, cu interior cu tematică industrială și, când ajungem la biroul hostesei, Tessa e chiar în spatele unui copac mare de metal care are mecanisme de ceas pe crengi în loc de frunze. Standul cu deserturi e chiar lângă biroul hostesei și mă trezesc căutând din priviri părul negru al Norei. Îi văd pletele superbe și pielea măslinie exact când Hardin îl întreabă pe Robert unde e secțiunea Tessei, dar Nora dispare înainte s-o pot zări mai bine. În mod ironic, Hardin se poartă de parcă habar n-are cine e Robert.

— Vin imediat, spune acesta, uitându-se urât la Hardin, apoi în cealaltă parte a restaurantului.

Nu e un loc mare; doar vreo douăzeci de mese mărginesc pereții.

— Ce nenorocit! zice Hardin când Robert dispare.

Ignor enervarea lui Hardin. Nora apare de după teighea, cu o tavă de prăjiturile în mâini. Are părul legat într-o coadă înaltă; câteva suvițe rebele îi încadrează chipul. Privește distrată drept în față.

Oare știe că sunt aici?

Oare îi pasă?

— Tessa, îl aud spunând pe Hardin.

Nu-mi desprind ochii de la Nora. Deschide vitrina imensă și începe să aranjeze tava cu prăjituri, ordonându-le atent. Nu se uită nici în stânga, nici în dreapta. Aici lumina e estompată, dar îmi dau seama că Nora e epuizată. Îi văd de-aici umerii cocoșați. Cu coada ochiului, o observ apropiindu-se pe Tessa. Mă întorc spre ea și spun preventiv:

— Hardin a dorit să venim aici.

În cazul în care se simte stingheră, vreau să știe că nu e făcătura mea. Eu doar țin pasul cu lumea. Tessa nu-mi răspunde; privirea îi e fixată asupra lui Hardin.

— Nu trebuie să rămânem să mâncăm aici dacă ești ocupată, zic eu.

Nu pot descifra energia dintre acești doi maniaci. Hardin o prinde de încheietură pe Tessa, iar ochii ei strălucesc, mai vii decât în ultimele câteva luni.

— Nu, răsuflă Tessa. E-n regulă, serios.

Se rupe din strânsoarea lui Hardin și ia două meniuri de la stand. O urmez pe Tessa la masă și întorc capul încă o dată după Nora. Tot nu se uită la mine. Nu-mi dau seama dacă mă ignoră sau pur și simplu nu mă vede. Cum de nu observă că mă holbez la ea?

Hardin și Tessa pălăvrăgesc în vreme ce eu intru în separeu, iar Hardin se prefacă că nu știe cât de târziu pleacă Tessa de la muncă. Se prefacă că nu-l enervează, știind că ea va veni pe jos acasă atât de târziu. Încearcă să se poarte normal în preajma ei.

— Sophia e ocupată? întreb când comandăm mâncarea.

Tessa dă din cap.

— E ocupată. Îmi pare rău.

Tessa nu corectează numele Norei. Știe oare că se întâmplă ceva? Sunt un prieten rău pentru că-i ascund acest lucru?

Tessa se încruntă, iar Hardin se înclină spre ea. Oare își dă seama cum corpul său se unduiește, răspunzându-i mișcărilor trupului ei? Îi privește cu atenție degetele cât timp ea ne ia comanda; umerii lui se ridică și coboară în ritm cu respirația ei.

Ăștia doi mă îmbolnăvesc. Eu sunt un cretin singuratic și ei doi sunt ca doi magneti care se atrag. Vor fi întotdeauna împreună. Știu că ăsta e adevărul. Eu nu pot fi un magnet; ca să fi magnet trebuie să ai pe cineva de care să te lipești.

E trist când îți dorești să fi magnet.

Când Tessa ne spune că Nora ne-a anulat nota de plată, Hardin lasă un bacșiș imens pe care Tessa mi-l îndeasă în buzunar când plecăm. În timpul mesei, nu m-am putut gândi decât că Nora e atât de aproape! M-am uitat non-stop spre bucătărie. Nici n-am observat când mi-am terminat mâncarea din farfurie. Sunt sigur că a fost excepțională.

Mă înnebunește faptul că Nora știa că sunt aici, dar n-a venit la noi la masă. Nu voiam s-o rănesc și merit o șansă de a-i explica. A avut la dispoziție o oră în care putea trece pe lângă noi, putea face cu mâna sau putea zâmbi politicos. La plecare, când ajungem la ușă, îl trag pe Hardin de mânecă.

— Ne vedem acasă la mine.

Hardin nu-mi pune nicio întrebare și nici nu se oferă să rămână cu mine. Dă din cap și pleacă. Mă bucur.

Mă așez pe banca de la ieșirea din restaurant și verific ceasul de pe telefon. E nouă și zece și n-am nici cea mai vagă idee când se termină tura Norei. Mă hotărâsc să aștept afară până când termină. Chiar dacă se va face două dimineața.

Mă uit în jur pe stradă și mă sprijin de cărămida rece. Aerul toamnei e liniștit și răcoros. Trotuarele sunt aproape goale, ceea ce nu e obișnuit pentru o vineri seară de septembrie în Brooklyn. Cât timp aștept, încerc să mă gândesc la ce-i voi spune Norei. Cum o să încep conversația?

Două ore mai târziu, când Nora iese din Lookout, tot nu m-am hotărât. Trece pe lângă mine, cu părul ei lung legându-i-se pe spate. Când se oprește în colțul străzii, își desface pletele și scutură din cap. E uluitoare, chiar și sub neiertătoarele felinare stradale.

Ar trebui să-mi anunț prezența; ar trebui s-o strig și s-o înfrunt, în loc s-o urmăresc în tăcere. Dar ceva din interior mă oprește. Unde merge, oricum? S-a întors în apartamentul ei, alături de Dakota?

Nu știu, dar am sentimentul că sunt pe cale să aflu.

Nora merge pe străzile tăcute. Mă îngrijorează faptul că nu observă că e urmărită. Nu s-a uitat în spate nici măcar o dată. Își pune căștile și pare senină cutreierând prin Brooklyn la unșpe noaptea, fără să fie deloc atentă în jurul ei.

A traversat pe Nostrand Avenue și presupun că se va duce la metrou. Oare ar trebui s-o urmăresc? De ce nu mi se pare sinistru s-o observ și să mă țin după ea ca un psihopat? Oricum ar fi, mă pomenesc trecând strada și urmând-o pe scările intrării la metrou.

Mă țin la câțiva metri în spatele ei și las un grup de oameni să se bage între noi, Nora leagănă din cap pe ritmul muzicii, așteptând la coadă să-și scaneze cardul.

Vagonul e aproape gol când urc în el și, dacă Nora va arunca o privire în jur, mă va zări. Mă așez lângă o doamnă în vârstă care citește un ziar și sper că acesta mă va feri un pic de privirea Norei. În vagon e o tăcere bizară și, când tușesc, îmi dau seama că nu am stofă de urmăritor.

Nora își scoate telefonul din buzunar și se zgâiește la ecran. Îl atinge și oftează și-l mai atinge o dată. Peste zece minute, se ridică pentru a coborî, iar eu o urmez. Ne transferăm în alt metrou și, 45 de minute mai târziu, ajungem la Grand Central Terminal; n-am nici cea mai vagă idee unde se duce femeia asta sau de ce sunt încă pe urmele ei.

Ne urcăm într-un tren Metro-North și alte 30 de minute trec înainte să ajungem în stația Scarsdale. N-am idee unde e Scarsdale sau de ce suntem aici. Când ieșim din stație, Nora se oprește la o bancă și-și desface cămașa uniformei. Are pe dedesubt un tricou negru din plasă. I se vede sutienul și încerc să nu mă holbez la silueta ei cât își îndeasă cămașa în geantă și trage fermoarul la loc.

Nora își scoate căștile din urechi și telefonul din geantă. Eu mă ascund după un panou pe care e o reclamă la o companie de asigurări.

— Sunt aici; mă-ntâlnesc cu șoferul lângă stație. Cum a fost la masă? A mâncat tot? întrebă ea la telefon.

Trec câteva secunde.

— Lasă, că te ajut eu. Ajung acolo într-un sfert de oră.

Închide telefonul și și-l bagă în buzunar, apoi se întoarce spre locul în care mă ascund eu. Mă ascund cât pot.

Care era planul meu aici? Al cui șofer trebuie s-o ia?

Chiar când cred că am scăpat cu fața curată, o aud pe Nora spunând:

— Îți ies picioarele de sub semnul ăla, Landon.

7

Trag cu ochiul de după panou și o văd pe Nora venind spre mine. Părul ei negru îi umbrește chipul. Arată ca un personaj negativ sub luminile fluorescente din parcare. Poartă jeanși negri și mulați — rupți într-un genunchi —, iar sutienul negru i se vede prin plasa bluzei. Are oare voie să poarte jeanși rupți în timp ce gătește chestii pe care clienții le consumă? Mai important de-atât, de ce mă gândesc eu la asta chiar acum?

Rămân neclintit în timp ce ea se apropie de mine, prada ei, în mijlocul pustietății. Ca să fiu sincer, sistemele de la metrou încă mă înspăimântă. Nu știu să citesc semnele, nu-i pot suporta pe oamenii înghesuiți peste mine ca sardelele și urăsc să rămân captiv în subteran, dar când mă aflu la suprafață mi-e un pic rău de mișcare.

Cum mama naibii o să mă întorc dacă nici măcar nu pot citi semnele?

Și, în orice caz, unde naiba e Scarsdale?

Nora așteaptă să ies din „ascunzătoare“.

— Crezi că nu știam că mă urmărești, de la Lookout?

Ridică din sprânceană, studiindu-mă. N-aș fi surprins dacă ar scoate un bici sau o sabie, după felul în care domină locurile. Nu e timidă, e fermecătoare, și faptul că mă aflu în bezna nopții alături de ea îi adaugă un plus de mister. Mă simt ca într-un film, iar ochii ei de un verde-închis par aproape negri.

Nora se oprește la un metru în fața mea și-și scoate telefonul, nu sabia, din buzunarul de la spate. Verifică repede ecranul și-l pune deoparte.

— Am urmat două cursuri de autoapărare, începe ea să vorbească, subliniind cât de jalnice sunt talentele mele de spion. Te-am văzut când am cotit pe Nostrand. Mă așteptam să mă abordezi.

Face o pauză și surâde.

— Dar tu m-ai urmărit în continuare. Ce e chestia asta?

Mâna ei îmi atinge scurt brațul.

Crede că sunt nebun sau poate ea însăși e un pic nebună.

Mă frec cu mâna la ceafă și încerc să mă gândesc la o explicație.

— Păi — îmi dreg nervos glasul — păi, voiam să vorbesc cu tine după ce ieșeau din tură.

— Atunci de ce nu m-ai oprit? Știi, în loc să te ții după mine?

— Nu știu.

Ea zâmbește.

— Ba știi. Spune-o și gata. Spune direct de ce m-ai urmărit. Am talentul ăsta special de a-mi da seama când oamenii mint. E cel mai mare talent al meu, serios.

Mă privește fix în ochi.

— Așa că lasă-mă să te mai întreb o dată. De ce m-ai urmărit o oră și jumătate din Brooklyn la Scarsdale?

Fără să mă gândesc prea mult, încep, pur și simplu, să vorbesc:

— Voiam să discut cu tine acum câteva ore, când eram la tine la muncă, și știu că știai că sunt acolo, dar nu m-ai salutat sau ceva de genul ăsta. N-ai trecut pe la noi de o săptămână. Nu m-ai sunat nici măcar o dată.

— Nu am numărul tău de telefon.

Își linge buzele și-mi amintesc gustul ei. Mâinile ei atingându-mă, limba ei mângâind-o pe a mea. Mă bucur că-mi poate citi gândurile.

— Mi-ai dat mesaj în ziua în care am ieșit în oraș.

— O, da, am uitat.

Se gândește. Își dă părul după ureche cu un gest sigur.

— Bine, și despre ce anume voiai să vorbim?

Nora se sprijină cu spatele de un zid și-și îndoiaie un genunchi. Se face comodă înainte de a mă acuza că sunt un ciudat.

Despre ce anume voiam să vorbesc cu ea? Oare ar trebui să-i spun că voiam să văd ce mai face? Că mi-a fost dor de ea? Pretinde că știe când mint sau nu.

Cuvintele mi se rostogolesc de pe buze — „Mi-a fost dor de tine“ — și Nora se îndreaptă de spate lipită de zid.

— Încotro mergeai? Unde *ne aflăm*? Întreb după câteva clipe de tăcere.

Înainte ca Nora să răspundă, o văd cum se încordează. Mă privește fix, apoi dincolo de mine. Când mă răsucesc, zăresc un individ la costum care vine spre noi.

— Domnișoară Crawford, spune acest tip masiv, aproape un uriaș.

Bine, poate nu un uriaș, dar pare imens când se apropie de Nora.

— Chase, spune ea, zâmbind.

E un zâmbet ciudat, ireal.

— Vin acum. Tocmai îmi luam la revedere de la prietenul meu. M-a ajutat să ajung aici tocmai din Brooklyn. E un tip de treabă, chiar e.

Îl privește în ochi, apoi se uită din nou la mine. Habar n-am ce se petrece.

Nora îmi face scurt cu mâna și-l urmează pe bărbat, care presupun că e șoferul pe care-l pomenise cu câteva minute înainte, la telefon.

— Asta e tot? N-ai de gând să discuți cu mine, după ce-am bătut tot drumul până aici?

Ridic mâinile în aer. Mă holbez la spatele Norei. Ea nu se întoarce cu fața la mine.

— Ți mulțumesc că ai venit! strigă ea.

Dispare după o clădire, iar eu mârâi enervat.

De ce mama dracului am venit până aici? Acum trebuie să ajung înapoi în Brooklyn, la miezul nopții. Ar fi trebuit să mă duc după ea, nu să stau ca momâia și să o las să plece cu bodyguardul ei.

Cine dracu' era individul ăla, în fond? Și-a schimbat cămașa și și-a desfăcut părul — *de ce?*

Are un iubit secret aici?

E stripteuză?

Face parte dintr-o sectă?

Are personalitate multiplă?

Cine naiba știe?

Când ajung înapoi la mine în cartier, două ore mai târziu, găsesc ușa încuiată. Pentru că i-am dat lui Hardin cheia când l-am trimis acasă de unul singur, sper să răspundă la ușă. La început bat discret, dar când văd că asta nu funcționează, ciocăn nițel mai tare și, peste câteva secunde, Hardin deschide ușa, fără tricou și pe jumătate adormit. Se freacă la ochi cu mâinile.

— Am crezut că erai la tine-n cameră, Ninja.

— Am fost cu Nora.

Prefer să păstrez detaliile demne de milă pentru mai târziu. Hardin ridică din sprânceană și se trânteste la loc pe canapeaua care pare mică din cauza trupului lui lung. Picioarele îi atârnă peste margine. Sunt surprins că e pe canapea și nu în camera Tessei, dar n-am energia să-l iau la întrebări și nici el nu pare a avea energia de a-mi explica.

— Noapte bună! îi zic, apoi mă duc direct în camera mea.

Capul îmi zvâcnește ore întregi, în timp ce încerc să adorm.

Mă trezesc cu zece minute înainte să sune alarma și mă forțez să mă dau jos din pat. Nu-mi vine să cred că am dormit până la unsprezece. Mă duc la muncă la prânz și scap la ora patru. Nu e o tură prea lungă, având în vedere că sâmbăta lucrez de obicei de la șase la două, așa că ziua de azi va fi floare la ureche. Ar fi chiar și mai mișto dacă aș lucra cu Posey, și nu cu Aiden.

Speranța moare ultima. Patru ore cu Aiden par a fi opt. Dar cu Posey, patru ore trec de parcă ar fi treizeci de minute.

La duș, mă forțez să adopt o atitudine veselă. Nu pot sta posomorât toată ziua la serviciu. Trec prin toți pașii programului meu de dimineață. Duș, cremă, loțiune de față, pentru că Tessa mă bate la cap s-o folosesc. Haine: un tricou alb și jeanși negri. Cafea: neagră și tare.

În drum spre bucătărie văd că Hardin nu mai e singur pe canapea. Cu brațul a cuprins-o cu putere pe Tessa, iar fața ei e lipită de pieptul lui. Nu sunt deloc surprins.

Trebuie să mănânc ceva înainte să plec la muncă, dar nu vreau să-i trezesc. Bananele de pe blat par stricate și n-ar trebui să încerc să gătesc ceva. Deschid dulapul și scot prima cutie de cereale pe care o văd.

Exact când îmi vâr toată mâna în cutie, aud un foșnet inconfundabil de pași pe parchet. Cred că i-a trezit mașina de făcut cafea sau pâ râitul pungii de Frosted Flakes. Nu-mi amintesc dacă această cutie era ieri aici, dar cine aduce mâncare la noi în apartament trebuie să știe că-i poate dispărea. Ciugulesc repede din cerealele uscate, regretând că am încercat să înghit un pumn plin dintr-odată. Îmi înșfac cafeaua de pe blat și mă duc spre hol. Acolo dau de Tessa. Îi zâmbesc, iar ea roșește în obraji.

— Ce-i? întrebă Tessa, fără se uite în ochii mei.

Ridic cafeaua în dreptul feței.

— Niii-miic.

Iau o sorbitură, iar Tessa își dă ochii peste cap, ca de obicei, și se retrage din nou în camera ei, unde a dispărut și Hardin, se pare.

Când ajung la muncă, îl văd pe Aiden în spatele tejghelei.
Minunat!

— Hei, frate, noapte grea?

Mă ia cu „frate“, iar eu mă crispez.

— Poți să spui și-așa.

Semnez condica de sosire, dorindu-mi să am una dintre telecomenzile acelea din filmul cu Adam Sandler care opresc timpul în loc. Nu zic că aș vrea să-l pocnesc sau ceva de genul ăsta, dar nici nu spun că n-aș face-o.

— Și eu, frate. Și eu la fel.

Se aude clopoțelul de la ușă și îmi iau privirea de la mușcătura de pe gâtul lui Aiden. De ce are mereu o mușcătură pe gât? Cine mai face asta?

— Uau! Uită-te, șoptește Aiden, iar eu privesc spre ușă.

Nora intră, cu părul desfăcut și răvășit pe umeri, purtând o cămașă lejeră din denim, vărâtă în pantalonii albi. Întreaga ținută are un efect uimitor.

— Hei!

Îmi zâmbește și-l aud pe Aiden inspirând surprins.

— Hei!

Îmi șterg mâinile pe șorț și mă răsucesc spre ea. Aiden o întreabă repede dacă vrea ceva de băut. Ea îi surâde și-l văd cum se îndreaptă de spinare și-și aranjează cămașa în pantaloni. Numai pentru ea. Nu contează că are o mușcătură pe gât; chestia asta nu-l deranjează deloc.

— Ce-mi recomanzi? îl întreabă ea, și asta mă enervează.

N-ar trebui să mă enerveze.

— Hmm, păi pari o *conoscătoare* experimentată a cafelei.

Doamne, sper că Nora și-a dat seama că el a zis greșit. O să-mi asum riscul și o să presupun că a intenționat să spună *cunoscătoare*.

— Ce e chestia asta, un soi de dinozaur? spun eu brusc.

De ce am spus așa ceva? Ce tot am? Chiar am chicotit penibil la propria glumă jalnică. Nora surâde, cu degetele lipite de buze. Aiden râde, dar am senzația că fie e ofțicat, fie nu pricepe de ce ne hlizim cu toții.

— Ți-aș recomanda să-ncerci noul nostru *latte* cu lapte de nucă-de-cocos, zice Aiden, luând un pahar de hârtie și o cariocă.

Nora face un pas înainte spre tejghea.

— Nu-mi place laptele de nucă-de-cocos.

Mă abțin să zâmbesc. Aiden face o pauză. Nora se uită la mine.

— Care a băutura aceea pe care i-o pregătești Tessei? Cea cu banană?

Simt cum ego-ul lui Aiden se dezumflă văzând cu ochii. Îi iau paharul și carioca din mâini și măzgălesc numele Norei, în special pentru că e distractiv să-l scrii.

— E un *macchiato* cu alune și banane. Pot să-și fac și ție unul.

Nora își plătește cafeaua, iar Aiden continuă să încerce să se bage-n seamă cu ea în timp ce eu îi pun aromele în ceașcă.

— Când termini tura? întrebă Nora când îi întind băutura.

— La patru. De-abia am sosit acum câteva minute.

Nora ia o înghițitură cu grijă, suflând mai întâi în ceașcă.

— Bine. O să aștept aici.

Poate că n-a auzit bine.

— Aștepți aici? Mai sunt patru ore.

— Da, știu. Nu e așa de aglomerat. Cred că e-n regulă dacă ocup o masă în spate?

Nora se uită fix la mine fără să-l privească pe Aiden. Felul în care se uită la mine mă face să mă simt important și cred că-mi place să observ că Aiden înnebunește văzând că o persoană ca Nora preferă să se zgâiască la mine și nu la el.

— Da, cum să nu, îi zic.

Ea zâmbește, știind foarte bine că nu aveam de gând s-o gonesc de-acolo.

În ciuda celor spuse de Nora, Grind se aglomerează ciudat de mult pentru o după-amiază de sâmbătă, iar Aiden se mișcă mai greoi decât de obicei. A uitat două comenzi, a scris numele greșit pe trei pahare și a scăpat pe jos o sticlă cu aromă de mentă. Eu am fost cel care a șters mizeria de pe podea.

Cu Nora privind tăcută din colțul din spate, n-am avut răbdare să-l aștept să umple găleata și să șteargă în ritm de melc pata lipicioasă. În plus, mirosul este îngrozitor, iar aroma grea de mentă îmi dă o durere de cap instantanee și știam că pot șterge zona înainte să apuce el să umple găleata cu apă. Nu mi-a mulțumit, desigur; mai degrabă mi-a reamintit în batjocură să nu uit semnul cu PODEA UDĂ.

Speram ca lunga coadă din magazin să-mi ia mintea de la Nora, care a stat acolo, privindu-mă. Dar nu s-a întâmplat așa. Mă simt agitat cu ea aici și nu mă pot abține să nu mă uit în direcția ei o dată la câteva secunde. Totuși, îmi văd de treabă în ciuda prezenței ei care mă distrage, spre deosebire de Aiden. Se pare că el nu poate suporta presiunea exercitată de dependenții de cafeină. Nu-mi amintesc când

a încetat să mă enerveze și s-a transformat în concurență directă. Ciudat.

Îi întind unei femei pe nume Julie un triplu *latte* cu lapte condensat și mă uit din nou spre Nora. Scrie ceva într-un caiet. Nu se uită la mine. Nu-mi pot da seama ce scrie. Parcă ar fi un polițist la filaj.

Îmi iau un răgaz ca să mă bucur de vederea ei. E relaxată, cu pixul între degete. Lovește cu pixul în hârtie de câteva ori și-și încrucișează din nou picioarele. Îmi place la nebunie cum își țuguie buzele. Arcul voluptuos al buzei sale de sus e mai vizibil decât buza de jos.

— Frate!

Vocea lui Aiden îmi sperie gândurile obsesive despre buzele Norei. Când mă uit la el, observ cum coada s-a redus: numai doi clienți își mai așteaptă băuturile... dar am picioarele ude. De ce?

Aiden arată, spre carafa cu ceai verde care se scurge pe podea și pe picioarele mele. Prind mânerul și-l ridic, punând capacul la loc. Băltoaca nu e prea mare; doar jumătate din conținutul carafei s-a risipit. O văd pe Nora privindu-mă, cu un zâmbet pe buze. Obrajii mi se aprind și înșfac mopul. Îmi oblig mintea agitată să se gândească numai la ștersul pe jos. Șterge, stoarce, șterge, înmoaie în apă. Stoarce încă o dată, șterge.

Până când termin de curățat, au trecut de-abia două ore din tura mea. Am tricoul murdar, plin de praf de cafea espresso și pantofii încă uzi de la ceaiul verde vărsat. Partea bună e că de zece minute n-am mai avut niciun client, iar Aiden are mutra aceea care-mi spune că-n curând o să înceapă să se plângă.

— Mi-e superfoame și trebuie să citesc niște replici pentru o audiție, zice el, ca la un semnal.

Are umerii lăsați și cămașa lui albă are câteva dungi maronii de murdărie. Amândoi arătăm de parcă am luptat în Marele Război al Cafeinei și am supraviețuit ca să spunem povestea. Nora ar fi regina pentru care ne-am bătut, iar unul dintre noi va lua coroana și va fi regele ei.

Înainte să mă las purtat de imaginație, Aiden vine spre mine și flutură din mână.

— Deci, eu o să iau o pauză, bine?

— Sigur.

Îi arunc Norei o privire și dau din cap.

— N-am nicio problemă — oricum s-a cam golit pe-aici.

Trebuie să mătur și să șterg urmele de cafea și firimiturile de briosoasă de pe mese. Mai trebuie să umplu găleata cu gheață și să curăț tejpheaua. Lista poate continua la infinit.

Nora se ridică de la masă și-și trece degetele prin păr. Iau o cârpă și ies din spatele barului.

— E de treabă, nu?

Nora arată spre camera din spate, unde e Aiden.

— E OK.

Ridic din umeri, nedorind ca Aiden să ne audă vorbind despre el. E enervant, dar n-aș vrea să-l rănesc sau ceva de genul ăsta. Știu cum e să vorbească oamenii despre tine ca și cum n-ai auzi și e oribil. Nu doresc asta nimănui. Mă rog, poate câtorva, dar Aiden nu e unul dintre ei.

— Îmi amintește de regele Joffrey.

Nora râde, acoperindu-și gura.

— Cine-i ăla?

Nora cascadează ochii.

— Regele Joffrey, pușlamaua aia blondă.

Ha?

— Tu chiar nu știi despre cine vorbesc, nu-i așa?

Mă privește de parcă nu-i vine să creadă. Clatin din cap.

— Nu te-ai uitat niciodată la *Urzeala tronurilor*?

— Ah. Nu, nu încă.

— Nu te cred!

Nora se repede la mine, prinzându-mă de încheieturi. Miroase a nucă-de-cocos.

— Te rog, spune-mi că glumești. Te-am judecat atât de greșit. În ce peșteră trăiești și cum stai deoparte de cei care povestesc serialul online?

În peștera facultății și a slujbei, îmi vine să spun. Dar ar fi nepoliticos... și jalnic.

— N-am avut timp deocamdată. Plănuiesc să-l văd. Toată lumea vorbește despre el, dar nu am cont pe internet.

Parcă sunt un robot. Am o pagină de Facebook, dar uit mereu parola și trebuie s-o resetez. Am vreo zece prieteni pe Facebook, dintre care jumătate fac parte din familie. Pagina mamei e plină de noutăți despre bebeluș și poze cu burtica, iar a Tesei are numai postări de Pinterest. Mama e obsedată să mă eticheteze în diverse chestii. Poze, citate, imagini cu căței. Ultima dată când mi-am accesat contul, postase poze cu noi de la nunta ei și m-a etichetat în ele. În curând, toți prietenii mamei comentau chestii de genul:

„Mi-aduc aminte cum îl trăgeam de obrăjori când era bebeluș!”

„Micul Landon a crescut și s-a transformat într-un tânăr foarte arătos!!!”

„Când crezi că se va căsători și Landon, Karen?”

La asta din urmă mama a răspuns:

„Când el și Dakota termină facultatea!”

Lucrurile stăteau altcumva anul trecut. Chiar și acum câteva luni, viața mea era complet diferită de cum e în prezent. Ar fi trebuit să locuiesc cu Dakota deja, să ne începem viitorul împreună.

Destul despre Dakota.

— Trebuie să te uiți la serial, insistă Nora.

O aprob pe jumătate.

— S-ar putea s-o fac.

Nu știi nici măcar dacă am timp să mă uit la o emisiune între școală, Nora, Tessa, Hardin, Dakota, mama, surioara mea și Ken.

Nora rulează între degete hârtia în care a fost ambalat paiul.

— La ce seriale te uiți?

Îi spun că, în ultima vreme, m-am uitat la ce s-a uitat Tessa. Nora se așază la masă aproape de mine și-mi zice că-mi fac un deserviciu neuitându-mă la *Urzeala tronurilor*. Îmi spune că-i place să se uite la mișto la emisiunea *Burlacul*. Îi zic sincer că n-am văzut niciun episod. Văd chipurile vedetelor pe coperta revistelor de scandal, aliniate toate la chioșcuri când mă duc la facultate, dar nu cunosc niciun nume. Îmi spune că o persoană pe nume JoJo e o tâmpită pentru că l-a trimis acasă în Texas pe un cowboy, săptămâna trecută.

O ascult pe Nora vorbind și-mi dau seama că-mi place felul în care cuvintele ei îmi mângâie auzul. Gesticulează mult, atât de grațios, încât mi-aș dori să nu se oprească niciodată din vorbit. E unul dintre oamenii care dau sens vorbelor. Le oferă o însemnătate aparte, pe care n-ar căpăta-o dacă n-ar fi rostite de ea.

— Și tu? Întreabă ea în cele din urmă și nici măcar nu-mi mai amintesc despre ce vorbea.

Eram prea concentrat la gesturile ei și la vorbele ei însuflețite ca să aud ce spunea, de fapt.

— Ăăă...

Mă încurc în cuvinte, forțându-mă să-mi amintesc.

— Planuri pentru diseară? spune ea, zâmbind.

Nimic. Absolut nimic. Ridic din umeri.

— Nu sunt sigur deocamdată. Hardin e în oraș până luni.

Dă din cap.

— Știu.

— Deci cred că depinde totul de uraganul Hessa.

Nora zâmbește, iar eu observ că are alt ambalaj de pai în mână. Îl îndoiesc ca o sabie, iar pe masă sunt două grămăjoare de zahăr. Nora ține un pachet gol de zahăr brun. Recunosc delușoarele de zahăr din ziua în care am cunoscut-o pe Lila, surioara lui Posey. O bucată de șervețel e înfiptă în vârful unei grămăjoare, ca un steag, exact ca ultima oară.

Tot Nora trebuie să le fi făcut și înainte. Cum de n-am observat că a fost aici?

— Tessa trebuie să muncească toată noaptea, zice Nora.

Își duce degetele pe marginea mesei și distruge mica fortăreață. Îmi las cârpa pe masă și mă duc spre bar. Ridic ușa despărțitoare, iau o cutie mică de gunoi și i-o aduc. Își scutură mâinile deasupra cutiei de plastic și și le șterge de șorțul meu.

— Voiam să te duc undeva, zice Nora, pe un ton coborât.

— Vreau să merg undeva, răspund eu imediat.

Mă uit la ea. Se uită la mine. Îmi dreg vocea.

— Adică vreau să mă merg cu tine, unde vrei tu să mă duci.

Nora întreabă unde e mătura și nu spune nimic despre locul în care vrea să mă ducă.

— Deci, am timp să mă schimb înainte să mergem acolo? o întreb pe Nora când termin programul.

Posey e în camera din spate, legându-și șorțul. Lila nu e azi cu ea, așa că sper că asta înseamnă că bunica ei s-a însănătoșit. Posey ne zâmbește când plecăm și mă bucur că noua angajată, Cree, vine să-l schimbe pe Aiden peste o oră. Posey îl suportă pe Aiden mai bine decât oricine altcineva, dar Cree e o companie mult mai plăcută. Nora îmi privește tricoul cenușiu pătat.

— Nu. Nu mai ai timp să te schimbi.

Ies după Nora pe trotuar. Azi e o zi însorită. Nu e cald, dar măcar nu mai e rece, așa cum va fi diseară. Vremea din septembrie în New York e preferata mea — e sezon de hochei și timp frumos, ce mai pot cere de la viață? Să fiu sincer, în sezonul acesta n-am văzut niciun meci. Lucrurile sunt diferite acum, când Ken nu e prin preajmă. Ne uitam la partide împreună. Sportul era temelia pe care am construit relația tată-fiu. Mă rog, cea mai apropiată chestie de relația tată-fiu pe care am avut-o vreodată.

— Vreau să te întâmpin în Brooklyn așa cum se cuvine. Ai fost la Juliette¹ în Williamsburg? Sau în locul acela unde se face înghețata pe loc?

Scutur din cap. N-am făcut mare lucru de când m-am mutat aici. M-am plimbat și am alergat o grămadă prin cartier, dar n-am intrat în prea multe locuri și nici n-am căutat cele mai șmechere cârciumi. Oricum, cu cine m-aș putea duce? Tessa e prea ocupată cu munca, iar eu n-am avut ocazia să-mi fac alți prieteni. Niciun coleg din campus nu prea vorbește cu mine. Din când în când, cineva mă întreabă cum poate ajunge în diverse locuri, dar asta e tot. La Washington Central University ar fi fost probabil la fel dacă Tessa n-ar fi făcut cunoștință cu mine din proprie inițiativă.

— N-am auzit nici de unul, nici de altul, spun eu, ceea ce pare s-o încante pe Nora și să devină nerăbdătoare să mă ducă unde a plănuțit.

— Unde te duceai aseară? Când te-am urmărit? întreb cât așteptăm să se schimbe culoarea semaforului.

Ea râde.

— Ei bine, direct la obiect.

Aștept să-mi răspundă, dar buzele ei rămân zăvorâte.

— N-o să-mi spui, nu-i așa?

Scutură din cap și-mi atinge vârful nasului cu degetul.

— Nu.

Ar trebui să-mi pese de faptul că-mi ascunde ceva. Ar trebui să-i pun mai multe întrebări despre secretele ei, știu că așa ar trebui. În schimb, o întreb:

— Deci, Juliette? Unde e, mai exact?

Nora zâmbește puțin când aude că schimb subiectul. I-am promis că n-am să încerc s-o schimb și e mai ușor să-mi țin promisiunea dacă nu-mi bag nasul în viața ei. Planul acesta este minunat, cu excepția faptului că vreau să știu totul despre femeia asta. Vreau să aflu câte cubulețe de zahăr își pune în cafea și care e cântecul ei preferat. Vreau

Restaurant franțuzesc din New York. (N.t.)

să aflu ce voce are când cântă aiurea și cât îi ia să se dea jos din pat dimineața. Am o nevoie obsedantă, copleșitoare de a ști totul despre ea, iar ea mă va înnebuni de tot dacă nu-mi va spune ce vreau să aflu.

Când ajungem la acel bistro francezesc numit Juliette, Nora explodează de entuziasm.

— Locul ăsta e extraordinar! Toată lumea spune că Le Barricou e mai mișto, dar nu-i lăsa să te păcălească. Doar pentru că așa scrie pe Yelp nu-nseamnă că e adevărat.

— Ce e Yelp? întreb, încercând să țin pasul cu Nora.

Pe tăblița de pe trotuar scrie TESTAȚI SALATA NOASTRĂ TOSCANĂ CU KALE. Lângă aceste cuvinte e desenată o frunzuliță verde. Ah, deci și francezii au adoptat stilul de viață vegetarian din California. Mă rog, societatea asta nu există... În fine, poate că există, doar că nu am nicio dovadă. Iar Toscana nu e o regiune din Italia? Ce mai bistro francezesc...

Nora merge înaintea mea și intră pe ușă. Se întoarce cu fața la mine chiar când ajunge la standul hostesei.

— Mai ai multe de învățat, tinere.

Surăde și se răsuțește la loc. Îmi arunc privirea prin restaurant, iar ea îi spune hostesei că dorim o masă de două persoane. Tânăra ia două meniuri și începe să ne explice specialitățile zilei, conducându-ne spre o măsuță rotundă din spatele încăperii.

— Terasa de pe acoperiș e deschisă? întrebă Nora înainte să ne așezăm.

Tipa se uită în jurul ei.

— Nu încă. Se deschide la cinci. Avem grădina unde puteți lua loc.

Nora îi zâmbește și dă din cap.

— Da. Te rog.

Tipa ne conduce în sus pe niște scări într-un loc care seamănă cu o grădină. Câteva ghivece cu flori sunt prinse de tavan, aproape atingând mesele. Terasa e, practic, goală, o singură masă fiind ocupată.

— Perfect. Mulțumesc mult, spune Nora.

Îmi place mult faptul că e amabilă cu oamenii care lucrează în industria alimentară. Îmi aduc aminte de teoria conform căreia toată lumea ar trebui să fie măcar o dată în viață servitor. Îmi aduc aminte și de criza pe care a făcut-o Dakota mai demult la Steak 'n Shake, în Saginaw, pentru că-i puseseră ceapă în burger, deși ea ceruse fără. M-am simțit stânjenit, dar am stat fără să scot o vorbă când ea a ridicat vocea la managerul localului, cerând să i se scoată burgerul de pe nota de plată.

S-a simțit ca o nemernică după ce-am plecat.

N-am putut s-o contrazic.

Mă așez vizavi de Nora. Scaunul de metal scoate un zgomot strident când mi-l trag mai aproape de masă. Meniul e mic; numai masa de prânz. Pe chestia asta sunt mai multe cocktailuri decât feluri de mâncare.

— Eu îmi iau mereu același lucru.

Nora se întinde peste masă. Arată spre un fel de ardei, apoi spre nu știu ce fel de conopidă. Recunosc foarte puține lucruri din întregul meniu. Meniul ăsta e în franceză?

— O să-mi iau ardei shishito cu conopidă și praz au-gratin, alături de *pommes frites*. Îmi place la nebunie totul aici.

Izbucnește în râs și-și dă părul după ureche.

— Întotdeauna comand prea multă mâncare.

— Eu... eu o să-mi iau...

Văd cuvântul *burger* și arăt spre el.

— Nu cred că știu ce e, de fapt, în meniul ăsta.

Râd și eu, încercând să-mi ascund stânjeneala. Nora pune meniul jos și se trage mai aproape de masă. Scaunul ei nu scoate zgomote oribile, cum a făcut al meu.

Fata se întoarce la masa noastră cu o carafă cu apă, cu felii de castravete și gheață. Ce fel de loc e ăsta? Oare-mi permit să mănânc aici? Cu siguranță, nu mai sunt în Saginaw.

Nora îi mulțumește din nou, iar fata ne spune că o chelneriță pe nume Irene va veni la noi în scurt timp. Cu cât mă uit mai atent în

jur, cu atât îmi dau seama că terasa e destul de mișto. Frunzele verzi ce se revarsă din coșurile de răchită atârnă aproape peste tot.

— Ce nu înțelegi?

Mâna Norei e pe meniul aflat între noi. Mă uit la meniu. Cuvinte precum *croque-monsieur* și *pommes frites* râd la mine din paginile acestuia.

— Practic nimic, în afară de burger.

Nora este bucătar cu diplomă. Probabil crede că sunt un idiot. Dar, chiar dacă crede asta, n-o arată. Are o expresie relaxată, iar buzele îi sunt roz și voluptuoase. Ridică privirea la mine și-și trece limba peste buze. Privesc repede în altă parte ca să nu uit naibii cum mă cheamă.

— Cele mai multe feluri de mâncare sunt destul de simple. Restaurantele folosesc cuvinte sofisticate ca să-ți poată lua douăzeci de dolari pe un sandviș cu șuncă și cașcaval. Ca ăsta.

Bate cu degetul peste chestia cu *croque*.

— Iar asta — se uită din nou la mine —, chestiile astea, *pommes frites*, sunt pur și simplu cartofi prăjiți.

Ori îmi e teribil de foame, ori lecția culinară a Norei e incredibil de sexy. E atât de deșteaptă — prea deșteaptă pentru mine, cred.

— Ar trebui să-ți iei burgerul. Eu o să comand câteva lucruri pe care vreau să le gusti, dar nu citi despre ele în meniu, pentru că sună dezgustător.

Zâmbește când îmi vede mutra îngrijorată.

— N-o să-ți iau nimic prea ieșit din comun.

Degetul ei îmi atinge vârful nasului. De ce tot face chestia asta? Și de ce e atât de adorabilă?

Irene, chelnerița noastră cea drăguță, cu ruj negru și accent spaniol, ne ia comanda. Nora îmi face o favoare și comandă toată mâncarea. Vocea îi capătă o inflexiune minunată. Stau acolo încântat și mut până când chelnerița pleacă, iar Nora deschide un nou subiect.

— Ai fost vreodată în Franța?

Studiază decorul specific franțuzesc. Clatin din cap. *Ai fost vreodată în Franța?* m-a întrebat ea firesc, de parcă m-ar fi întrebat dacă am fost la băcănia din colț.

— Nu. N-am fost. Tu?

Vocea îmi tremură. De ce nu pot fi calm și detașat, măcar cât de cât?

— Am fost. Am fost de două ori cu familia, în vacanță. Dar n-am văzut decât lucrurile pentru turiști. Eu vreau să văd adevărata Franță. Vreau să merg acolo unde merg francezii. Nu unde plătești 30 de dolari ca să vezi Turnul Eiffel luminat în beznă. Vreau să mănânc clătite autentice și să încerc să vorbesc franceză. Vreau cafea care n-are nevoie de un kil de zahăr.

Nora inspiră și-și duce mâna la gură.

— Trăncănesc cam mult.

Izbucește în râs. Iau o gură de apă și încerc să spun ceva inteligent. Nu mă pricep la cuvinte mari și inteligente, așa că-i mai pun o întrebare:

— Familia ta călătorește mult?

Știu foarte puține lucruri despre familia ei. Știu că părinții ei locuiesc pe aceeași stradă cu mama și Ken, că tatăl ei e chirurg și voia ca ea să urmeze aceeași carieră. Nu povestește prea mult și, când o face, îmi oferă doar mici indicii pe care trebuie să le pun cap la cap.

— Da. Călătorește. Sora mea e însărcinată acum, deci nu mergem ca de fiecare dată în vacanță de Crăciun, dar de obicei plecăm o dată sau de două ori pe an. Eu n-am fost în ultima călătorie din cauza accidentului...

Nora se oprește o clipă. Simte că a spus prea mult. Îmi dau seama.

— Dar acum, că Stausey e gravidă și trebuie să nască doar cu o săptămână înainte de Crăciun, tata crede că e mai bine să rămânem aici.

Din nou se simte un regret în glasul Norei, dar nu cunosc destule amănunte ca să-mi dau seama de unde izvorăște.

Accident?

Soră însărcinată?

— Câți ani are sora ta? întreb, călcând parcă pe coji de nucă.

— Treizeci. E cu cinci ani mai mare decât mine. E primul copil cu soțul ei, Todd. Bebelușul ăla o să fie cel mai răsfățat.

Nora zâmbește blând. Îmi dau seama că-i place ideea de a fi mătușă.

— Că veni vorba — își trece degetele peste condensul de pe pahar —, o să ai o surioară în curând. Cum se simte mama ta?

Nora se pricepe atât de bine să deturneze discuția încât, până-mi dau seama de asta, aproape că am terminat de mâncat. Se pare că a avut dreptate în privința mâncării. Fiecare fel a fost delicios. Tocănița de conopidă și praz a fost preferata mea deși habar nu am ce e ăla praz.

Mă simt vinovat când devorez burgerul, știind că Nora nu consumă carne. Uitasem asta când am comandat. Mi-am amintit doar când i-am oferit o îmbucătură din carnea roșie ca sângele. Chiar și atunci, era prea bună ca să n-o mănânc. Am avut grijă să nu vorbesc cu gura plină.

— Trebuie să mai încerci și asta și te las în pace, îmi spune Nora după ce termin tot din farfurie.

Nu-mi place cum sună asta, să mă lase în pace.

— Deocamdată, precizează ea, iar eu mă abțin să zâmbesc larg.

Își vâă lingura într-un castron cu brânză prăjită, cu crustă pe la margini.

— Închide ochii.

O ascult. Ceva lipicios și cald îmi atinge buzele când deschid gura.

— Ține ochii închiși, mă instruieste Nora.

Simt miros de ceapă când iau mâncarea de pe lingură între dinți. Mestec îmbucătura suculentă și are un gust tare bun, în ciuda consistenței sale.

— Asta-i doar supă de ceapă, nimic special. Ți place?

Vocea Norei sună și mai bine când țin ochii închiși. Dau din cap și deschid gura, ca să mai primesc. Țin ochii închiși, iar ea îmi mai dă o înghițitură. Nu mă gândesc la cealaltă masă, de lângă noi. Nu-mi trece prin cap nici măcar faptul că poate chelnerița se va întoarce în orice moment. Deocamdată, mă concentrez doar la talentul Norei de a face supa de ceapă să pară sexy. Jur, ar putea să îmbrățișeze un copac și mie să mi se pară senzual. Trec secunde bune, poate minute întregi, fără întrerupere.

— Ai călătorit pe undeva, Landon?

Scutur din cap și deschid ochii.

— Am fost o dată în Florida, când eram mai mic. Mătușa mea Reese și soțul ei m-au dus la Disney World. Am făcut intoxicație alimentară a doua zi, așa că am fost tot timpul bolnav. Am sfârșit prin a mă uita la filmele Disney din patul meu de la hotel.

Mătușii Reese i-a fost atât de milă de mine, încât a cumpărat cadouri de la magazinul de suveniruri și mi-a decorat camera. Pe noptiere erau doi Mickey Mouși de pluș și masa era acoperită cu un prosop de plajă cu castelul Cinderellei imprimat pe el.

— Ce îngrozitor!

Nora e mai aproape decât înainte să-nchid eu ochii. Coatele îi sunt rezemate de masă și se apleacă în față încât eu nu mai trebuie să mă înclin ca să-i ating chipul. E atât de frumoasă!

— Dacă ai putea să mergi oriunde, unde te-ai duce?

Chiar înainte să-i răspund, Irene se întoarce la masa noastră și ne ia farfuriile din față.

— Pot să vă mai aduc ceva? Doriți meniul cu deserturi?

— Eu vreau un espresso, spune Nora. Vrei și tu unul?

— De ce nu?

Irene îmi zâmbește.

— Două espresso. Am priceput.

— E o chestie pe care o fac europenii. Își beau cafeaua uneori după ce mănâncă, îmi spune Nora.

— Îmi place la nebunie cât ești de deșteaptă.

Nora îmi zâmbește din partea cealaltă a mesei. Se lasă pe spate, îndepărtându-se de mine.

— Și mie îmi place că ești deștept.

— Eu n-am fost în stare să citesc meniul, îi reamintesc râzând.

Își lasă privirea în jos, fără s-o desprindă de a mea.

— Știi o grămadă de lucruri pe care eu nu le știu. Ești un student bun și ai citit de zece ori mai multe cărți decât mine. Doar pentru că nu poți citi un meniu fișos sau că n-ai călătorit prin lume nu înseamnă că nu ești deștept.

Nu mă așteptam ca discuția să devină atât de serioasă, dar observ că Nora pare necăjită când rostește ultimele cuvinte. Are buzele strânse și sprâncenele încruntate.

— Am spus ceva aiurea? Întreb.

— Nu.

Mă uit în sus la coșul cu frunze, sperând să-mi cadă în cap pentru ca discuția asta să se încheie.

— Mă rog, ba da. Parcă faci tot timpul să pari inferior. Nici măcar nu știu dacă-ți dai seama că asta faci, dar de câte ori îți fac un compliment, tu îți găsești defecte. Cine ți-a spus că nu ești suficient de bun? Asta mi-aș dori să știu.

Își coboară glasul.

— Ca să port o discuție lungă cu persoana respectivă.

Irene aduce cafeaua, laolaltă cu nota spre care Nora și cu mine ne întindem în același timp.

— Dă-mi voie mie!

Mă așteptam să insiste să ia nota. Mă surprinde să văd că n-o face. Ne bem cafeaua în tăcere și mă gândesc că nimeni nu mi-a spus niciodată lucrul pe care tocmai mi l-a spus ea. Nu-mi amintesc. Nu sunt cel mai încrezător tip din lume, nici pe departe, dar nu mi-am dat seama cât de mult m-am minimalizat și nu știu cum să repar asta.

Când plecăm de la bistro, Nora face o poză în afara clădirii. N-o întreb de ce și nici ea nu-mi spune.

— Cred c-ar trebui să sărim peste locul acela cu înghețată.

Se bate ușor peste burtă. Cămașa ei din denim e încheiată până sus și-i văd dunga sutienului când suntem iar în lumina soarelui. Îi sună telefonul, iar ea se holbează la ecran. Rămâne mută de uimire.

— La naiba! Trebuie să plec.

Chiar acum? În toiul Turului Bine ai Venit în Brooklyn?

— Acum?

Mă apropii de ea, prinzând-o de mână. Mă tem că se va retrage, dar n-o face. Îi simt mâna caldă în mâna mea. Mă îndrept de spate și o privesc.

— Trebuie să pleci acum?

Ea dă din cap.

— Trebuie să ajung în Scarsdale. N-ar trebui să plec pentru foarte mult timp.

— Ce-i în Scarsdale? Acolo stai acum? Nu mi-ai spus niciodată ce s-a întâmplat cu Dakota și Maggy.

Nora își strânge umerii și-și încolăcește degetele printre ale mele.

— Nici tu nu mi-ai spus de ce v-ați despărțit, schimbă ea vorba din nou.

— Nu vreau să discut despre Dakota.

Aș prefera să fac o mie de alte lucruri decât să vorbesc despre Dakota acum, în după-amiaza asta minunată petrecută împreună.

Nora se ridică pe vârfuri și-și apropie buzele de urechea mea.

— Iar eu nu vreau să discut despre Scarsdale, șoptește ea.

Se lipește de mine, iar eu mă topesc tot.

— Vreau să te cunosc mai bine. Dă-mi voie, spun eu încet.

Nora își ridică privirea la mine, iar eu uit că ne aflăm pe trotuarul aglomerat.

— Încerc.

Își trece buzele moi peste ale mele.

— O să vin — vorbele Norei sunt delicate, iar ea vorbește cu buzele încă lipite de mine — pe la tine pe-acasă peste câteva ore. Bine?

Dau din cap, neputând să mai spun nimic, iar ea dispare.

Când mă întorc în apartament, încă simt buzele Norei lipite de almele și aroma de nucă-de-cocos a părului ei. E atât de derutantă atât de enervantă! Provoacă dependență. În lift, mă gândesc pentru o clipă să fac cale-ntoarsă și să mă îndrept spre metrou. Aș putea găsi drumul spre Scarsdale, dat fiind faptul că am mai fost acolo.

S-ar supăra dacă aș face asta? Da, sunt convins că s-ar supăra.

În apartament nu e nimeni când ajung. Știu că Tessa e la muncă dar am presupus că măcar Hardin va fi aici. Totuși, mă bucur că am la dispoziție puțin timp să mă gândesc la Nora, la cine este ea și la cum îmi ascunde.

Masa noastră de azi poate fi considerată o întâlnire? Eu am plătit; ea m-a hrănit. Nora m-a hrănit la propriu, iar amintirea acestei mese mă pârzolește. Trebuie să mă gândesc la altceva. Dacă stau aici gândindu-mă la Nora care m-a hrănit, care m-a sărutat, o să îmi înnebunesc.

Mă duc la bucătărie și iau un Gatorade, apoi mă așez pe canapea. Mapa lui Hardin e deschisă în dezordine în mijlocul mesei. Când c

dau la o parte, cad câteva pagini. Iau una și nici nu mă obosesc să-i descifrez scrisul. Ce e chestia asta? Curiozitatea mă învinge și mă trezesc răsfoind hârtiile. Seamănă cu un soi de jurnal în care, în mod clar, n-ar trebui să-mi bag nasul.

Din ziua aceea, cuvintele i s-au scurs ca sângele din vene. Au fost de neoprit, indiferent cât a apăsat pe rană. Cuvintele au ieșit, umplând pagină după pagină cu amintiri despre ea.

Pun foaia jos și o îndes la loc în mapă. Nu știu ce e asta, dar sunt sigur că Hardin vrea ca totul să rămână secret.

Am urmărit câteva episoade din *Arrested Development* pe Netflix și m-am uitat la ceasul televizorului de când am ajuns aici.

În apartament e liniște. Indiferent la câte chestii aiurea mă gândesc, timpul trece extrem de lent. Timpul e una dintre acele forțe inevitabile pe care oamenii nu le pot controla. Unul dintre puținele lucruri, de fapt. Ca oameni, suntem obsedați de timp și de ideea de a-l manipula. Unele dintre cele mai incredibile povești se învârt în jurul noțiunii de timp. De obicei, ideea e că, dacă ar avea cineva o mașină a timpului, și-ar putea schimba trecutul și viitorul. Oamenii ar deveni bogați sau celebri sau chiar ar ajunge să stăpânească lumea. În acest moment, dacă aș avea o mașină a timpului, nu m-aș da peste cap și n-aș încerca să-mi schimb toată viața sau lumea întreagă. Aș da pur și simplu timpul înainte cu câteva ore ca s-o văd pe Nora. Mă rog, dacă încă mai intenționează să treacă pe-aici.

Pe ecranul meu e Jason Bateman, care încearcă să-și păstreze unită familia disfuncțională, iar eu încerc să nu mă mai gândesc la Nora. Azi a fost mai deschisă decât de obicei. Mi-a povestit despre călătoriile pe care familia ei le-a făcut în Europa și despre sora ei, Stausey. E ciudat să mi-i închipui pe membrii familiei sale în Europa, stând la soare, mâncând feluri ciudate și bând cafele minuscule în vreme ce eu umblam în lumea mea mică, împreună cu Carter

și Dakota, mâncând cartofi prăjiți de la Mikesell și bând apă de la robinet. Câteodată îmi cumpăram un Mountain Dew și era sărbătoare. Realitatea ei se află la ani-lumină de a mea.

Cineva bate la ușă, iar eu mă ridic în picioare în câteva secunde. Când deschid ușa, frumoasa Nora e acolo, cu câteva plase de cumpărături în ambele mâini. De când m-a lăsat lângă Juliette, s-a schimbat într-un tricou negru și și-a mai șters din machiaj. Cămașa e atât de lungă, încât nu-mi dau seama dacă poartă pantaloni scurți... nu c-ar fi o problemă dacă n-ar purta. Are părul împletit și dat peste umăr. Poartă sandale negre, cu câte două barete acoperindu-i piciorul. Catarama îmi amintește de cureaua unui pelerin. Mă trezesc vorbind înainte să mă pot cenzura:

— Ești atât de frumoasă!

Nu mă supăr și nici ea nu se supără. Își lasă privirea în podea și surâde. Pentru prima oară de când am întâlnit-o zâmbetul ei e relaxat. E complet natural, ca mersul sau vorbirea, și e atât de frumos și o iubesc.

În fine, n-o iubesc. De-abia o cunosc, dar are un zâmbet care l-ar face pe orice bărbat să creadă că o iubește.

— Bună, Landon!

Nora trece pe lângă mine și intră în apartament. Energia din casa mea se transformă cu fiecare pas pe care-l face. Ai senzația că totul strălucește. Tavanul pare mai sus când e ea prin preajmă.

În loc să-i spun toate astea, îi răspund cu un simplu „Bună“.

Nu spune niciunul nimic când intrăm în bucătărie și-o ajut cu plasele. Îmi ia una din mâini și o așază pe blatul cel mai apropiat de aragaz, la câțiva pași distanță de mine. Încep să scot chestiile din pungile maronii de hârtie: o ceapă, o sticlă de ulei de măsline.

— Ce-i cu toate astea? Te-a pus Tessa să te oprești pe la magazin sau ceva de genul ăsta?

Scot o roată de cașcaval. De brânză de capră, mai exact. Nora deschide frigiderul și pune o cutie de lapte pe raftul din mijloc.

— Nu. O să fac prăjituri.

Ridic următorul obiect în fața ochilor. Gem de smochine.

— Cu smochine?

Arăt spre ceapa de pe blat.

— Și o ceapă?

Ea dă din cap, închide frigiderul și vine spre mine.

— Da și da.

Nu pare a fi o prăjitură foarte gustoasă, dar sigur, de ce nu?

Cât se învârte prin bucătărie, sunt fascinat de mișcările ei. E atât de sigură pe ea, atât de relaxată în propria-i piele! Când ridică brațele ca să deschidă dulapul, pantalonii scurți din denim se văd de sub cămașa neagră și lungă. Deci este ceva pe sub ea. Ceea ce e... bine.

N-a scos niciun sunet de câteva minute bune. A aprins cuptorul în liniște; a uns tava de prăjituri cu unt fără să scoată o vorbă. Se pare că eu trebuie să încep conversația. Ea stă în fața aragazului, cu tava pe ochiurile acestuia.

— Cum a fost în Scarsdale? o întreb.

Își răsuțește obrazul ca să-i pot vedea chipul.

— Ca în Scarsdale, răspunde ea plat. Cum e în Brooklyn?

Zâmbesc.

— Ca-n Brooklyn.

Nora se întoarce din nou spre aragaz, dar umerii îi tremură, pentru că râde pe înfundate.

Habar n-am despre ce să vorbesc. Vreau să discut despre multe lucruri, dar e greu să-ți menții echilibrul pe sârmă și în același timp să vorbești. Mă gândesc la ultima oară când am fost în bucătăria asta, ea lipindu-și trupul de al meu și strângându-mă de bicepși. Aroma gurii ei când m-a sărutat gemând. Îmi amintesc rotunjimea șoldurilor sale voluptuoase legănându-se în poala mea.

— S-a-ntâmplat ceva? întreabă Nora când mă lovește un alt val de amintiri.

Mă gândesc la prima dată când m-a atins. Era atât de directă, trecându-și degetul peste abdomenul meu dezgolit. Aerul din

bucătărie devenise atât de greu, atât de împovărat de tăcere și tensiune, încât de-abia puteam respira.

Scutur din cap, mințind.

Mă așez la masă, iar Nora trece pe lângă mine ca să ia cartonul de ouă din frigider. Cuptorul bipăie, anunțând că a atins temperatura necesară pentru prăjiturile misterioase ale Norei.

Oftează, iar mie-mi vine să țip pentru că am atâtea lucruri pe care vreau să i le spun și nu știu cum. Vreau s-o ating, dar n-am forța s-o fac.

— Ești sigur?

Nora vorbește liniștit, cu umerii drepecți.

— Pentru că ești ciudat de tăcut și pare că e ceva în neregulă.

Nu spun nimic. Nu știu ce să zic ca să nu risc să fugă.

— Dacă spun ceva, o să dispari. Mai ții mine?

Vocea mea are o nuanță pe care n-o intenționasem. Nora se întoarce și mă privește. Își șterge mâinile cu un prosop și vine lângă mine.

— Ce te face să crezi asta?

Femeia asta e nebună.

— Tu ai spus-o. Mi-ai spus că, dacă încerc să te repar, o să dispari. E frustrant.

Fac o pauză ca să fiu sigur că mă privește cu atenție.

— E enervant că vreau să fiu în preajma ta, dar simt că merg pe coji de ou cu tălpi cu crampoane. Nu știu cum să vorbesc cu tine sau ce anume să-ți spun. Știu că nu ești gata să mă primești înăuntru, dar trebuie să întredeschizi măcar ușa, pentru că-mi pierd mințile aici, afară, sperând că *te vei gândi* măcar să mă primești.

Nora îmi studiază chipul. Ochiul ei se plimbă de la gură la ochi și înapoi la gură. Privirea îi e mai blândă acum, dar și un pic încruntată.

— Landon, spune ea așezându-se lângă mine, nu voiam ca lucrurile să stea așa. Nu vreau să-ți ascunzi sentimentele sau să-ți fie teamă c-o să dau bir cu fugiții.

Îmi trec degetul peste autocolantul de pe masă, care se jupoaie. O altă porcărie de la IKEA, dar de data asta mă bucur că e ceva care-mi distrage atenția.

— Landon, uită-te la mine.

Degetele Norei sunt calde când îmi ating bărbia, ridicându-mi chipul.

— Hai să jucăm un joc, bine?

Își trage scaunul mai aproape de mine. Vreau să-i simt din nou degetele pe pielea mea. Înainte să accept, ea vorbește din nou.

— Singura regulă a acestui joc e că trebuie să spunem adevărul, bine?

Îmi place cum sună jocul ăsta, dar pare prea simplu.

— Doar adevărul?

— Și numai adevărul.

— Așa să te-ajute Dumnezeu!

Îmi zâmbește în felul acela care mă face să cred că o iubesc.

— Pentru tot restul vieților voastre? zice Nora și izbucnim amândoi în râs. Cred că astea sunt jurăminte de cununie.

Râsul ei e natural, ca și frumusețea ei.

— Ups!

Râde amuzată. Eu încerc să nu mai râd.

— Îmi place ideea acestui jos. Dar care-i premiul?

Nora își linge buzele și se mușcă de buza de jos. O văd cum rămâne așa preț de o secundă.

— Adevărul, spune ea.

Nu mă pot gândi că aș prefera să fac altceva decât să-i ating buzele. Cu buzele mele, cu limba. Chiar cu degetul. Vreau doar s-o ating. Trebuie. Trebuie s-o ating așa cum trebuie să respir.

— Al cui adevăr? Al meu sau al tău?

Știu că sunt două lucruri diferite.

— Amândouă, spune ea cu siguranță.

Mă uit la ea cu ochi încrezători.

— Și când începem?

Codița de pe umăr se desface, iar micile şuvițe de păr ies din ea. Își trece degetele peste ele de parcă ar vrea să-mi audă gândurile.

— Acum. Eu, prima.

Dau din cap. N-am nimic împotriva.

Ea inspiră profund și se trage de elasticul din păr. Își înfige degetele în părul ei negru, descâlcindu-l.

— Când eram în stația din Scarsdale, ai spus că ți-a fost dor de mine. Era adevărat sau neadevărat?

Nu șovăi deloc.

— Da. Adevărat.

Ea zâmbește. Îi privesc degetele care împletesc din nou părul des în codiță.

— Rândul meu.

Jupoi în continuare marginea mesei.

— Ție ți-a fost dor de mine? Adevăr sau neadevăr?

Ea dă din cap. Chestia asta seamănă foarte mult cu jocul lui Katniss și a lui Peeta, Real sau Ireal. Mă holbez la Nora, așteptând-o să spună cuvintele. N-o face.

— Vorbele nu sunt reale până când nu le rostești.

Mă privește apreciativ.

— Nu e adevărat.

Când spune asta, simt o durere în piept. Ridică o mână.

— Voiam să spun că nu e adevărat ce-ai zis tu. Vorbele sunt reale și când le scriem. Când ne luăm răgazul să le dăm un aer de permanență, le facem reale.

Scutur din cap.

— Cuvintele pot fi șterse dacă le scriem. Dar, dacă le rostim, ele vor exista pentru totdeauna.

Nora se lasă pe spătarul scaunului.

— Cuvintele există atâta timp cât au un sens, atâta timp cât le spui serios.

O studiez și răspund precaut:

— Promit să nu spun lucruri la modul neresios.

Întind mâna spre a ei, dar ea se retrage. Ezită, apoi spune:

— Iar eu promit să nu spun lucruri pe care să vreau să le șterg mai târziu.

Nora arată spre unt și spre cartonul de ouă pe care le-a pus pe blat.

— Vrei să mă ajuți să fac prăjituri?

— Dacă prin „ajutor“ înțelegi „sprijin emoțional în timpul procesului de coacere“, atunci da, aș fi fericit să te ajut.

Se amuză de răspunsul meu și-mi place la nebunie felul în care râsul ei dulce îmi umple mica bucătărie. Eu sunt inutil în bucătărie — mama poate depune mărturie. Nora se ridică pe vârfuri ca să-și mai ia ingrediente din dulapuri. Încep să mă întreb de ce a pus toate cumpărăturile acolo dacă știa că le va folosi. Femeile sunt ciudate.

— Hai să mai jucăm un pic jocul meu, sugerează Nora.

Mă duc lângă ea. Măinile ei măsoară o pudră albă într-o ceașcă. Făină, poate?

Faptul că vrea să continue jocul adevărului înseamnă că dorește să-mi împărtășească mai multe informații. Asta mă face fericit. N-am fost niciodată atât de disperat să aflu detalii despre viața cuiva. Spune atât de puține lucruri, dar eu am atâtea sentimente față de ea. Cum e posibil? Mă face să pun la îndoială tot ceea ce știam despre relații.

Cu Dakota, totul era destul de simplu. Mi-a luat luni întregi, poate chiar ani, să-mi dau seama că o consideram pe Dakota mai mult decât o prietenă. Dakota și-a mărturisit prima sentimentele față de mine, ceea ce mi-a ușurat sarcina de a-i spune ceea ce simt pentru ea.

— Hai să jucăm jocul meu mai bine.

Nu știu exact care e jocul meu.

Nora se răsucește spre mine și-și linge buzele. De parcă știe cât e de sexy și folosește această informație ca să mă tortureze. Femeia asta o să mă-nnebunească și mai tare.

— Jocul meu...

Răsfoiesc prin mintea mea răvășită.

— Jocul meu înseamnă că ai dreptul să pui trei întrebări. Trebuie să răspunzi la cel puțin două și poți s-o refuzi pe a treia. Apoi vine rândul tău și eu fac la fel.

Nora ridică din sprânceană și se sprijină pe blat.

— Și care-i premiul pentru jocul tău?

Mă uit la ea și sper că entuziasmul nu mi se citește printre cuvinte.

— Adevărul, ca și la jocul tău.

Ea dă din cap și mă privește fix, studiindu-mă.

— Nu te-ai schimbat.

Arată spre tricoul meu pătat de cafea. Cobor privirea și mă-ntreb de ce nu m-am schimbat când am ajuns acasă. Am avut timp. Am zăcut pe canapea aproape trei ore. Puteam să mă schimb liniștit.

Stai așa... O privesc și clatin din cap.

— Nu-mi distrage atenția.

Fac un pas spre ea. Îi cunosc tactica, iar de data asta n-o s-o las să mă năucească.

— Ți-e frică să joci un joculeț prostuț cu mine? Îmi cobor eu glasul și observ cum înghite cu dificultate.

Are câțiva pistrui palizi pe piept, care urcă până la baza gâtului, chiar deasupra gulerului cămășii ei supradimensionate. Îi urmăresc curba gâtului până la față. Nu-și ia ochii de la mine și, de data asta, nu-mi feresc privirea. Vreau să controlez acest joc.

— Nora!

Mai fac un pas spre ea. Mă străbate un fior electric, îndreptându-mi spinarea, dând siguranță vocii mele.

— Ți-e frică?

Ea înghite din nou în sec. Are ochii larg deschiși și-și ține mâinile la spate, prinse de blat. Inima îi bate cu putere. Jur că-i pot auzi de-aici sângele care-i bubuie în vene. Întind mâna. Degetele mele îi mângâie pielea de pe umăr, apoi coboară spre piept, spre inima ei, și înapoi spre gât. Respiră greoi, iar pieptul i se ridică și revine sub atingerea mea. Inima mi-o ia la galop, exact ca a ei. Mă-ntreb dacă ea-mi simte pulsul prin degete.

Mă lipesc de ea, iar trupul Norei se sprijină de mine. E atât de aproape. Nu-și desprinde ochii de la mine și aș vrea s-o sărut pentru tot restul vieții mele.

Nora clipește și inima mea se oprește. *Am spus asta cu voce tare? Te rog, te rog, spune-mi că n-am spus asta în gura mare.*

— Eu, prima.

Clipește încă o dată și mă-mpinge la o parte. Mă simt ușurat. Nu pot avea încredere în gura mea când Nora e atât de aproape de mine. Deschide unul dintre dulapurile de jos și ia un castron.

— Cât ai de gând să locuiești aici, la New York? Care e ultimul cântec pe care l-ai ascultat? Unde e tatăl tău biologic?

Prima rundă de întrebări a Norei e grea de tot, ca să fiu delicat. Nu vreau să-i răspund despre tata, dar nu mă pot aștepta din partea ei la deschidere dacă nu fac și eu la fel.

— Nu știu. Mă gândeam să mă mut înapoi în Washington, dar începe să-mi placă aici. Ultimul cântec pe care l-am ascultat a fost...

Fac o pauză, încercând să-mi amintesc.

— A fost „As You Are“ a celor de la Weeknd. Iar tata a murit.

Expresia Norei se schimbă și am senzația că s-a gândit că o să sar peste ultima întrebare. Dacă ar fi fost în locul meu, ea așa ar fi făcut. Și eu voiam să fac la fel.

— Rândul meu, zic înainte să-mi transmită condoleanțe. De cât timp sunt căsătoriți părinții tăi? Care e ultima carte pe care ai citit-o? Cât timp a durat ultima ta relație?

Nora își ațintește privirea asupra mea. Mă uit în altă parte. Știu care-i întrebarea peste care va sări. Inspiră profund și se prefăce că e concentrată asupra prăjiturilor. Vorbește, după ce mai inspiră o dată:

— Părinții mei sunt căsătoriți de aproape 32 de ani. Aniversarea lor e chiar peste câteva săptămâni. Ultima carte pe care am citit-o se numea *Marrow*. A fost foarte bună și foarte șocantă. Și nu răspund la cea de-a treia întrebare.

Dau din cap, absorbindu-i răspunsurile. Mi-aș fi dorit să mă contrazic, dar nu mă plâng. Deocamdată. Nora nu pierde vremea înainte de a-mi adresa altă rundă de întrebări.

— Ce-ți place mai mult, sportul sau cititul? Care e amintirea ta preferată din copilărie? Și cum a murit tatăl tău?

Stau la câțiva centimetri distanță de ea și mă sprijin de blat.

— Cititul. Deși îmi place și sportul aproape la fel de mult. Amintirea mea preferată din copilărie e greu de ales.

Trec în revistă cele mai fericite momente pe care mi le amintesc.

— Prima care-mi vine-n minte e atunci când mătușa mea și soțul ei mă duceau la meciuri de baseball când eram mai mic. Mergeam tot timpul; de fiecare dată era super. Tata a murit din cauze naturale.

— Nimeni nu moare din cauze naturale în viața reală.

Mirosul de ceapă mă ia prin surprindere și mă dau ușor înapoi. Nora taie ceapa ca bucătarii ăia de la televizor. E mișto de privit.

— Tata a murit. A făcut un atac de cord când eram eu mic.

Nora mă privește în tăcere, iar mâna i se mișcă rapid și circular, amestecând aluatul.

— Eu acum. Cum s-au întâlnit părinții tăi? Dacă n-ai fi chef-patiser, ce ți-ar plăcea să faci? De ce te-a dat Dakota afară din apartament?

Strecor ultima întrebare cu mare grație, aș spune. Cu o lingură, Nora pune aluatul în tava de prăjituri.

— Părinții mei s-au cunoscut când tata s-a dus într-o călătorie de afaceri în Columbia. Are multe activități caritabile și la Bogotá avea o echipă care-i pregătea pe chirurgii de la un spital de-acolo. Tata e din Kuwait, dar a trăit dintotdeauna în statul Washington. Mama lucra la cafeneaua aceluși spital din Bogotá și tata s-a îndrăgostit de ea.

Mă uit la Nora, admirându-i trăsăturile. Ce combinație superbă de etnii!

— Dacă n-aș fi fost patiser, mi-aș fi deschis o rulotă cu mâncare, ca acelea parcate pe străzile din Williamsburg. Dakota m-a dat afară din apartament, pentru că se simțea amenințată de mine. Mi-a spus să stau departe de tine, iar eu n-am ascultat-o.

Nora zâmbește ușor.

— Deci acum sunt fără adăpost.

Mă încrunt enervat.

— Nu e deloc haios că ai fost dată afară din apartamentul tău.

Nora își dă ochii peste cap și se duce la cuptor, cu tava în mână. Mă apropii de ea și deschid cuptorul. Ea așază tava pe suportul din mijloc și închide ușița. Apoi se-ntoarce spre mine.

— E rândul meu. Cu câte persoane te-ai culcat? Cum ai cunoscut-o pe Dakota? Cât de des te gândești să mi-o tragi?

Nici nu pot descrie zgomotul pe care l-am scos când mi-a pus ultima întrebare. Trupul mi se încordează și sângele mă străbate, ajungându-mi direct în penis. Încerc să alung aceste gânduri, dar imaginile cu Nora călărindu-mă sunt greu de îndepărtat.

— Am făcut sex cu o singură persoană. Sunt sigur că știi cine e. Am cunoscut-o pe Dakota când eram copil. Era fata din vecini... Și nu răspund la ultima întrebare.

Mă privește cu furie. Furie, adică oftică, nu furia cu care ar vrea să-mi sfâșie hainele de pe mine.

— Hmm..., mormăie ea, bătându-se cu arătătorul peste buze.

Îmi dreg glasul și mă rog ca jeanșii să-mi ascundă gândurile.

— Eu, acum.

Îmi dau seama că vocea mi s-a schimbat. E răgușită din cauza dorinței fizice și-mi doresc să-i lipesc trupul catifelat de blat, să-i ridic cămașa și să-i gust pielea. Pun primele întrebări care-mi trec prin cap fără să le mai cern.

— Cum l-ai cunoscut pe ultimul tău iubit? Te deranjează că m-am culcat doar cu Dakota? Și cât de des te-ai gândit *tu* să mi-o tragi?

Își desprinde privirea de mine și duce castronul la chiuvetă, dând drumul apei.

— L-am cunoscut prin intermediul părinților mei. Tata făcea afaceri cu el. Da, mă deranjează mai mult decât îți poți imagina. Mă gândesc să ți-o trag aproape clipă de clipă.

Vocea îmi pierе și nu pot respira. Stomacul mi se zbate de parcă aș avea o mie de molii furioase care roiesc acolo. Nu știi ce să-i spun Norei, această femeie de 25 de ani care, habar n-am de ce, vrea să mă fute. Vorbele ei ating fiecare nerv din trupul meu și nu sunt sigur că pot să mă descurc cu ea. În mintea mea e deja dezbrăcată, întinsă pe patul meu și strigându-mi numele.

Aah, de fapt, ea mă dorește. Și se gândește să mi-o tragă. Și nu are nicio problemă să mi-o spună. Sunt atât de depășit la capitolul acesta, dar degetele mă mănâncă, nerăbdătoare s-o atingă.

— Ah, fac eu.

Strâng pumnii ca să mă stăpânesc să n-o ating. Nora nu mă privește și nu știi ce-aș face dacă s-ar răsuci spre mine. Spală castronul și-l șterge cu un prosop de bucătărie.

— Rândul meu. Ai încredere în mine? Care e serialul tău preferat? Și...

Leagănă din cap, gândindu-se.

— Dacă Dakota ar veni chiar acum aici și te-ar implora s-o primești înapoi, ai primi-o?

De ce am inventat acest joc tâmpit?

În loc să dau bir cu fugiții, trag aer în piept și continui cu următoarea tură de întrebări.

— Am. Nu știu dacă ar trebui, dar am încredere în tine. Serialul meu preferat e *Arrested Development*. Și nu, nu cred c-aș primi-o înapoi.

În sfârșit, Nora se întoarce și mă privește. După ce se uită scurt în ochii mei, își lasă privirea în podea cu repeziciune.

— Nu crezi? Sau n-ai *primi-o*? Nu pari foarte sigur.

Iau o cârpă de pe blat ca să-mi ocup cu ea mâinile agitate.

— N-aș primi-o.

Nora dă din cap și nu spune nimic, sprijinindu-se cu spatele de blatul de lângă frigider. Sar direct la următorul set de întrebări, ținându-mi trupul departe de al ei.

— Tu ai încredere în *mine*? îi fur eu întrebarea, iar ea observă asta, dându-și ochii peste cap. Ultima ta relație s-a terminat într-o notă bună sau proastă? Și, în cele din urmă, ai sentimente pentru mine? În afară de atracția sexuală?

Nora se trage de șuvițele rebele din coadă. Unghiile ei lungi, în formă de migdală, sunt vopsite în negru și are făină pe nodurile degetelor.

— Am încredere în tine. N-am încredere în nimeni din lumea asta cum am încredere în tine, și asta mă-ngrozește, pentru că de-abia te cunosc — iar tu nu mă cunoști deloc.

Vreau s-o întrerup și să-i spun că o cunosc mai bine decât își imaginează. Vreau să-i spun că o s-o cunosc și mai bine decât crede. O voi cunoaște mai bine decât se cunoaște ea însăși și sunt gata să joc acest joc în fiecare zi până când îmi ating acest țel.

N-aș putea așterne pe hârtie fraze care s-o descrie. Aș putea face o listă pe puncte, dar n-aș putea s-o desenez în culorile vibrante pe care le merită. Învăț și mai multe amănunte de fiecare dată când îmi petrec timpul cu ea, și nu e ușor să dărâm zid după zid, dar o să-i învăț sufletul pe dinafară. O s-o studiez îndeaproape până când o s-o pot recita din memorie.

— Ultima mea relație s-a terminat prost. Mai mult decât prost, de fapt. Și o să sar peste ultima întrebare.

Măinile îi tremură în păr și-și foiește picioarele. Le privesc, iar ea le mișcă din nou. E agitată și la fel sunt și eu.

— Mai vreau o dată. Apoi poți să pui două întrebări. Bine? spun eu.

Ea dă din cap, păstrând tăcerea. Mă apropii de ea. Pare atât de mică acum, la mine-n bucătărie. Cu obrazii îmbujorați și ochii lăsați în pământ. E tot luptătoarea pe care am cunoscut-o, dar e dezarmată.

— Ai sentimente față de mine, în afara atracției? o întreb din nou, făcând un pas mare spre ea.

Ea se trage de păr, dar nu se mișcă. Dă din cap inconștient, iar eu mă duc în fața ei. Ridică privirea la mine, iar eu îi înalț bărbia cu vârfurile degetelor. Geme sub atingerea mea.

— Următoarea întrebare.

Îmi îndoi gâtul ca s-o privesc în față. Ea așteaptă răbdătoare, cu ochii fixați asupra mea. Genele îi umbresc pomeții atunci când clipește. Rămân cu degetele pe bărbia ei, ca să nu-și poată lua privirea de la mine.

— Te sperie sentimentele pe care le ai față de mine?

Întrebarea mea e grea și simt cum povara ei trece pe umerii Norei. Dă din cap. Îi cuprind obrazul acum, mângâind-o pe gât. Mă apropii și mai mult de ea, atât de mult încât îi aud fiecare răsuflare. Pot vedea atâtea de aici! Îngrijorarea din ochii ei, forma gurii. Încerc să-mi controlez mâinile când o iau în brațe. Îmi strecor mâna liberă prin spatele ei și mă prind de blat. E îmbătătoare, atât de dulce și de obsedantă, că nu-mi pot lua privirea de la ea. Am încolțit-o acum, e captivă între mine și blatul de lucru. Focul îmi învăpăiază șira spinării, trecându-mi prin piept.

— Care-i ultima ta întrebare? șoptește Nora, iar eu îi gust răsuflarea.

Îmi cobor mâna pe brațul ei, gădilându-i ușor pielea. Simt cum se înfioară și cum trupul i se cutremură ușor.

— Vrei să te sărut?

Nora

Știu că, dacă dau din cap, totul se va duce naibii. Landon își va lipi buzele de gura mea și n-o să mai vorbim. Asta nu se va întâmpla.

Nu că nu mi-aș dori să se întâmple, *pentru că, Doamne, îmi doresc din tot sufletul.*

— Pas, zic eu aproape de gura lui.

Își lasă ochii în jos, ușor, și nu-mi place deloc expresia lui. I-am văzut-o în Scarsdale și când am plecat de la Juliette. Tristețea n-ar trebui să-l atingă niciodată pe Landon.

— Sar peste întrebarea asta. Dacă nu sar, n-o să mai vorbim așa niciodată.

Fiecare cuvânt mă arde pe gât. Îmi doresc să mă atingă mai mult decât aș vrea să recunosc vreodată.

Mi-am tot spus să stau departe de băiatul ăsta. *E prea tânăr pentru tine, Nora. Prea tânăr.*

Mă uit la barba lui scurtă și neagră. Ieri era proaspăt bărbierit. Nu-mi vine să cred că acord atenție unui astfel de detaliu, dar nu pot să nu observ. Părul îi crește mai gros în jurul bărbiei. Acum nu mai pare atât de tânăr, când stă în fața mea, cu privirea lipită de mine. Ochii nu-i sunt la fel de tineri ca restul trupului. În spatele lor e cineva mai bătrân și mai înțelept. Nu știi ce s-a întâmplat, dar ceva l-a rănit mai profund decât simpla despărțire de Dakota.

— Sari peste întrebare?

Zâmbește timid și brațele lui mă încolțesc din ce în ce mai strâns. Încă se ține de marginea blatului, dar spațiul de siguranță dintre noi devine din ce în ce mai mic. Dau din cap, și zâmbetul i se lărgeste. Clatină din cap discret, de-abia mișcându-se.

Doamne, convingător mai e!

Și prea drăguț.

E prea drăguț pentru tine, Nora.

Mult, mult, mult prea drăguț.

La naiba! M-am transformat în genul ăla de femeie pe care-l disprețuiam. Urăsc femeile astea; sunt, pur și simplu, cel mai rău soi.

Uite cum funcționează femeia de genul ăsta:

Faza 1: Pierde vremea cu cei mai buni prieteni ai ei, bând vin în pijamale. „Am ars-o cu prea mulți imbecili. De ce toți bărbații sunt niște imbecili? plânge ea în paharul cu vin ieftin. „Am terminat-o cu imbecilii“, spune și ridică paharul plin cu vin.

Faza 2: Vine să-și bea cafeaua cu prietenii ei. Brusc îi place cafeaua amară fiindcă așa îi place noului iubit, iar el e drăguț și isteț, și ea nu mai iese niciodată cu imbecili. „E atât de dulce“, le spune ea prietenilor. Și are dreptate — n-o să-l găsești vineri seara în vreun bar și nici mahmur sâmbătă dimineața. O să-l găsești plimbându-se prin Anthropologie, ținându-i cafeaua iubitei, în timp ce ea probează toată marfa din magazin.

Faza 3: Ea e cu prietenele ei la un club de noapte, purtând o rochie nouă și neagră, și și-a ondulat părul pentru prima oară într-o lună

întreagă. E machiată exemplar, nu pentru tipul cel drăguț, nici măcar pentru ea însăși. „Nu mai sunt atât de sigură în privința lui. E cam plicticos“, se plânge ea și-i zâmbeste celui mai sexy tip din mulțime.

Faza 4 (ultima): Stă pe canapea, uitându-se la reluarea serialului *Anatomia lui Grey*. Prietenii stau în jurul ei, cu pahare de vin în mâini. „Bărbații sunt atât de imbecili“, zice ea, pentru că tipul cel sexy de la club a înșelat-o și acum a revenit la Faza 1.

Eu sunt acum femeia aceea.

— Nu cred că e foarte corect să sari peste întrebarea asta.

Gura lui Landon îmi atinge urechea, iar eu tremur.

Doamne, bărbatul ăsta!

Bărbatul ăsta e cel mai bun prieten al Tessei.

Trebuie să țin minte asta. E unul dintre cele o mie de motive pentru care trebuie să pun capăt chiar acum acestui haos. E cel mai bun prieten al ei din întreaga lume și, dacă o dau în bară, nu mi-aș ierta-o niciodată. Tessa a avut destule pe cap anul ăsta, între Hardin care i-a distrus viața și faptul că nu a fost admisă deocamdată la NYU. Și-a pierdut tatăl și iubirea vieții ei și am remarcat cum se sprijină pe Landon; dacă-i răpesc sprijinul Tessei, înseamnă că oricum nu-l merit.

— Nimic nu e corect în viață.

Îmi îndoi genunchii și mă retrag din capcana lui. Nu pot să gândesc clar când Landon e atât de aproape de mine. De câte ori intru cu el în lift, îmi tot spun: *Adună-te. Nu te holba prea intens, nu-i pune Tessei prea multe întrebări despre el.*

Mi-am dat seama că am o problemă când, de fiecare dată când mergeam la ei acasă, mă trezeam sperând că e și el acolo. Dezamăgirea pe care o simțeam când el nu era acolo mă speria de moarte și încă mă sperie.

— Îți place la NYU? Te bucuri că mama ta o s-o aibă pe micuța Abby? Unde te-ai duce dacă ai putea să zbori de aici, chiar acum? întreb într-o palidă tentativă de a schimba cursul conversației înainte de a îngenunchea în mijlocul bucătăriei.

El se uită urât la mine și eu mai fac un pas în spate.

— Îmi place. Da, mă bucur. În Spania, să văd un meci cu Real Madrid.

Landon nu e deloc amuzat de întrebările mele neutre și nici eu nu mă pricep să păstrez lucrurile la un nivel platonice. Se duce la frigider și își ia un Gatorade albastru. Mă strâmb, iar el îmi surâde. Deschide sticla și se uită în continuare la mine. Mă privește cu atenție și îmi dau seama că pune ceva la cale.

— Jocul meu are și o rundă bonus.

Ah, sigur că are.

— Serious?

Încerc să nu-i zâmbesc, dar nu mă pot abține.

— S-auzim!

Se sprijină din nou de blat, iar eu păstrez distanța de siguranță între noi. Un mețru și jumătate e suficient. Mă mai depărtez un pic, prefăcându-mă că vreau un pahar cu apă. De la distanța asta nu văd cât de limpede mă privește. Nu mă pot zgâi la umerii lui lați și masculini. Nu-i pot adora mâinile puternice, cu degete groase. Dacă păstrez distanța, n-o să-și dea seama că mor să-l ating.

E mai mult decât o dorință. Dorința poate fi lecuită cu ușurință, iar nevoia mea de el nu are o soluție atât de simplă. Sentimentele pe care le am față de Landon vor trebuie arse din trupul meu ca să mă calmez. Un kilometru de bandaje ar fi necesare ca să-mi acopăr rănile.

Landon soarbe prelung înainte să răspundă. Pune sticla pe blat și mă privește. Bucătăria pare dintr-odată al naibii de mică.

— Bine, deci uite cum stă treaba. Trebuie să răspunzi la una dintre întrebările peste care ai sărit sau pierzi.

— Hmmm...

Mă gândesc la asta. *Ce anume pierd, mai exact?* Mă uit la Landon. Tipul ăsta amabil, bun, sexy, cu tricoul lui pătat mi s-a vârat pe sub piele și încerc să-mi amintesc ce întrebări am sărit. Am sărit chestia cu ultima mea relație, dar a fost pentru binele lui Landon.

Bine, mai ales pentru binele meu, dar un pic și pentru al lui. Nu vreau să cunosc partea asta din mine. Am sărit și întrebarea despre sentimentele pe care le am față de el. Chiar n-ar trebui să răspund la așa ceva.

— Tu n-ai sărit decât o întrebare, subliniez eu.

Dă din cap, știind prea bine că runda asta bonus e în favoarea lui. Rânjește și duce din nou sticla la gură. Trebuie să-mi dau seama dacă vreau să-l las să mă cunoască. Vreau să simt că n-o să dau bir cu fugiții dacă pune întrebarea nepotrivită la momentul nepotrivit. Deși, sincer, probabil că așa ar trebui să fac. Ar fi mai ușor și, pentru prima oară în viața mea, ar trebui să aleg calea ușoară. Aici jucăm un joc primejdios și nu sunt pregătită să pierd.

— O să răspund la una, îi zic.

El dă din cap.

— Eu aleg la care.

— Nu te lăcomi!

Zâmbește din nou și primul meu instinct e de a geme. Trupul meu țipă după el, iar eu mi-l pot imagina perfect, deasupra mea, pătrunzându-mă, cu zâmbetul ăla stupid pe mutra lui inocentă.

— Regulile sunt reguli, domniță.

Cuvintele lui mă ameteșc. Zâmbește și mai larg acum, cu tupeu. E uluitor cum trece de la adolescent la bărbat, supus acum și poruncitor în secunda următoare. Face un pas spre mine, ieșind din pielea de copil, și-mi întinde mâna. Îl las să mă atingă. Sunt fascinată.

Mă îndrept de spate când se apropie de mine. Mâinile-i sunt reci când mă cuprinde. Îmi place la nebunie că mă face să mă simt atât de mică, chiar dacă sunt aproape cât el de înaltă. Statura era un motiv de mare nesiguranță pentru mine. Îmi amintesc când *abuelita* îmi spunea că bărbaților le plac femeile pe care le pot pune în buzunar. Ea era micuță, de-aia îi și ziceam *abuelita*. Toate femeile din familia mamei sunt micuțe: oase mici, șolduri mici, picioare mici. Dar nu și eu.

La 1,74 metri, sunt mai înaltă și decât mama, și decât mama ei. Sunt mai înaltă și decât Stausey, iar șoldurile mele generoase au fost subiectul multor cine în familie. Legenda spune că moștenesc statura de la *abuella* mamei. Se spunea că-și făcea singură pantalonii pentru că avea fundul prea mare.

— De ce-ai tăcut așa? întrebă Landon.

M-a încolțit din nou, dar mi-a dat drumul la mână. Pot să-l ating; o atingere mică n-are cum să strice. Îi duc mâna la față și-i mângâi obrazul. Are pomeți proeminenți, ceea ce-mi amintește cumva de un membru al unei frății studențești. Landon are înfățișarea unui nemernic și inima unui cățeluș.

Îi spun că trebuie să răspundă el primul la întrebare. Vreau să aflu cât de des se gândește să mi-o tragă. Îi trec cu degetul peste buzele roz, peste forma lor voluptuoasă. Curba nasului îi e delicată, iar ochii i se închid sub atingerea mea.

— Cât de des te gândești să mă regulezi? repet.

Ochii i se zbat sub pleoape, dar îi ține închiși în continuare.

— La fel de des pe cât mă gândesc și eu?

Cuvintele mele sunt un oftat, dar știi că le poate auzi. Continui să-l ating, să-i admir linia dură a obrazului.

— Pentru că eu mă gândesc cum mi-o tragi în atât de multe feluri. Mă masturbez când mă gândesc la tine și nu mi-e rușine s-o recunosc.

Mă apropiu și mai mult de el, iar pieptul lui se ridică și coboară. Tensiunea din încăperea ne sufocă pe amândoi.

— Și tu faci la fel, Landon? Te gândești cum ar fi?

Îi cuprind fața cu mâinile, iar ochii lui se întredeschid. Pe sub pleoapele lăsate, trupul lui mă cheamă. Se mișcă și-și vâără o coapsă între picioarele mele. Își ridică piciorul și-și lipește coapsa de mine. Durerea din stomac mi se ascute.

— Mă gândesc, spune el, ușor răgușit. Mă gândesc la tine tot timpul. Ultima oară...

Se uită spre masa din bucătărie și apoi din nou la chipul meu, iar ochii îi rămân asupra gurii mele. E atât de aproape, încât îi pot simți dulceața băuturii de pe limbă.

— Ultima oară a fost..., spun eu, neterminând ideea.

Mă simt amețită sub atingerea lui. Ochii lui Landon se deschid și mai mult și mâinile sale mă prind de umeri. Își lipește gura de buzele mele înainte să mă pot dezmetici.

Măinile lui Landon mi se încălesc în păr, trăgându-mă mai aproape de el. Gura îi e atât de delicată, dar atingerea îi e dură, poruncitoare. Îl privesc cu admirație. Minte mi-o ia razna și-l doresc atât de mult! Măinile lui îmi alunecă pe șolduri, ridicându-mă pe blat. Trupul lui e între coapsele mele, iar eu îmi încolăcesc picioarele peste spatele lui. Mi-aș dori ca blatul să fie mai jos, ca să-i simt penisul lipit de mine.

Cum de sfârșim întotdeauna aici sus? Cu gurile și mâinile lipite de celălalt?

— Nora, spune Landon aproape de buzele mele.

Felul în care-mi spune numele, atât de tandru, mă face să gem. Mă împotrivesc senzației, dar trupul meu aproape că-mi scapă de sub control. Îl cuprind cu brațele de gât, trăgându-l cât mai aproape posibil.

— Nu încerca să te împotrivești, spune el, de parcă știe că mintea mea vrea să-l respingă.

Dau din cap și-mi desprind buzele de gura lui. Îi șoptesc la ureche:

— Vreau să mi-o tragi, Landon.

Îmi trec buzele ușor peste obrazul lui, în jos, spre bărbie. El tremură sub mângâierea mea, iar eu îl trag de marginea tricoului și i-l scot peste cap. Trupul lui mă face să gem. Mușchii de pe abdomen nu sunt exagerat de lucați; liniile sunt discrete, dar puternice. Dâra de păr de pe abdomen este o altă parte a corpului său pe care aș vrea să-mi pun gura. Mâinile mele par atât de mici când degetele mele îi găesc nasturii jeanșilor și-i deschid repede.

Poartă boxeri negri care i se potrivesc perfect. De ce trebuie să fie atât de sexy? De ce trebuie să mă facă să uit de rațiune și să-i sfâșii hainele de pe el? Am citit destule romane de dragoste și n-am crezut niciodată în talentul miraculos al unui bărbat de a transforma creierul unei femei în terci. Dar uitați-vă la mine, cu propriul meu bărbat fără tricou — într-o *bucătărie*, dintre toate locurile imaginabile — și nu pot formula nici măcar un gând coerent.

Am o grămadă de gânduri, dar niciunul nevinovat.

Îmi cobor buzele ca să-i sărut scobitura mușchiului, acolo unde umărul întâlnește gâtul. Geme, iar eu îl mușc și mai tare, nepăsându-mi dacă-i las urme. Dacă-i las urme, înseamnă că e al meu? Dacă Dakota vede urma buzelor mele pe pielea lui, va face tot ce-i stă în puteri ca să mă distrugă?

Probabil că da.

Îmi pasă?

Nu chiar acum.

Mâinile îmi alunecă în jos spre elasticul boxerilor. Acesta e strâns, dar eu îmi strecur mâna înăuntru și-i iau penisul în mână. E excitat, atât de excitat pentru mine.

Landon expiră cu forță și-și lasă capul pe umărul meu. Părul îi miroase a pin și săpun, un amestec excitant. Îmi las mâna liberă pe ceafa lui și-l țin strâns, în vreme ce cu cealaltă îl mângâi. Îmi mișc mâna încet, în sus și-n jos.

E atât de greu în mâna mea și vreau să-i văd chipul, în timp ce se apropie din ce în ce mai tare de orgasm. Îmi place la nebunie cum

inchide ochii când își dă drumul. M-am gândit — de multe, multe ori — cum ejaculează în boxeri în timp ce-l călăresc.

— E mai bine decât să-ți imaginezi, nu-i așa? întreb.

De-abia îmi recunosc propria voce. Landon își ridică ușor capul și-și pune mâinile pe șoldurile mele. Simt cum degetele lui mă trag de tricou și mă înalț ca să mi-l poată scoate. În clipa în care cade pe podea, gura lui e la mai puțin de trei centimetri de sânii mei. Mă privește cu ochii larg deschiși, cerându-mi permisiunea.

Dau din cap și întind mâna la spate ca să-mi desfac sutienul. Acesta cade, iar ochii lui Landon sclipesc de nerăbdare. Mă face să mă simt atât de dorită! Mă face să uit anii de jigniri din trecutul meu și lucrurile pe care mi le provoc singură în prezent.

Îmi cuprinde cu disperare sânii și observ că mâinile îi tremură. Degetele lui îmi răsucesc sfârcurile. Acestea se întăresc sub atingerile lui blânde, iar eu gem când îmi prinde unul între degetul mare și arătător. Ochii lui Landon sunt ațintiți asupra pieptului meu, în vreme ce mâinile lui se joacă cu mine, explorându-mi plăcerea. Nu-l mai ating; trupul meu nu poate gestiona ambele senzații în același timp.

— Tu...

Simt răsuflarea fierbinte a lui Landon între sâni.

— Ești atât de... Nu există cuvinte care să descrie cât ești de frumoasă.

Cuvintele lui mă copleșesc și-l privesc cum se înclină în față. Își pune buzele în jurul sfârcului meu și-l sugă cu putere. Când îi gem numele, el sugă și mai tare. Cu cealaltă mână îmi masează celălalt sân cu mișcări circulare lente și tot trupul meu îl dorește dureros.

Niciun bărbat nu m-a atins vreodată în felul acesta. Mângâierea lui Landon e insistentă, dar blândă, dominatoare și eliberatoare în același timp. Nimeni nu și-a luat răgaz să mă admire așa cum face el acum. Penisul i-a ieșit din boxeri, apăsându-se cu forță între noi. Vreau să păstrez fiecare secundă ca să mă pot gândi mai târziu la el, când n-o să-l mai pot atinge.

Gura lui trece la celălalt sân. E copleșitor să-l privesc și să simt vibrația gemetelor sale pe pielea mea.

— Vreau să-ți scot pantalonii, spune el, pe un glas jos.

Cred că de-abia dau din cap. Mă prinde și mă urcă cu ușurință pe blat. Mâinile nu-i mai tremură când îmi desface nasturii jeanșilor scurți. Trage de ei, dar aceștia nu se clintesc. Îl ajut trăgând de ei și, după ce-i trec de fund, cad la pământ.

Degetele lui Landon se agață în elasticul chiloților mei. El îngenunchează în fața mea. Îmi așez mâinile pe capul lui și-i mângâi părul moale. Încet își leagă capul în sus și-n jos, frecându-l de chiloții mei. Simt cât de mult s-au umezit deja. Carnea îmi pulsează.

El inspiră prelung și simt cum mi se înmoaie genunchii. Cum poate cineva atât de dulce să fie atât de senzual? Landon e mult mai imprezizibil decât crede.

Își freacă nasul de clitorisul meu, atât de plăcut, iar eu gem. Mâinile lui îmi coboară de-a lungul corpului, scoțându-mi chiloții. Eu tremur.

Landon ridică privirea la mine, cu o mulțime de emoții în priviri. Are emoții. Sigur că are — a fost cu o singură femeie până acum. Nu are experiența pe care o am eu. E pur, iar eu sunt plină de noroi. Trebuie să-l mai călăuzesc un pic.

— Te doresc. Am încredere în tine, îl asigur eu, iar privirea i se îndulcește. Gustă-mă!

Îl trag ușor de păr.

— Știi că vrei să-mi simți gustul pe limbă, Landon.

El își încolăcește mâinile prin spatele picioarelor mele, iar eu le desfac suficient pentru el. Îmi dau capul pe spate când limba lui mă atinge. Umezeala mea combinată cu limba lui caldă și udă mă face să mă sprijin de blat ca să nu cad. Plăcerea pe care o simt e paralizantă, iar felul în care limba lui alunecă peste terminațiile mele nervoase sensibile mă face să-mi mușc buza de jos, încercând să nu scot niciun zgomot.

Stomacul mi se strânge și simt cum senzația de orgasm mi se suie pe șira spinării. Sunt convinsă c-o să mă înnebunească; e exagerat.

Landon Gibson e definiția exagerării.

Desenează cercuri mici cu limba; nu se îndepărtează din locul acela fierbinte. Îi rostesc numele la nesfârșit, iar brațele lui sunt puternice, ținându-mă ridicată în timp ce trupul mi se topește lipit de al lui. Îmi dau drumul peste limba lui și nu-mi pot susține propriul corp. El mă cuprinde și mai tare, iar eu îmi scot mâinile din părul lui și-mi înfig unghiile în suprafața blatului.

Când termin, el se ridică încet dintre genunchii mei. E îmbujorat și buzele îi sunt roșii un pic inflamate și umede din cauza mea.

— Lasă-mă să te ating! Trebuie să te ating, scâncesc eu.

Acum.

Privirea lui Landon e intensă, absorbindu-mă.

— Hai la mine-n pat! îmi ordonă el.

E o voce străină, un glas atât de autoritar, încât dau din cap imediat și-l urmez la el în cameră. Drumul din hol până la camera lui e lung. Mă doare între coapse. Capul îmi zvâcnește. Îndoiala mea amenință să măture coridorul și să mă ia cu ea. Duc totul prea departe, știu că asta fac, dar nu pot opri chestia asta, așa cum nu pot să opresc un tren care gonește.

Camera lui Landon e simplă. Patul lui e lipit de perete și are o cuvertură uni cenușie și doar două perne. Stau în prag, complet goală, și încerc să mă concentrez la decorațiunile dormitorului său și nu la gândurile mele. Nu știu sigur ce să fac. Știu ce vreau să fac, dar vreau să inițieze el ce se va întâmpla. Vreau să mă pot simți mai puțin vinovată atunci când corabia va eșua, știind că el a fost căpitanul.

Landon vine spre mine și închide ușa. Apoi o încuie cu cheia. Inima mi-o ia la goană. Fără niciun cuvânt, își încolăcește brațele în jurul taliei mele și mă trage aproape de el. E îmbrăcat doar în boxeri, care i s-au ridicat de când am plecat din bucătărie. Ereția lui mă împunge. Îl sărut. Îmi pot simți gustul pe limba lui. El geme când îl prind de penis prin boxeri.

— Întinde-te! E rândul meu să văd ce gust ai, îi zic eu.

Șovăie când vine vorba să se desprindă, de parcă gura lui nu vrea s-o abandoneze pe a mea. Ideea îmi place și o primesc cu brațele deschise. Trupul îmi devine nerăbdător. Mă uit la trupul aproape gol al lui Landon și nu mă pot împotrivi dorinței zdrobitoare de a vedea și restul. Îl împing, iar el se așază pe pat. Îl prind de pânza moale a boxerilor și o trag în jos. Îi cad la picioare și-i împinge cât colo.

Îmi lipesc mâinile de pieptul lui gol și-l împing în pat. Respiră atât de greoi, încât îi caut privirea înainte să continui. Intuind întrebarea mea nerostită, dă din cap și se întinde pe spate. Părul lui castaniu e răvășit pe pernă. Mă urc în pat. Mă apropii de trupul lui, lipindu-mi pielea goală de a lui. Vreau să-l torturez.

Îl găsesc cu buzele și-l sărut apăsător. Îl sărut la nesfârșit, până când umerii i se relaxează și-i smulg un oftat. Îmi lipesc umezeala dintre coapse de penisul lui erect, iar el geme, prinzându-se cu mâinile de pătură.

Îl frec încă o dată, alunecând peste el, acoperindu-l. Vreau să simtă cât de mult îl doresc. Geme, rostindu-mi numele, și-și mută o mână pe spatele meu gol. Degetele lui mi se înfig în păr, iar eu mă aplec ca să-mi lipesc gura de urechea lui.

— Trage! îi spun.

Clipește la mine surprins, iar eu mă apăs și mai tare peste trupul lui. Dacă mă mișc, chiar foarte puțin, va intra în mine.

— Trage-mă de păr, Landon!

Înghite în sec și mă trage de păr. Îmi las părul să se reverse, iar el își mișcă șoldurile sub mine. Îmi așază o mână pe șold, ținându-mă pe loc. Penisul i se lipește de mine, exact în punctul unde-mi doresc.

La naiba, bărbatul ăsta o să mă omoare. Mă trage din nou de păr, iar eu văd cum dorința i se aprinde în ochi. Mă testează, trăgându-mă mai tare, și îmi las capul pe pieptul lui. Îl sărut acolo, chiar mai jos de scobitura claviculei.

— Nu trebuie să te porți cu mine cu blândețe. Nu când ne simțim amândoi atât de dezlănțuiți.

Îl sărut pe gât, chiar sub ureche.

— Mă înnebunești, îmi zice el.

— Știu.

Îl sărut pe gură. El mă trage din nou de păr, iar eu scot un geamăt.

— Nu m-am simțit niciodată atât de bine, mărturisește el.

Gura lui o atinge pe a mea.

— Lucrurile pe care vreau să ți le fac sunt unele la care nu m-am gândit niciodată.

Sinceritatea din glasul lui mă arde în piept.

— Poți fi cine vrei să fii cu mine, Landon. Poți încerca lucruri noi.

Îl mușc de buza de jos și simt cum șoldurile i se mișcă din nou. Exact atunci mă trage din nou de păr. Știam eu c-o să învețe repede. Îi alunec de-a lungul trupului, sărutându-l de sus până jos, iar mâna lui îmi dă drumul la păr.

— N-ai de ce să fii timid.

Îl sărut chiar deasupra buricului. Mușchii i se contractă.

— Dacă vrei să faci ceva anume, spune-o. De exemplu, acum eu îmi doresc să-ți iau scula în gură și să-ți simt gustul spermei.

Bazinul îi zvâcnește când rostesc aceste vorbe și ochii lui privesc arzători fix într-ai mei.

— Asta îți dorești?

Îl sărut mai jos. El dă din cap cu furie, iar eu zâmbesc. Urmez dâra de păr cu gura și-l mai sărut o dată, în acel loc sensibil dintre coapsă și penis. Zvâcnește lângă fața mea și-l iau într-o mână. Vreau să-l admir, așa cum m-a admirat și el pe mine.

Încerc să fiu răbdătoare și-i sărut vârful, dar sunetul pe care Landon îl scoate îmi alungă orice urmă de răbdare. Îl iau în gură, iar el își dă drumul instantaneu. Numele meu n-a sunat niciodată mai bine decât atunci când îl rostește el, ca pe un geamăt, atunci când ejaculează în gura mea.

După ce termină, mă prinde de umeri și-mi ridică trupul, lipindu-l de al său. Îmi las capul pe pieptul lui, iar acesta se ridică

și coboară în ritmul respirației sale. Degetele lui mă mângâie, gâdilându-mi pielea, de pe braț în jos pe șold, apoi înapoi în sus.

Mâinile lui Landon sunt puternice, dar delicate când mă ating și nu mai țin minte când m-a strâns cineva atât de tandru în brațe. Au trecut... cel puțin doi ani. Nici măcar atunci când eram cu el nu mă ținea așa în brațe. Momentele liniștite erau puține în căminul nostru și nu mi-am dat seama niciodată cât de ciudată era chestia asta până când n-a fost prea târziu. Degetele lui Landon mi se întorc în păr și mă mângâie încet. Închid ochii și savurez această atingere.

Durerea ascuțită a pierderii care pulsează în mine de ani întregi pare să se spulbere cu fiecare atingere a degetelor lui Landon în părul meu. Îmi place la nebunie cât e de tandru, cât de pur îi este sufletul. N-am întâlnit pe nimeni ca el și-mi doresc să existe mai mulți bărbați care să-i semene. Mai mult timp, mai multe sărutări, mai multe degete care să-și lase urmele pe pielea mea. Dakota e așa de norocoasă că a fost atâta timp cu el, că are atâtea amintiri comune cu el! N-o să înțeleg niciodată de ce nu l-a apreciat. Pur și simplu, n-o să pricep asta niciodată.

O izbitură puternică se aude din living și sărim amândoi în picioare. Eu mă dau jos din pat și caut ceva cu care să-mi acopăr trupul. Landon și-a tras deja pantalonii gri de trening și-și pune un tricou cu NYU. Altă izbitură. Landon se uită la mine.

— Stai aici.

Pare ușor speriat, nu foarte tare.

Când deschide ușa, zgomotul de sticlă spartă umple încăperea.

Landon

Când ies pe hol, aud un șir de înjurături. Glasul e prea jos ca să-l recunosc din prima, dar am o bănuială...

Dacă Hardin sparge lucruri la mine în living, îl fac pachet și-l trimit înapoi de unde a venit. Îmi ia câteva secunde să pricep, în cele din urmă, ce văd acolo. Măsuța bunicii e dărâmată — cu un picior rupt —, iar vaza care era pe ea este răsturnată pe podea, spartă în mii de cioburi, la picioarele unui străin. Hardin îngenunchează, cu o dâră de sânge în colțul gurii și cu un braț încolăcit în jurul gâtului necunoscutului.

Bărbatul e roșu la față; un șuvoi gros de sânge îi curge pe față, ajungându-i până la gură. Sângele adaugă un strop de dramă întregii scene. Când mă uit mai atent, văd că e mic de statură și probabil că face pe el de frică, crezând că Hardin o să-l omoare.

Mă opresc la câțiva centimetri distanță de ei. *Ce mama dracului se întâmplă? Cine-i individul ăsta?* Îi studiez din nou chipul. Pare oarecum cunoscut, dar de unde-l știu oare?

— Dă-i drumul, dacă nu vrei să-l omori! îl avertizez pe Hardin.

Dacă merge la închisoare, strică de tot reuniunea de weekend cu Tessa. Se uită la noul lui prieten, apoi ridică privirea la mine.

— Bine.

Își desprinde brațele de pe individ. Străinul cade pe-o parte, gâfâind, și-și duce mâinile la gât.

— Ce se-ntâmplă aici? întreb.

Orice-ar fi, s-a petrecut foarte, foarte repede. Nici măcar nu mi-am dat seama că Hardin s-a întors acasă. Acesta se ridică în picioare.

— Nu te mișca!

Străinul se ține de nas cu o mână, în vreme ce cu cealaltă palmă se sprijină de podea. Hardin nu-și ia ochii de la intrus.

— Când am ajuns, l-am găsit cu urechea lipită de ușa de la intrare. Nu știu ce mama dracului asculta. Probabil că încerca să intre prin efracție sau ceva de genul ăsta. Mi-am dat seama de asta.

— Și de ce l-ai adus aici?

Mă uit din nou la măsuța bunicii, acum distrusă. Hardin se holbează la mine de parcă l-aș fi întrebat de ce e cerul verde-praz.

— Ca să nu plece? zice el, dând ochii peste cap.

Omul încearcă să se ridice, iar Hardin îi zdrobește mâna liberă sub bocanc.

— Ți-am zis să nu te miști, la dracu'!

Hardin ridică mâna și-și dă părul peste frunte, ignorând în totalitate strigătele bărbatului aflat la podea, în timp ce-l calcă pe mână.

— Ce căutai aici? îl întreb pe străin.

Hardin își scoate telefonul din buzunar. Presupun că sună la poliție. Parcă aș fi într-un film.

— Dacă suni la poliție, o să mergi direct la pușcărie, subliniez eu.

Omul își ferește mâna când Hardin își dă piciorul la o parte. Se sprijină pe braț și se ridică în genunchi. Când Hardin se întoarce, individul promite să nu se miște și se reazemă cu spatele de perete. Pe măsură ce mă holbez la el, pe atât mi se pare mai cunoscut.

— Căutam apartamentul prietenului meu, spune el. Asta-i tot.

Nu știi dacă-l cred. Cineva mi-a pătruns în apartament și acum câteva săptămâni, deci nu pot fi sigur. Când îi văd haina neagră, ochii închiși la culoare și hanoracul gri, îmi amintesc ceva. L-am mai văzut pe coridor, asta trebuie să fie.

— Cred că spune adevărul. L-am mai văzut pe-aici, îi zic lui Hardin.

Omul se ridică în picioare, iar Hardin bagă telefonul la loc în buzunar. Ușa dormitorului se deschide și Nora apare în living, îmbracată cu niște boxeri de-ai mei și cu un maiou alb. I se întrezăresc sfârcurile închise la culoare. Văd cum Hardin și necunoscutul se uită la ea și simt că iau foc.

— Poți să te duci înapoi în cameră.

Sper că mă va asculta. Nu-mi place deloc că ăștia doi se uită la ea, atât de golașă.

— Ce mama dracului? spune ea, se uită la Hardin, apoi la celălalt tip. Cliff?

Capătă o expresie dură și bănuitoare.

— Ce mama naibii cauți aici? adaugă ea.

— Îl cunoști?

Mă uit de la unul la altul.

— Îl cunoaște? mă întreabă Hardin, știind prea bine că nici eu nu am habar ce naiba se petrece.

Nora mă săgetează cu privirea, dar nu răspunde.

— Căutam apartamentul prietenului meu. Tocmai s-a mutat în clădire, zice Cliff.

Nora îl fixează preț de câteva secunde, iar eu văd cum comunică fără cuvinte.

Cine naiba e individul ăsta?

— O să plece, e-n regulă, spune Nora în cele din urmă, arătând spre ușă.

E atât de calmă și relaxată! Atât de calmă, că mă derutează. Cliff își masează gâtul și se duce la ușă. Nu mai spune niciun cuvânt înainte de a dispărea pe coridor. Hardin se răsuțește spre Nora și ridică mâinile.

— Îl lași să plece, pur și simplu? N-ai aflat de ce naiba era aici!

Nora intră în living, cu ochii pe Hardin.

— Da, l-am lăsat. Ai auzit de ce era aici.

Își pune mâinile în șolduri, iar eu mă gândesc să mă duc la ea și să trag un pic de marginea boxerilor cu care e îmbrăcată doar ca să-i mai acopăr un pic trupul voluptuos.

Tocmai am avut în derulare în living o scenă din filmul *Furios și iute*, iar eu nu mă pot concentra decât la rotunjimea coapselor Norei. Am nevoie de ajutor.

— Mințea! țipă Hardin.

Nora se apropie de el.

— Mai întâi, să nu mai țipi la mine niciodată, zice ea printre dinți, înfruntându-l. În al doilea rând, nu știi dacă mințea sau nu. Nu-l cunoști.

Hardin își lasă capul pe spate.

— Ah, așa e. Tu îl cunoști. Cum explici această coincidență?

— Oameni buni!

Mă postez între ei.

— Hardin, a plecat. Nora, du-te-n camera mea!

Mă simt ca un părinte între doi copii înfuriați. Nora se răsuțește și deschide gura. Înainte să spună ceva, o închide la loc și dispăre pe hol, trecând pe lângă mine. Mă așteptam ca măcar unul dintre ei să se ia la ceartă cu mine.

— Sper c-o faci să-ți spună cine mama dracului era ăsta, zice Hardin.

Iată, exact ce spuneam...

— Taci și adu mătura! zic și arăt spre debaraua de lângă bucătărie. O să aflu eu. Tu curăță cioburile.

Hardin se uită urât la mine.

— Vorbesc serios. Nu e vorba doar de tine. Tessa locuiește aici și dacă i se întâmplă ceva...

Aragazul piuie din bucătărie și-mi aduc aminte de prăjiturile Norei. Uitasem complet de ele. Au trecut doar douăzeci de minute de când am intrat la mine-n cameră? Mă duc în bucătărie, iau o mănușă și scot tava din cuptor. Prăjiturelele miros delicios și sunt perfect coapte în vârf. Îmi lasă gura apă și le pun pe aragaz. Mă întorc în living, la Hardin.

Prin minte îmi trec foarte multe întrebări. Intrusul e oare fostul iubit al Norei, cel despre care refuză să vorbească? Sau e un hoț obișnuit, cel care mi-a pătruns în apartament și înainte? Ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi fost nimeni acasă sau dacă n-ar fi apărut Hardin?

Trebuie să curăț haosul rămas în urma bătăii, ca să mă pot întoarce în camera mea și să pot vorbi cu Nora. Hardin mătură fără să se plângă. Iau masa răposatei mele bunici și o întorc cum trebuie. O s-o repar înainte să vină mama din nou în vizită. I s-ar rupe inima dacă ar vedea-o așa.

— Știi, răspund eu reproșului nerostit al lui Hardin.

O să aflu cine e și dacă Nora crede cu adevărat că-și căuta amicul. Hardin se strâmbă la mine în timp ce ia cu fârașul ultimele cioburi. Chiar înainte să deschid ușa camerei mele, îi aud vocea în urma mea pe hol:

— Nu-i spune Tessei despre asta. Are destule pe cap.

Îl las să priceapă că tăcerea mea înseamnă că sunt de acord cu el și intru în dormitor. Nora stă pe pat, încă îmbrăcată cu hainele mele. Mă lipesc cu spatele de ușă și aștept să se închidă. Ca să fim în siguranță, încui ușă și mă duc spre ea. Are telefonul în mână și, când se uită la mine, ochii ni se întâlnesc, dar parcă lipsește ceva. Deja s-a retras. Rostesc cu voce timidă:

— Știi bine că trebuie să discutăm ca să lămurim cine e individul ăla.

Nora lasă privirea în pământ și se foiește, trăgându-și picioarele sub ea.

— Trebuie?

N-o las să scape atât de ușor.

— Da. Trebuie.

Mă apropiu de pat, mă așez lângă ea și trag cu urechea ca să văd dacă se aude ceva din living. E liniște. Hardin ori a plecat, ori e un băgăcios, ascultând conversația noastră din hol, exact ca acel Cliff.

— E fostul tău iubit?

Trupul îi zvâcnește la auzul întrebării mele. Scutură din cap.

— Nu. Nu e.

Mă apropiu și mai mult de ea și-i iau mâinile în ale mele.

— Atunci cine e? Nu e o bagatelă, Nora.

Îi strâng ușor mâinile.

— Tipul asculta la ușa mea. Îl cunoști suficient de bine ca să crezi că totul e o mare neînțelegere? Sincer?

Mă uit în ochii ei și cer adevărul, fără cuvinte. Mi-ar plăcea să cred că ultima oră pe care am petrecut-o împreună ne-a dus la un nou nivel de încredere. Trebuie să aibă suficientă încredere în mine ca să fie sinceră în privința aceasta. Vocea din capul meu se îndoieste de ea, dar gura tace mâlc.

— Da, e tot ce zice ea.

Mă scarpin în barbă, iar ea se ridică de pe pat.

— Unde te duci?

Ajunge la ușă înainte de a-mi răspunde.

— Mă duc să-mi iau uniforma de muncă și mă-ntorc. Trebuie să mă duc la serviciu devreme mâine-dimineață.

Mă dau jos din pat, dar nu mă apropiu de ea.

— Vin cu tine.

Nora scutură din cap.

— Mă-ntorc. Promit. Mă-ntorc și petrec noaptea cu tine. În patul tău.

Vocea îi e tremurătoare, nesigură. Vine la mine și mă ia de mâini. O trag lângă mine.

— O să mă-ntorc.

Nora își lipește buzele de ale mele. O sărut, încolăcindu-mi brațele în jurul ei. Se topește în mine. Stau nemișcat și limbile ni se contopesc, într-o senzație minunată. Îmi place la nebunie cum mă sărută: încet și minuțios, plină de pasiune rezervată. Degetele îi se înfig în tricoul meu. După câteva secunde, se desprinde din îmbrățișarea mea.

— Mă-ntorc foarte repede.

Mă sărută pe obraz.

— Mă grăbesc.

Pare foarte sigură pe ea. Eu parcă sunt în transă. Dau din cap și-mi las brațele jos.

— Hainele tale sunt la bucătărie, îi reamintesc.

Obrajii mi se aprind, iar ea își mușcă buza de jos.

— O să mă schimb la baie.

Nora mă privește.

— Nu-ți place cum îmi stă îmbrăcată așa?

Un licăr jucăuș îi se ivește în priviri.

— Îmi place cam mult.

— O să mă-ntorc la tine, promite ea, deși sună ca o prevestire rea.

Când iese din cameră, mă întind pe spate și închid ochii. În ce mama dracului m-am băgat cu femeia asta?

Nora

Simt trotuarul dur sub tălpi și fiecare pas îmi trezește o amintire cu Landon. Ridurile de la ochi când zâmbește, dulce și timid. Atingerea mâinii sale.

Am dat-o în bară atât de rău! De ce fac totul praf pe unde trec?

În ultimele săptămâni am simțit lucruri pe care le uitasem. M-am simțit fericită. A fi fericit pare ceva simplu, dar pentru cineva ca mine e o mare realizare. Faptul că mi-am trăit viața pentru alții, într-o cușcă a grijilor și a supunerii, m-a făcut să uit cum e să fii, pur și simplu, fericit.

— Hei! se aude strigând o femeie, în spatele meu.

Recunosc glasul și mă înspăimânt. Fiorii îmi cuprind pielea capului. Mă răsucesc și o zăresc pe Dakota lângă vitrina unui magazin de arte. Părul ei cărlionțat e strâns la spate și e îmbrăcată de parcă s-ar duce la o înmormântare. Fusta neagră i se oprește deasupra genunchiului și sacoul bleumarin îi e prea mare. E ciudat

s-o văd îmbrăcată în hainele astea când sunt obișnuită cu Țoalele de sală sau de balet.

N-am timp de ea, în niciun caz azi. N-am energie de irosit cu ea.

— Mă duc undeva, zic eu când se apropie de mine.

Ridic privirea spre blocul lui Landon, ca să mă asigur că nu m-a urmărit. Într-un fel idiot mi-aș dori să fi făcut-o, deși nu s-ar fi sfârșit cu bine.

— Și eu. Trebuie să vorbim.

Scutur din cap și trec pe lângă ea. Nu trebuie deloc să vorbim.

— N-avem despre ce discuta, Dakota.

— Știi bine că nu-i adevărat.

Simt un fel de amenințare în vocea ei. Mă răsucesc rapid ca s-o înfrunt. Ridic mâinile, enervată.

— Ce-i? Despre ce vrei să vorbim?

— Tocmai vii de acasă de la Landon. Credeam că avem o înțelegere.

Îmi dau ochii peste cap și-mi las capul pe spate. Nu poate vorbi serios. Sunt prea bătrână pentru jocul ăsta cu o răzgâiată imatură, care vrea înapoi o jucărie pe care a aruncat-o la gunoi.

— Glumești cumva? Suntem *oameni mari*, Dakota. Eu am 25 de ani. Nu mai am vârsta să mă joc cu tine. Landon e destul de mare ca să facă propriile alegeri, în viață și-n dragoste.

Ultimul cuvânt sună ciudat, ieșindu-mi de pe buze. Trebuia să mă îndepărtez de ea când am văzut-o, dar nu am putut.

— Dragoste? spune ea încându-se. Dragoste? Tu crezi că Landon te iubește?

Scutur din cap. Nu, nu cred asta. Știu că nu mă iubește. N-o să ajungem prea departe înainte ca totul să-mi explodeze în față.

— Bravo! Pentru că nu te iubește. Nu poți să te strecorei așa în viața lui. E prea bun pentru tine.

Dakota își pune o mână în șold. Fac un pas spre ea, păstrând o expresie neutră.

— Nu-mi pasă.

Dacă o să creadă că nu-mi pasă, poate o să se care.

Dakota zâmbește fals. E micuță, dar uneori mă sperie puțin. Ca în seara aceea când s-a întors la apartament mirosind a băutură și cu o privire dezlănțuită. Îmi tot cerea telefonul ca să-și sune fratele, spunând că trebuie să-l vadă. Nu s-a deschis niciodată în fața mea suficient de mult cât să-mi povestească felul în care a dispărut acesta, dar în noaptea aia știam mai bine decât ea că el n-o să-i răspundă la telefon. Înnebunise. De tot. A plâns până când n-a mai putut, la bucătărie, ascunsă sub masă. A țipat la mine când am încercat să-i dau un pahar cu apă și l-a aruncat cât colo, în bucătărie. Nici n-a clipit când paharul s-a izbit de perete și s-a făcut țândări.

În dimineața următoare am ridicat-o de pe podea, iar Maggy m-a ajutat s-o car în dormitorul ei. Din ziua aceea am știu că e ceva defect la ea.

Dakota mă privește sălbatic.

— Bine. Nici lui nu-i pasă. Îi place doar să repara obiecte și oameni.

Se uită la mine cu atenție, încercând parcă să mă absoarbă.

— Și când te-a văzut...

— Am înțeles ideea. Acum lasă-mă în pace.

N-am timp să o ascult vorbindu-mi despre toate modurile în care trebuie să fiu salvată.

Dau să mă îndepărtez de Dakota, dar mă prinde de braț și mă trage înapoi. Inspir profund, o dau la o parte și merg mai departe. Îmi vine s-o plesnesc, dar mă stăpânesc. Ea se ține după mine.

— De ce-ai făcut-o? Poți să-mi spui de ce te-ai prefăcut că ești prietena mea, numai ca să te apropii de iubitul meu?

— N-a fost parte din înțelegere. N-am...

— *Ba da.* Încetează cu minciunile, Nora! Landon știe că tu ai știut, în tot acest timp?

Scrâșnesc din dinți.

— Taci!

E mult mai complicat. Totul e prea complicat ca să discutăm pe trotuar. *Sigur* că n-a știut. L-am făcut să creadă că Dakota n-a vorbit despre sentimentele pe care le are față de el și că n-a pomenit nicio-dată despre el. Nu știe nimic. Mă simt atât de aproape de el, deși el nu știe nimic.

Dakota merge în continuare lângă mine, dar măcar am ajuns aproape de stația de metrou. N-o să vină cu mine până-n Scarsdale. N-are atâta tupeu.

— Cred că, dacă ar fi știut cât de calculată a fost toată faza, ar fugi de tine. Nu-i plac mincinoșii și nici urmăritoarele obsedate. Și presupun că nici nu visează ce e în Scarsdale.

Cuvintele Dakotei mă lovesc, iar aerul arde în jurul nostru.

— Am avut încredere în tine, Sophia. Credeam că suntem prietene. Te-am lăsat să stai cu noi.

Mă uit urât la ea. Nu-mi plac amenințările, un detaliu pe care Dakota o să-l învețe foarte, foarte repede, dacă mai vorbește așa cu mine.

— Am postat un anunț pe un site și am ajuns să locuiesc cu voi. Nu mi-ați făcut nicio favoare.

Dakota își saltă geanta pe umăr. De ce mă cert cu ea? În continuare?

— Da, și când ne-am întâlnit, ai ținut în mâini poza aceea înrămată un pic prea mult timp. Ai știut cine e în tot acest timp.

Dakota clipește și își ațintește privirea asupra clădirilor de lângă noi.

— Toate întrebările pe care le-ai pus despre el, despre relația noastră. M-am purtat frumos cu tine, Sophia. La fel și Maggy.

Maggy, care pierdea două ore în baia noastră micuță fardându-se, dar pălăvrăgind cu mine în tot acest timp, era cea mai drăguță dintre ele două. Totuși, din ziua în care am ajuns la apartament, am simțit schisma dintre noi trei. Eu împotriva lor.

— Ce vrei până la urmă, Dakota? o întreb într-un final.

Cobor încet câteva trepte spre metrou, iar ea e exact în spatele meu. Îmi trece scurt prin cap că mi-ar putea face vânt pe scări.

— Vreau să știu ce se-nvămplă cu tine și cu Landon, și vreau să te rog — în fine, să te *implor* — să-l lași în pace. E singurul lucru pe care-l am.

Vorbele ei plutesc în jurul meu, mă învăluie din urmă. Mi-ar plăcea ca metrourul din Brooklyn să fie mai aglomerat ca să mă pot strecura în mulțime și să dispar. Aștept până când ajung la baza scărilor înainte de a-i răspunde. Dakota vrea să stau departe de Landon, lucru pe care nu pot să-l fac. N-am putut nici când am încercat.

Nu se oprește din vorbit.

— Nu ai destule? Familia ta bogată, casele tale imense peste tot prin țară. Bani pe care-i primești în fiecare lună de la...

— Uite care-i treaba, Dakota.

Habar n-are despre ce vorbește. Bogăția familiei mele n-are nimic de-a face cu faptul că eu îl vreau pe Landon. Faptul că ea compară lucrurile acestea spune multe despre felul în care-l vede pe el. Nu-mi dau seama dacă-l vede ca pe un obiect sau ca pe o avere.

— Nu știu ce să-ți spun. Te-ai despărțit de Landon acum câteva luni și ai ieșit cu...

Dakota scutură din cap cu putere.

— Eram *confuză*. Acum îmi dau seama de asta. Voiam atenție, iar Landon nu era aici. Mă simțeam singură, și Maggy a zis c-ar trebui să nu fiu combinată în primul an de facultate. Toată lumea spune asta. Toate filmele tâmpite o spun.

N-am înțeles niciodată ideea de a fi singur în facultate. Da, e foarte important să fii independent, iar în timpul facultății îți dai seama cine ești și ce vrei de la viață. Dar, dacă ai deja un om extraordinar lângă tine, de ce să strici asta doar ca să te distrezi și să te combini cu tipi la întâmplare?

— Deci vrei să stau la distanță de Landon pentru ca tu să te-mpaci cu el? Întreb, în cele din urmă.

— Dacă mă primește înapoi, da. A fost al meu de la bun început. Înainte de a te cunoaște pe tine. Înainte să-i vezi fotografia.

— L-am întâlnit înainte de asta. Părinții mei îi cunosc pe ai lui, ții minte?

Dakota se pricepe de minune să mă facă să mă simt mai neună decât sunt. Dă încet din cap.

— Da, țin minte. Dar mai țin minte și orele pe care le-am petrecut discutând despre el, numeroasele ocazii în care ți-am spus cât de mult îl iubesc și cât îmi e de dor de el — și-mi amintesc și de momentul în care mi-ai spus să mă culc cu Aiden.

— Încercam să te ajut, prietenește. Tot spuneai că vrei să experimentezi viața într-un oraș mare!

Încerc să-mi păstrez calmul și să vorbesc încet, dar nu mă prea descurc.

— Mi-ai zis că Aiden ți se pare sexy și că vrei să te culci cu el. Îmi mijesc ochii.

— Te hotărâseși deja — eu doar ți-am dat un imbold ca să nu te simți ca o nenorocită când ți-ai tras-o cu el.

Nările Dakotei freamătă și pentru un moment foarte, foarte scurt, mi-e aproape frică de ea.

— Glumești cumva? Mă hotărâsem? Și cine dracu' ești tu să mă judeci, *dudui*? face ea, exagerând fiecare cuvântel.

Îmi simt trupul acoperit de mici tăieturi. Cu fiecare vorbă, mă simt din ce în ce mai mult un monstru. Dakota ar putea, la fel de bine, să-mi toarne sare pe rană. Căci așa mă simt când îmi spune că-l iubește pe Landon, iar faptul că mă scoate vinovată pe mine — și poate chiar are dreptate — înrăutățește și mai mult lucrurile.

— Poți să te oprești și să vorbești cu mine, te rog?

Are vocea moale, tristă chiar. Mă întorc cu fața la ea.

— Asta o să te facă fericită? Dacă stau la 30 de metri distanță de el tot timpul? Și Tessa e prietena mea și ei locuiesc împreună. Iar Landon e fericit cu mine. Dakota, lasă-l să fie fericit!

Îi tremură buza și înghite în sec.

— De unde știi că e fericit?

Ce întrebare grea! *Pentru că o simt*, aș vrea să-i spun, dar n-o fac.

— De unde știi că e fericit, Nora?

Deci acum sunt Nora din nou. Îmi dau lacrimile.

— Pur și simplu știu că e. Poate mă-nșel; nu-l cunosc cum îl cunoști tu.

Nu-și ia privirea de la mine.

— Nu. Nu-l cunoști.

Oftez și mă uit în jurul meu în stație. Un bărbat și o femeie se țin de mână așteptând metroul. Cred că au pe puțin 60 de ani și, când el se înclină și o sărută pe creștetul cărunt, îmi simt inima grea. *Cum de e posibil să-mi simt inima atât de grea când ea e atât de goală?*

Dakota se oprește și se încruntă.

— Eu nu am pe nimeni, Nora. Credeam că te am pe tine, dar o prietenă n-ar face ce-ai făcut tu.

Are dreptate. Nu i-am fost niciodată prietenă. N-am dorit să-i fiu niciodată. Îl voiam doar *pe el*. Ar trebui să mă simt vinovată, dar e greu când știu cum se poartă cu el: de parcă ar fi un câine de companie. Iar el nu e un nenorocit de câine. E mult mai mult de-atât. Mai mult decât merită oricare dintre noi.

— Îmi pare rău că s-a întâmplat așa, îi zic și sunt oarecum sinceră. Nu voiam să te rănesc. Pur și simplu așa s-a întâmplat.

Dakota mă privește și văd cum o lacrimă i se prelinge pe obraz înainte s-o poată șterge. Știu că n-ar vrea să văd cât e de vulnerabilă, așa că prefer să-i arăt milă și să-i ignor slăbiciunea.

— Landon și cu mine avem ceva real, Nora. Ne iubim de când eram copii. M-a sprijinit de fiecare dată. Abuzurile tatei, moartea fratelui meu... am suferit împreună într-un fel pe care tu n-o să-l înțelegi niciodată. El e persoana mea de încredere, Nora. E omul meu de încredere, singurul om, și știu că nu m-am purtat cu el așa cum merita, dar eram proastă și acum văd și eu asta. Acum știu că trebuie să fac tot posibilul ca să aflu cât de mult îl iubesc și-l apreciez.

Cuvintele ei mă fac să mă cutremur. O să vomit, simt cum îmi vine să vomit. Acidul îmi arde gâtul. Nu mai pot s-o ascult vorbind așa despre el. Nu mai suport fizic s-o ascult rostindu-i numele sau explicându-mi profunzimea legăturii dintre ei.

Nu mai zic nimic, nu mai pot să vorbesc cu ea. Începe să trănănească din nou și mi-aș dori să pot apăsa pe un buton ca să n-o mai aud.

— Pentru tine e doar un joc. Doar te distrezi cu el, iar el se distrează cu tine. Distracție, asta e, spune ea direct. Pentru mine e cealaltă jumătate. Este singura persoană din lume pe care mă pot baza. Am în spate ani întregi alături de el și nu poți concura cu asta, chiar dacă tu crezi că poți.

Face o pauză.

— Nu vreau să te rănesc.

Într-un fel, o cred. Dar asta nu mă face să sufăr mai puțin.

— Mi-am pierdut mama și fratele, iar tata se va duce și el în curând. Nu-l pot pierde și pe Landon.

Vocea i se frânge, iar Dakota începe să suspine, acoperindu-și fața cu mâinile. Străinii care trec pe-acolo se holbează la noi.

Când am devenit o persoană atât de îngrozitoare?

— Te rog, Nora. Dă-mi încă șansă să fiu cine trebuie să fiu pentru el.

Își șterge nasul cu mâna și ridică din nou privirea la mine. Umerii i se cutremură hohotind și mi se face milă de ea.

Cine sunt eu să mă bag în viața lor și să-i despart? Poate că e o persoană oribilă, dar are o parte vulnerabilă care m-a atras întotdeauna. N-o urăsc; n-am urât-o niciodată. Știam doar că nu-l merită pe Landon. Dar acum, când e în fața mea, suspinând în palmele tremurânde, cine sunt eu să hotărâsc asta?

Are dreptate, eu nu-l cunosc.

Ea îl cunoaște.

Eu nu-l iubesc.

Ea îl iubește.

Eu nu-l merit.

Și, poate, ea îl merită.

— Bine.

Îi dau la o parte mâinile de pe față. Își șterge din nou ochii și mă privește. Nu știu ce să-i mai spun.

— O să dispar, îi promit și plec, pierzându-mă într-o mare de necunoscuți înainte ca ea să mă poată opri.

Landon

Au trecut două ore de când Nora a plecat de la mine de-acasă ca să-și ia hainele de muncă. Mă rog, pretextul ei a fost că are nevoie de hainele de muncă, dar mi-am dat și eu seama de coincidență. Un necunoscut apare la mine în apartament, iar Nora se întâmplă pur și simplu să-i știe numele? Și apoi trebuie să plece puțin, când putea, mai simplu, să se trezească mâine mai devreme și să-și ia hainele atunci?

Ce mai zi am avut! Nora mi-a arătat o latură a sa pe care n-o văzusem; nu numai că e uluitor de sexy, dar a și reușit să alunge tot zgomotul din capul meu cu glasul ei. M-am simțit în largul meu și, oricât de absurd ar suna, m-am simțit încrezător în ciuda lipsei mele de experiență, pentru că ea m-a ghidat și mi-a spus că pot fi cine vreau să fiu când sunt cu ea. Gândul că pot deveni o versiune complet nouă de-a mea e ciudat. Cu ea pot fi ceva mai mult decât băiatul de treabă; pot fi ceva mai mult decât prietenul cel mai bun al

cuiva. Nu trebuie să rezolv problemele tuturor și să mă neglijez pe mine când sunt alături de ea.

Capul îmi zvâcnește, dar în living este, în cele din urmă, ordine. Hardin s-a certat un pic cu mine înainte să dispară și să revină peste 20 de minute cu un lanț în plus de pus la ușă. Din fericire pentru el, a prins-o pe Ellen exact când aceasta pleca, iar ea a fost suficient de amabilă să deschidă din nou magazinul ca să-i permită să cumpere un zăvor. Nu cred c-ar fi putut dormi în noaptea asta fără zăvor și, dat fiind că e Hardin, mi l-aș fi imaginat intrând cu forța în magazinul de la parter și luându-și unul de capul lui. Mă gândesc la ce a spus despre Tessa și cât de supărată a fost ea după ce ne-a fost spartă casa. Mă duc la debara și aduc mica mea trusă de scule ca să montez zăvorul.

Ken mi-a dat trusa asta de scule când m-am decis să mă mut la New York. Nu e nimic special, dar pentru el a însemnat ceva, așa că înseamnă și pentru mine. Am citit asta în ochii lui când mi-a oferit micuța cutie roșie, iar eu am observat cum i se schimbă vocea când mi-a explicat rolul fiecărei scule dinăuntru. N-am lăsat să se vadă că-mi spunea lucruri pe care eu le știam deja.

Nu i-am spus că am reparat lucruri toată viața mea, că sunt un expert. Ci l-am lăsat să-mi explice fiecare chestie în detaliu. Ba chiar i-am pus întrebări: „Care-i diferența dintre o șurubelniță în cruce și una normală?” Am trăit senzația că avea nevoie de momentele acestea simple alături de fiul lui vitreg, ca să recupereze clipele pierdute cu fiul său adevărat.

După ce montez zăvorul, mă așez pe canapea și deschid televizorul. La ce mă pot uita ca să nu mă mai holbez la ceas? Dau pe Netflix și caut.

Și caut.

Și mai caut un pic.

Nimic nu sună suficient de interesant ca să-mi alunge gândurile despre Nora. În timp ce citesc titlurile filmelor recomandate pe contul meu, înjur ironia situației.

Julie & Julia și *Chocolat* sunt primele două: filme despre gătit, desigur. Mă fac să mă gândesc la Nora în uniforma ei de la muncă și apoi dezbrăcată. E posibil ca filmele să-mi fie recomandate datorită celor la care s-au uitat ea și Tessa, dar prefer să cred că e un semn de undeva. Mai caut. Nora ar putea juca într-un film despre o femeie frumoasă, inteligentă și misterioasă. O femeie care se pricepe de minune la prăjituri. Dacă viețile noastre ar fi un film, ar fi ușor să-i descopăr secretele.

Mă gândesc la filmele la care mă uitam cu mama, pe canalul Lifetime. Oricât de mult mi-ar plăcea să recunosc, unele dintre filmele alea erau al naibii de bune. Aveau niște intrigi de-a dreptul demente, bone psihopate care încercau să fure soțul sau soți care se dovedeau a fi niște escroci, uneori chiar criminali. Dacă Nora ar fi fost vedetă într-un film de pe Lifetime, ar fi putut juca rolul unei spioane sau chiar al unei asasine. În mintea mea, pun cap la cap ce știu până acum.

Cu drumurile ei dubioase în Scarsdale, ar putea fi oricare dintre acestea două. Din câte am aflat de pe Google, Scarsdale e o zonă destul de bogată, cu populație oarecum îmbătrânită. Familia ei locuiește în Washington, deci trebuie să fie vorba despre altcineva. Telefonul îmi sună și-l iau de pe masă, citind numele de pe ecran.

Dakota.

De ce mă sună?

Și, mai important, de ce nu vreau să-i răspund?

Mă simt copleșit de vinovăție. N-ar trebui s-o evit. Nu merită așa ceva. Dar nu pot să mă plimb la infinit pe sârmă între ele; în cele din urmă o să alunec.

Vocea Norei spunând: „*O să mă-ntorc la tine*” mi se tot învârte în minte. Mă gândesc la sclipirea ghidușă din ochii ei când mă provoacă și la felul în care sună numele meu când e rostit de ea. Îmi pun telefonul pe piept și las să intre mesageria vocală. Apoi continui să inventez scenarii pentru filmele de pe Lifetime cu Nora.

În seara în care am urmărit-o, și-a schimbat hainele înainte de a coborî din metrou. Putem numi acea seară Noaptea din Scarsdale. Și-a schimbat cămașa și și-a desfăcut părul împletit. Și-a trecut degetele prin șuvițele răzlețe, iar acestea i s-au revărsat pe umeri. Și-a scuturat capul și-mi amintesc că m-am gândit că ar trebui să apară într-o reclamă la șampon.

Dar destul cu chestiile astea alunecoase... trebuie să mă concentrez la teoria conspirației care o înconjoară pe fata asta. Ridic mâna și strâng pumnul. Ridic un deget pentru călătorii aiurea cu metrourile aflate la o oră distanță. Ce altceva? Hmmm...

A primit telefoane misterioase în timp ce era cu mine și apoi a plecat din apartament. Mai ridic un deget. Cât privește disparițiile, are mai multe la activ, și aș fi un idiot dacă aș ignora semnalele de alarmă. Încă un deget ridicat. Dacă ajung la cinci, trebuie să intru în programul de protecție a martorilor și să scap de ea.

Că veni vorba de programul de protecție a martorilor, oare e în el? Are două nume...

Oare fostul ei iubit era mafiot sau ceva de genul ăsta?

Are acum un iubit și, dacă da, *acesta* e oare mafiot?

Nu știu exact de ce mă gândesc direct la mafioți; e clar că am văzut prea multe filme. E adevărat că m-am uitat la *Nașul* în adolescență. Și nu numai o dată.

E amuzant când mă gândesc, dar nu sunt unul dintre aceia care dau vina pentru inabilitatea lor de a funcționa în societate în urma vreunui film pe care l-au văzut la o vârstă crucială. Tessa m-a pus să mă uit la filmul ăsta acum câteva seri și acolo era o scenă în care o femeie îi reproșa mamei că a lăsat-o să vadă *Cenușăreasa* în copilărie. Asta mi s-a întâmplat și mie: m-am uitat la *Nașul* și la filme lacrimogene de pe Lifetime cu mama și acum încerc să mă conving că iubita mea e o asasină sau o fostă membră a mafiei.

Poate că Nora are un copil în secret? E mai mare decât mine și are vocea aceea liniștitoare. Aș vedea-o în rol de mamă.

Poate că ascunde ceva mai important, cum ar fi faptul că-i place, în realitate, Gatorade?

Aș prefera să aflu că e o asasină decât să descopăr că a aruncat o umbră falsă asupra băuturii mele preferate.

Devin din cale-afară de creativ. Trebuie să-mi ocup vremea cu ceva.

Pronto.

Pun telecomanda pe măsuta de cafea și mă ridic în picioare. Oare s-o sun?

Mi-a promis că se va-ntoarce la mine. O va face?

M-a privit drept în ochi. Sunt oare prost să cred că mi-aș fi putut da seama dacă m-ar fi mințit? Pot să am încredere că-și va ține promisiunea?

„Promit să nu spun lucruri pe care să vreau să le șterg“, mi-a spus ea.

Am făcut o înțelegere. A fost pecetluită din secunda aceea și mă aștept să-și respecte cuvântul dat.

Dacă se întoarce azi, îmi promet să am încredere în ea. Dacă-și ține promisiunea, o să mi-o țin și eu pe a mea. O să-i dau timp să se deschidă în fața mea. Petalele ei merită un răgaz pentru a înflori.

Îmi fac de lucru ducându-mă la bucătărie și deschizând frigiderul. Ar fi trebuit s-o sun azi pe Tessa ca să văd ce mai face. Părea în regulă ultima oară când am văzut-o. La fel și Hardin, în afara faptului că-l strângea de gât pe tipul din livingul meu. Îmi arunc privirea prin bucătărie, amintindu-mi de gustul Norei pe limba mea. Dulceața ei îmi copleșește simțurile din nou și iau o prăjitură din tavă, în vreme ce visez cu ochii deschiși. Felul în care și-a înfipt degetele în suprafața blatului în timp ce-i lingeam umezeala dintre picioare va rămâne mereu întipărit în mintea mea.

Sunetele pe care le scotea când și-a dat drumul au trezit în mine o dorință animalică. Nu mă puteam gândi decât la ea, și o fac și acum. Se transformă cu iuțea într-o obsesie de-a mea și nu cred

că m-aș mai putea opri acum nici dacă aș vrea. Hainele Norei erau împrăștiate prin toată bucătăria cu doar câteva ore înainte. Ca să fiu mai precis, acum două ore și cincisprezece minute. Probabil că le-a luat și s-a schimbat când a ieșit. Și îi stătea atât de bine îmbrăcată cu hainele mele!

Prea bine.

Îi stă bine îmbrăcată oricum. Are un trup care face ca tricourile supradimensionate și șorturile de jeans să pară mai sexy ca lenjeria.

Când mușc din prăjitură, îmi ghiorăie stomacul, supărat că n-am mâncat de atâta vreme. Singurul lucru la care m-am gândit e Nora, Nora, Nora. Cum pot afla mai multe lucruri despre ea? Mai iau o înghițitură din prăjitura cu ceapă și mă duc la mine-n cameră ca să-mi iau laptopul.

Când revin pe canapea, am un alt apel ratat de la Dakota. Îmi întorc telefonul cu fața-n jos ca să nu mă mai distragă și deschid laptopul. Nu știu exact ce caut, dar primul meu instinct e să intru pe Facebook. Facebookul este în mod categoric baza investigațiilor pe internet. Apăs pe căsuța de căutare și-i titez numele. Nora... stai, care-i numele ei de familie?

Oh, frate! Nici nu-i știu numele de familie.

Îmi trec mâna prin păr și-mi iau telefonul. O sun pe mama și pun pe difuzor. Răspunde la al treilea apel.

— Tocmai vorbeam despre tine.

Îi ghicesc un zâmbet printre cuvinte. Râd.

— De bine, sper.

— Sigur că da. Suntem la un pahar — mă rog, eu nu beau, evident — la South Fork și ne-am întâlnit cu părinții Sophiei. Chiar despre tine vorbeam, ce ciudățenie!

Vocea îi e caldă și încerc s-o am și eu la fel, în ciuda emoțiilor care-mi înfioară șira spinării.

Trag cu ochiul spre laptop și mă uit în jurul meu. Părinții ei sunt acolo, chiar acum, cu părinții mei. Care erau șansele?

Un alt semn.

— Ăăă, s-spune-le că-i salut, mă bâlbâi eu.

Poate o să vină cumva vorba despre numele lor de familie, de vreme ce n-o pot întreba direct pe mama știind că e alături de ei.

— Landon vă salută, zice mama și aud voci înăbușite în fundal.

Trec câteva secunde.

— Mi-au spus că Sophia s-a mutat înapoi în Scarsdale. Nu știam, dragule.

Am senzația că mama se aștepta să-i pomenesc chestia asta.

Dacă aș fi fost sincer, i-aș fi spus.

De ce cred părinții Norei că s-a mutat și ce înseamnă „înapoi“ în Scarsdale? Dacă mai aud *Scarsdale* o dată, s-ar putea să-mi pierd mințile.

Poate că reușesc să obțin niște informații de la părinții ei. M-ar ajuta să-i dezleg misterul.

— Acum cât timp a locuit acolo? o întreb pe mama și o aud cum le transmite întrebarea.

— De curând. Cu câteva luni înainte să te muți tu în Brooklyn, spune ea. Ți transmit cele mai bune gânduri și speră că te distrezi în noul oraș în care stai. Ei s-au obișnuit cu ideea că odraslele lor au plecat de-acasă.

Apoi mă tachinează:

— Eu, nu.

— Spune-le..., fac o pauză ca mama să poată completa.

— Le spun soților Rahal că le-ai mulțumit și te sun mai târziu.

E-n regulă?

Jackpot.

Tastez Nora Rahal și apar câteva pagini, dar niciuna nu e a ei.

— Landon?

— Ăăă, da. Sigur. Mulțumesc, mamă, vă iubesc.

Închid și arunc telefonul pe canapea, lângă mine.

Tastez numele surorii Norei și sper să-l fi scris corect. Stausey Rahal nu apare, dar găsesc un profil sub numele de Stausey Tahan. Când intru pe pagină, apare chipul lui Stausey. Îmi dau seama

imediat că ea e, după trăsături. Ochi verde-căprui și pomeți înalți. E puțin mai slabă decât Nora; are fața mai îngustă și buzele nu-i sunt atât de pline. Îi studiez profilul și descopăr repede poze și comentarii din care reiese că soțul ei, Ameen Tahan, e chirurg. Pare să fi avut o carieră impresionantă. Mă uit la poză după poză cu Stausey și soțul ei care țin în mâini plăcuțe și diplome cu numele lor pe ele.

Iar eu lucrez la o cafenea...

O să mă potrivesc la fix în familia asta.

Mă uit la fotografii și găsesc un album numit „Bandol“, de acum doi ani, și intru pe el. Cel puțin cincizeci de poze mi se încarcă pe ecran. Sora Norei ar trebui să-și actualizeze setările de confidențialitate. Orice nebun poate afla ce vrea despre ea în câteva secunde. Mai ales date fiind pozele pe care le are aici. Fotografia care-mi atrage atenția e cu Stausey într-un bikini roșu minuscul, sărutându-și soțul, cu abdominalii lui lucrați, sub stele.

Mă uit mai departe după poze cu Nora. Niște bikini galbeni îmi atrag atenția și măresc fotografia. E Nora, într-adevăr, purtând un costum galben de baie, cu bretele, care de-abia îi acoperă rotunjimile trupului. Lângă ea e un bărbat; are părul negru și des. Râde, iar brațul lui e în jurul taliei ei, ținând-o lipită de el. Îi citesc poziția posesivă a umerilor și-i sesizez orgoliul în fâlcile încleștate. Serios, tipul ar putea să taie o friptură cu chestiile alea. Îmi trec mâna peste fâlcile mele. Aș putea să tai și eu niște unt fierbinte?

Mă uit atât de mult la poză, încât mă doare.

Cine e?

Dau imaginea mai jos, sperând să fie etichetat unul dintre ei, dar n-am noroc. Nervos, apăs pe poza următoare. Nora cu picioarele în ocean și cu un caiet în poală. Poartă tot costumul galben de baie, dar bărbatul din fotografia trecută nu mai apare. Are părul strâns în două codițe împletite și e și mai bronzată decât acum.

Doamne, frumoasă mai e!

Cineva bate la ușă, iar eu sar în picioare. *Nora, te rog să fie Nora.*

Îmi șterg palmele de pantaloni și deschid ușa.

Un pic surprinzător, chiar e Nora, îmbrăcată în pantaloni negri și o bluză roșie cu decolteu adânc. Are pe buze un ruj roșu-aprins și ochii machiați cu fard întunecat.

— Hei! spune ea.

Buzele ei sunt atât de... atât de... nu-mi pot duce gândul până la capăt, dar simt o bucurie imensă că e aici, în pragul ușii mele.

— Hei!

Îi țin ușa deschisă ca să intre, iar ea trece pe lângă mine, mângâindu-și umărul de al meu. Când intru și eu și închid ușa, mă prinde de tricou și-și lipește buzele de ale mele.

Savurez sărutul Norei, deși nu era primul lucru pe care credeam că-l va face când am văzut-o în prag. Dar ea mă lipește cu umerii de ușă și-i simt răsuflarea fierbinte pe buze. Mâinile ei sunt dezlănțuite și trupul ei îl apasă pe al meu, în timp ce încerc să-mi recapăt suflul.

Îmi pun mâinile pe șoldurile ei, iar ea mă mușcă ușor de buza de jos. Îi cuprind sânul și degetele mele îi mângâie sfârcul întărit. Nu poartă sutien.

Când se retrage, mă întind după ea. Am spatele încordat lipit de ușă și ea se îndepărtează de mine. Petele roșii de ruj îi luminează buzele pline, făcându-mă instinctiv să mi le ling pe ale mele ca să-mi amintesc gustul ei.

— Eu..., începe Nora, apoi se oprește, căutându-și cuvintele.

Ochii ei studiază încăperea și aterizează din nou pe mine. Deschide gura, dar nu spune nimic. Nu cred că vreau să aud ce are de spus. Se pricepe să inventeze pretexte ca să explice de ce n-ar trebui să facem ceea ce facem și în acest moment vreau să ignor tot ce e greșit, s-o prind de talie și s-o trag lângă mine. Are sânii rotunzi,

îțindu-se obraznici de sub bluza scurtă, care are aceeași culoare roșie aprinsă ca rujul ei.

— Cu ce ești îmbrăcată?

Sunt fascinat de bluza ei. Nora înclină capul într-o parte și mă privește. Se uită în jos la ținuta ei și apoi din nou la mine.

— Cu haine?

Trebuie să învăț să gândesc înainte de a vorbi. Încercând să alung acest moment stânjenitor, o prind de mână pe Nora și o trag lângă mine. Nu se împotrivesc când o strâng în brațe.

— Mi-a fost dor de tine. Când ai fost plecată acum, spun eu cu buzele lipite de ale ei.

E atât de caldă, iar trupul ei îmi aduce aminte de serile de vară din Michigan: umiditate voluptuoasă și licurici sclipind în grădină. Prindeam licuricii într-un borcan, dar îi eliberam la scurt timp după aceea. Nora îmi amintește de un licurici, uluitor și strălucitor. Nu e făcută să fie ținută într-un borcan. Nu se lasă niciodată prinsă într-un borcan.

Oftează ușor, iar mâna ei îmi atinge abdomenul și coboară, ridicându-mi tricoul. Când unghiile ei alunecă în jos pe pielea mea dezgolită, îmi vine în minte prima ei atingere. Și atunci degetul ei mi-a alunecat peste stomac și ar fi trebuit s-o prind de coadă și s-o sărut pe gură. Ar fi trebuit să-i gust buzele și să-i simt trupul lipit de al meu așa cum e chiar acum. Dar n-am făcut-o, totuși tot aici am ajuns.

Mâna ei se strecoară mai jos și-mi mângâie erecția. Mi-a acaparat trupul, preluând controlul în cel mai visceral mod. Limba ei mă tachinează, iar eu trag de bluza ei moale și mătăsoasă, expunându-i sânii. Nora mă prinde de penis, iar eu am acea durere bine cunoscută din partea de jos a abdomenului. Gem și o strâng cu putere. Apăsarea aproape că mă doare, dar plăcerea depășește durerea. Dau să-mi desfac nasturii de la pantaloni. Mâna ei mă ajută, dându-mi pantalonii jos.

— Sunem singuri? Întreabă ea încet.

Nu-mi pot abține un râset scurt care-mi scapă de pe buze și mă uit la pantalonii adunați în jurul gleznelor.

— Acum mă-ntrebi?

Râde și ea și se lasă în genunchi. Măinile ei sunt sigure când îmi trage boxerii în jos și simt că o invidiez când văd cât este de împăcată cu sexualitatea ei. Nu-i tremură mâinile când mă dezbracă; buzele nu-i șovăie când i le dezmiere cu limba. Iar eu sunt emoționat, îmi tremură mâinile și scot gemete aiurea și nu pot fi sexy nici când fac eforturi.

Poate dacă mă prefac că sunt altcineva preț de un minut, aș deveni sexy. Aș putea fi ca tipii ăia din romanele de dragoste care le dezbracă pe femei doar cu sunetul vocii lor. Măinile Norei mă mângâie și e imposibil să mă concentrez să fiu sexy când atingerea ei e atât de plăcută.

Mă uit în jos la fata asta frumoasă și misterioasă și încerc să nu ejaculez la fel de repede ca data trecută — dar ea îmi îngreunează misiunea cu buzele alea roșii și cu ochii ei plini de dorință. Îmi dă un sărut umed pe vârful penisului, iar eu gem și mă prind de cadrul ușii ca să nu cad.

— Mhm — mă sărută din nou — ce gust bun ai!

Durerea din stomac mi se urcă în piept.

— Nora...

Numele ei mi se dizolvă ca vata de zahăr pe limbă. Gem din nou, fără să-mi mai pese dacă par sexy sau nu. Buzele Norei se întredeschid și îmi cuprind penisul. E atât de drăguță cu scula mea în gură! Ridică la mine ochii căprui și nu mă pot gândi decât cum îi umplu gura cu spermă. Trebuie să rezist mai mult — *Te rog, lasă-mă să rezist mai mult decât data trecută.*

O privesc cum mă gustă și mă gândesc la gustul ei divin, mai bun decât orice prăjitură cu sirop de arțar făcută vreodată de mama.

OK, gata cu mama, dar trebuie să mă gândesc la chestii nesexy ca să rezist mai mult. Când Nora își trece limba caldă peste vârful penisului meu, mă forțez să mă gândesc la școală.

Am un examen săptămâna viitoare.

La muncă — lucrez, muncesc.

Când îmi iau privirea de la Nora, se retrage și se uită la mine.

— Ce s-a întâmplat?

— Ha?

Clipesc nelămurit.

— Nimic.

Nora se mișcă și-și pune mâinile pe coapse, fixându-mă cu privirea.

— Mincinosule!

Apoi adaugă blând:

— Mie poți să-mi spui.

Inspir profund. Ce mama naibii să spun? *Scuze, încerc să nu ejaculez în mai puțin de cinci secunde, ca data trecută?*

Nici nu mă gândesc.

— Mă gândeam și eu, cred.

Își înclină capul într-o parte.

— La ce anume?

Se înroșește ușor în obraji și, o, nu, nu vreau să creadă că am o părere proastă despre asta... Să nu se gândească la altceva decât la momentul pe care-l trăim acum împreună.

— La ce te gândea? repetă ea, lăsându-și ușor capul în jos.

Se îndepărtează puțin de mine și resimt distanța aceasta ca pe o gaură mare și adâncă în piept. Mă aplec și-i cuprind obraji, obligând-o să se uite la mine.

— La nimic rău, zic eu. Sunt doar emoționat. Pe bune, asta e. Nu știu de ce.

Încetez să mai bat câmpii înainte de a mă face și mai tare de râs.

— Emoționat? De ce?

— Nu știu.

Îmi trec degetul mare peste obrazul ei și ea închide ochii.

— Încerc să fiu calm și așa mai departe, dar ultima oară am — fac o pauză —, ultima oară, am fost un idiot.

Nora se înclină ca să-și țină echilibrul, iar eu îmi iau mâinile de pe obraji ei.

— Un idiot? Cum așa?

M-am făcut roșu ca racul de stânjeneală.

— Mi-am dat drumul atât de repede și...

Nora se ridică în picioare înainte să-mi termin propoziția.

— Să nu te mai insulti niciodată în fața mea!

Vocea îi e tăioasă, privirea și mai și.

— Când îți spui idiot, îmi contrazici părerea pe care o am despre tine și, practic, insinuezi că eu aș umbla cu un idiot.

Își aruncă privirea prin cameră, apoi se uită la mine din nou. Am senzația că n-a terminat predica.

— Și n-ai de ce să te simți jenat. Mie mi-a plăcut și niciodată nu e un lucru rău când cineva e atât de excitat, încât nu se poate abține să ejaculeze.

Mă simt ușurat și umerii mi se relaxează.

— Nu e foarte sexy.

Se uită urât la mine.

— Nu decizi tu ce cred eu că e sexy.

Acum și-a pus mâna în șold.

— Îmi pare rău.

— Și nu mai spune că-ți pare rău pentru lucrurile pe care nu le faci tu, Landon. N-ai greșit cu nimic. Faci asta foarte des.

Cred că are dreptate. Dacă stau să mă gândesc mai bine, îmi petrec cam jumătate din viață cerându-mi scuze. Chiar și atunci când nu greșesc cu nimic. Îmi mototolesc tricoul în mâini, încercând să-mi acopăr trupul cât pot.

— Dacă n-aș fi crezut că ești sexy, nu m-aș afla aici, în genunchi în fața ta. Nu trebuie să fii sexy așa cum crezi că mi-ar plăcea mie. Trebuie doar să fii aici cu mine. Vrei să fii aici cu mine, chiar acum?

Dau din cap că da.

— Vreau cuvinte, Landon.

Sigur că asta vrea. „Cuvintele nu sunt reale până nu le rostești“

— Da, da, vreau. Mai mult ca orice.

— Bine.

Nora se lasă din nou în jos pe podea.

Oricât de sexy ar fi așa, pare greșit să îngenuncheze în fața mea.

Eu ar trebui să îngenunchez în fața *ei*.

O prind de mână și o ridic. Confuzia i se citește în ochi.

— Vino la mine-n pat. Te vreau la mine-n pat.

— Serious, zice ea cu un zâmbet diabolic.

Fără să mă mai gândesc, o iau în brațe și o duc spre camera mea.

Am pantalonii în vine, așa că-mi eliberez un picior. Mi-e greu să merg, dar mai degrabă aș petrece un an în Azkaban decât s-o scap pe Nora sau să fiu nevoit s-o las jos. Nora își îngroapă fața în gâtul meu și-mi place la nebunie s-o țin în brațe.

Când ajung pe hol, îmi scot pantalonii de tot, iar ea chicotește lipită de gâtul meu. Încerc să deschid ușa dormitorului cu o mână, iar Nora își dă seama că mă chinui și se întinde să deschidă ușa în locul meu. Trec peste prag și aud cum se lovește cu piciorul de lemnul ușii.

— Au!

Rahat!

— Scuze!

Fac repede doi pași în față și o las pe pat, iar ea își ia mâinile din jurul gâtului meu.

— Cred că mi-am rupt piciorul.

Râde, ținându-se de piciorul înroșit. Nu-mi amintesc să-și fi scos pantofii. Dar nu mă concentrez prea mult la detalii când e ea prin preajmă.

— Uite, *de-asta* sunt emoționat.

Mă duc în pat și mă așez lângă ea. Nora își întinde ambele picioare. Când o privesc, sunt distras din nou de bluza ei nenorocită. Ea își lasă capul pe umărul meu.

— Și mie *mi-a* fost dor de tine cât am fost plecată, spune ea, răspunzând cuvintelor rostite de mine acum câteva minute.

Tac câteva clipe înainte de a o întreba.

— Unde ai fost?

Se întoarce spre mine și scutură din cap. Niciun răspuns.

— Mă înșeli?

Am spus-o ca pe o glumă, dar spatele i se tensionează și atmosfera se schimbă. Nora zâmbeste, dar e un zâmbet mai fals decât al unei păpuși de plastic.

— Nu știam că mă aflu în poziția de a te înșela.

Acum lucrurile s-au sucit. Ea e cea emoționată; pot să simt asta. Mai e ceva și simt dintr-odată o mare durere pe dinăuntru ei. Mă inclin și-i cercetez chipul.

— Ai vrea să fii?

Buzele îi tremură. Deschide gura, apoi o închide la loc.

Bănuiesc că nu.

— Nu te uita așa la mine, mormăie ea. Mă gândesc.

— Tu te gândești tot timpul.

Ignor durerea tăioasă din piept când mă gândesc că poate ea își dorește mai mult de la mine. După câteva momente de tăcere, vocea ei se aude mică, de nerecunoscut.

— Nu-mi doresc altceva decât să fiu a ta...

Nu-i mai dau șansa să adauge ceva, să-și retragă cuvintele. Mă întorc cu fața la ea și o sărut. Îi cuprind obrajii în palme, mi le mut pe gâtul ei și-i strecor limba printre buze.

Ea geme lipită de buzele mele, iar eu mă mut în fața ei. Coapsele i se desfac, iar eu îmi împing corpul între ele, sărutând-o cu forță. O sărut prelung, apăsător, profund. Gura mea e din ce în ce mai lacomă, mâinile mele devin neînfricate și simt cum tot ce am pe dinăuntru se lichefiază. Mă îndepărtez ca să-i admir chipul. Ochii mei o sorb — fiecare părticică a feței ei merită să fie admirată; m-aș uita la ea o sută de ani și nu mi-ar ajunge. Îmi trec mâna peste părul ei și mi-o așez la baza gâtului. Ea mă privește, cu brațele nemișcate de-o parte și de alta a trupului. Colțurile gurii îi sunt întoarse în sus, dar nu e chiar un zâmbet.

Acum sunt deasupra ei, cu fața la câțiva centimetri distanță de a ei. Mă înclin și-mi frec nasul de al ei; pleoapele îi flutură scurt și scoate un sunet slab din străfundul gâtului.

— Tot te mai gândești?

— La un singur lucru.

Privește fix, cu ochi îngrijorați.

— Și care-i acesta?

În loc să-i răspund, mă înclin și-mi lipesc buzele de ale ei. Pumnii mi se încălesc în părul ei lung. Îmi strecor un braț sub spinarea ei, ridicându-i trupul spre mine. Parcă nu pot fi destul de aproape de ea; dorința de a o simți din ce în ce mai aproape de mine este una copleșitoare.

Nu-mi amintesc să fi simțit așa ceva față de o persoană, să-mi fi dorit să fim atât de aproape încât să devenim unul singur.

Cu o mână îi susțin gâtul, iar pe cealaltă i-o strecor pe fund, mângâindu-i ușor carnea catifelată. Geamătul ei îmi umple auzul, micul dormitor, apartamentul, clădirea, orașul, universul.

Trupul ei a fost făcut pentru asta. A fost toată făcută pentru mine.

Mâna ei caldă o cuprinde pe a mea și mă ghidează în față, între picioarele ei. Pantalonii ei negri sunt strâmți, dintr-un material subțire. Când o ating, îi simt umezeala prin pantaloni. Doamne Dumnezeule, femeia asta o să mă omoare.

— Nu te opri, Landon. Te rog!

Cuvintele ei sunt ca o scânteie în pădure și deja nu mai sunt în încăperea asta. Zbor deasupra ei, văd totul de sus, mirându-mă cât sunt de norocos că sunt aici cu ea, în felul acesta.

Îmi mut degetele înspre talia pantalonilor și desfac repede nasturii. Își arcuiește spatele ca să mă ajute, iar eu fac greșeala de a o privi — de la bluza mătăsoasă roșie, sânii rotunzi și aproape ieșiți la chiloții ei roșii. Inima îmi bate ca disperata, de parcă ar vrea să-mi sară din piept.

Îi recunosc privirea și încă nu-mi vine să cred că sunt demn de felul minunat în care se uită la mine. Gâfâie, cu buzele întredeschise, uitându-se fix în ochii mei. Îmi pune un deget tremurător pe față și mi-l trece peste linia buzelor. Îi sărut degetul, iar ea geme, mângâindu-mi în continuare buzele umede. Îi prind vârful degetului cu buzele și o mușc ușor. Șoldurile i se ridică de pe pat.

— Landon, gâfâie ea, rostindu-mi numele ușor.

— Nora.

Mă ghidează înăuntrul ei, coborându-și nenorociții de chiloței roșii până pe coapse.

— Ai vreunul?

Ce să am?

— Vreun ce?

— Prezervativ.

Ah, bravo!

— Îhm?

Sunt sigur că am unul pe aici, pe undeva.

Unde ar putea fi? *Dacă aș fi un prezervativ, unde aș fi...*

În Nora, acolo aș fi.

— Iau anticoncepționale... , spune ea, dar nu pare foarte sigură.

Cobor jos din pat și dau fuga la debara. Caut printre diverși chiloți și ciorapi împăturiți și găsesc o folie de plastic. *Bingo!*

— Bingo? spune Nora cu un râs copilăresc.

Gura mea cretină nu așteaptă niciodată permisiunea de a vorbi. Nu încerc să mă mai apăr, ci izbucnesc în râs și mă urc la loc, între picioarele ei. Mă ajută și mă ghidează din nou înlăuntrul ei. Îmi aplec fața spre ea și o sărut pe buze, pe obraji, pe bărbie, chiar și pe ochii închiși.

Ea oftează și-și încolăcește brațele în jurul spatelui meu, împingându-mă ca s-o pătrund. La naiba, e atât de... E ceva ce n-am mai simțit niciodată. Poate că e perfectă pentru mine. Trupul ei, nemișcat și moale sub al meu, e tot numai rotunjimi și piele bronzată. Nu i-am scos bluza, dar îi văd sânii. Mă prinde uitându-mă la ei și trage de

bluză, cuprinzându-și sânii și scoțându-i de sub material. Îmi îndoi gâtul și iau în gură un sfârc moale și negricios. O mușc ușor, iar ea scoate un scâncet ascuțit. Brațele ei îmi cuprind din nou spatele, apropiindu-mă și mai mult de ea.

— Te simți bine, Landon?

O pătrund lent, savurând felul minunat în care trupul ei mă primește. Dau din cap și-mi ridic gura spre buzele ei. Mă mișc încet, înăuntru și în afară. O ating ușor, o posed, e a mea.

Mă sărută până când simt că inima îi bate să-i sară din piept, iar trupul ei se mișcă împreună cu al meu. Picioarele ei se încordează, iar ea șoptește, implorându-mă să nu mă opresc. Nu mă opresc până când simt că trupul ei se despică în două și cade peste al ei, în mijlocul gemetelor și al găfâielilor. Mă rostogolesc de pe ea și rămân întins pe pat, alături de ea.

— A fost..

Încerc să-mi recapăt suflul.

— Perfect, spune Nora în locul meu.

Nora e cu jumătate din corp peste mine, întinsă peste pieptul meu. Bărbia i se sprijină pe sternul meu, iar degetele i se joacă în părul meu de pe piept. Își răsucește arătătorul prin el, iar eu o privesc în tăcere. Aerul condiționat bâzâie în fundal și mintea mea revede ultimele câteva minute la nesfârșit. Obrajii ei au o nuanță de roz și pare dureros de frumoasă. Și-a scos bluza; are ochii superbi, buzele pline și un tatuaj cu pădăii pe spate.

— Știi tu, n-am avut niciodată un amant atât de atent cu mine, spune Nora, fără să mă privească în ochi.

Se uită fix la pieptul meu, iar degetele ei continuă să-mi mângâie pielea.

Știi tu, nu m-a numit nimeni niciodată amant, vreau să-i spun, dar mă hotărâsc să n-o fac.

— Și asta e un lucru bun?

Mă crispez, gândindu-mă la toate bicele și lanțurile pe care le folosesc oamenii în zilele noastre. Sunt prea blând? Dakota sigur asta crede, nu că aș vrea să mă mai gândesc la asta... Nora surâde.

— Da. Un lucru foarte bun.

Vocea i se transformă într-o șoaptă, chiar dacă suntem singuri.

— Deși — mă privește cu atenție — uneori o să vreau să fii mai dur.

Sunt surprins de felul în care mă fac să mă simt vorbele ei și sunt în extaz că vrea să facă asta din nou. Trupul meu, deși încă se reface, tânjește s-o pătrundă din nou. Cât de dur vrea oare să fie sexul? Mă intrigă lumea imensă a sexului cu care nu sunt familiarizat, dar nu știu dacă mintea face diferența dintre sexul dur și a-i face rău. Știu că e o mare diferență între sexul dur și sexul de modă veche, dar oare ea unde se înscrie în acest spectru?

— Cât de dur? întreb.

Îmi ia mâna și mi-o duce spre părul ei. Înfășoară degetele pe o șuviță de păr negru și trage de ea. Penisul îmi zvâcnește.

— Destul de dur.

Zâmbește încântător și diabolic în același timp. Se freacă de mine. E ca și cum tot trupul ei e complet sincronizat cu al meu.

— Crezi că e ceva ce ți-ar plăcea? spune Nora cu glas răgușit.

Își așază capul pe pieptul meu și își trece limba peste sfârcul meu întărit. Dinții ei îl mușcă ușor, apoi îl alintă cu limba. Senzația mă săgetează până în vintre. Nimeni nu m-a atins vreodată acolo, cu atât mai puțin cu limba. Inima îmi bate mai tare decât de obicei și sunt excitat și un pic speriat în același timp. Nu pentru că nu-mi doresc asta, ci pentru că totul e foarte nou pentru mine. Am auzit odată pe cineva spunând că e un punct dulce între fior și teamă și cred că tocmai am ajuns în mijlocul lui.

Dau din cap, ca un răspuns târziu. Își lipește buzele de pieptul meu. Scoate un mârâit înăbușit.

— Îmi place la nebunie trupul tău.

Își mută mâinile pe gâtul meu. Degetele ei îmi alunecă pe pielea transpirată, iar obrajii mi se aprind datorită complimentului ei. Mâinile ei îmi mângâie umerii și apoi coboară pe spate. Fac mari eforturi să nu mă crispez sub atingerea ei.

— Ești unul dintre acei oameni care nu trebuie să tragă de fiare ca să aibă un corp superb, nu-i așa?

Nora îmi zâmbește complice.

— De fapt, nu răspunde la asta. Vreau să-mi imaginez că mergi la sală de două ori pe zi ca să arăți așa.

Degetele ei îmi părăsesc pieptul și coboară înspre abdomen. Unghiile ei lungi îmi zgârie mușchii. Îmi pun mâna pe fundul ei gol.

— Și mie-mi place trupul tău.

O prind zdravăn de fundul ei plin și ea pur și simplu toarce sub atingerea mea. Și vreau să aud din nou acel sunet.

— Ai acel gen de trup în fața căruia bărbații s-au închinat din negurile istoriei.

Mă gândesc la toate frumusețile antice și la vrăjile pe care le aruncau asupra bărbaților. În ciuda iubirii mele pentru istorie, în acest moment, când stau gol lângă ea, nu-mi mai amintesc numele niciuneia dintre ele.

— Nu prea, pufăie ea. Îmi place corpul meu, spune ea cu siguranță, dar mi-a luat multă vreme să ajung aici. Anii adolescenței mele au fost îngrozitori, cu fiecare fată de la televizor slabă moartă și retușată la maximum. Chiar și fetele de la mine de la școală — am mers la o școală privată și toate erau blonde minione cu tătici bogați. De la reviste și filme până pe coridoarele școlii nu existau fete care să semene cu mine.

Fața aceasta a ei, de adolescentă nesigură, îmi atinge sufletul. Pentru că am fost cu Dakota, care are pielea mai închisă la culoare ca Nora, îmi amintesc că apăreau astfel de probleme. Dacă societatea le spune femeilor că trebuie să arate într-un anume fel, pe cine ar trebui să admire fetele ca Nora, prin venele cărora curg două feluri de sânge? Încerc să mi-o închipui pe Nora o adolescentă fericită și asta mă face să zâmbesc.

— Cum erai în adolescență? Mi-ar fi plăcut să te cunosc atunci. Ea râde scurt.

— O, nu, nu ți-ar fi plăcut. Eram dementă, prea dementă pentru tine.

Prea dementă pentru mine? Încă o dată, îmi amintesc că nu sunt deloc sufletul petrecerii. De când e rău să fii cuminte? De ce fetele și femeile deopotrivă își doresc dramă și nopți dezlănțuite? De ce cursele ilegale de mașini și certurile, și neliniștea care-ți strâng stomacul sunt mai distractive decât să stăm pe canapea, îmbrățișați și uitându-ne la Netflix? Care-i chestia aia pe care-o spune toată lumea?

Netflix and chill²?

Da, asta e. De ce nu pot fi femeile fericite cu Netflixul și cu relaxarea? Netflix are oricum acum cele mai bune emisiuni și filme.

— Am avut multe neazuri, cu școala, cu părinții mei. E puțin spus că le era rușine cu mine.

O studiez pe femeia asta dezlănțuită și neînfricată. O mângâi cu degetele pe spate. Chiar și spinarea ei e sexy — cine ar fi crezut că o spinare poate fi atât de sexy? Linia fină a mușchilor îi coboară pe spate până la fundul rotund, iar eu îmi trec mâna peste acesta, strângându-i ușor carnea.

— Fiecare imploră atenție în felul lui.

Privirea i se schimbă; niște mici furtuni fierb în adâncimile ochilor ei.

— Nu știu dacă asta voiam.

Acum am jignit-o. Minunat!

— Nu voiam să te supăr.

Desenez cercuri mici pe pielea ei și sper să nu se ridice sau să se îndepărteze de mine. Îmi place trupul ei lipit așa de mine. Îmi place căldura cu care mă înconjoară. Ea oftează. Apoi își linge buzele.

— Nu e nimic. Adică — se uită în tavan meditând —, dacă mă gândesc mai bine, cred că voiam atenție. Sora mea, Stausey, a fost

² Netflix și relaxare, sloganul canalului de filme Netflix. (N.t.)

mereu centrul universului părinților mei, iar eu eram o mică pată în abis, insuficient de strălucitoare ca să fiu o stea.

Cum să nu fie o stea? Mă uit la ea îndelung, contemplându-i dorul din glas. Îi memorez chipul, micii pistrui de pe frunte și cicatricea minusculă de pe bărbie. E atât de mică, încât nici n-am observat-o până acum. Îmi trec degetul mare peste ea, întrebându-mă de unde e. Îmi ridic privirea spre ochii ei, apoi spre gură. Mă gândesc la râsul ei scânteietor. La tupeul ei pătimaș. La încrederea ei copleșitoare de sine. E cu siguranță o stea. Dacă oamenii ar fi astre, ea ar fi Steaua Nordului.

— Și tu? întrebă ea, apropiindu-se și mai mult de mine. Cum erai în adolescență? Dement la maximum?

Chicotește, iar eu clatin din cap.

— Nu prea. Citeam mult și stăteam cu prietenii mei.

Atingerea Norei mă înfioară.

— Aveai mulți prieteni?

— Nu. Vreo doi.

— Mă rog, toți cei din școala ta cred că erau proști să nu-și dea seama ce prieten grozav ești.

O spune de parcă ar fi cel mai sigur lucru din lume. Mă pufnește râsul.

— Poți să zici și-așa.

Degetele Norei îmi urcă de pe gât pe bărbie.

— Numai așa pot să zic. Dacă aș fi avut un prieten ca tine în liceu, viața mea ar fi fost mai ușoară. Asta-mi amintește că — ridică privirea la mine mângâindu-mi barba — ai fost un mare sprijin pentru Tessa în ultimele câteva luni. Mă bucur mult că te are.

Când îmi mut privirea rușinat de laudele ei, îmi întoarce din nou bărbia spre ea.

— Serios, ești o specie rară de om. Nu cred că-ți dai seama cât ești de special. Pare stupid și ciudat, și lacrimogen, dar *special* e un cuvânt prea slab ca să te descrie pe tine.

Obrajii mi-au luat foc.

— Aș face orice pentru Tessa.

-- Știi că ai face.

De data asta, e rândul Norei să-și ferească privirea.

— Și ce fel de cărți citeai?

Înapoi la subiecte superficiale. Mie-mi convine. Nu mai pot să primesc și complimente, să fac și sex în decurs de o oră.

— În special fantasy. Mi-au plăcut la nebunie toate cărțile din seria *Stăpânul inelelor*, *Harry Potter*. Îmi plăceau și distopiile. Adică aș citi cam orice carte.

— Eu urăsc distopiile, geme Nora.

O mângâi ușor pe umăr și surâd.

— Poftim? Cum să le urăști?

Își dă ochii peste cap și se proptește pe coate. Își dă părul după urechi și-și linge buzele.

— Să-ți spun eu de ce. În toate cărțile de genul ăsta e o tipă războinică, de vreo 15 ani, care are niște prieteni minunați, și împreună sunt suficient de puternici ca să salveze, desigur, lumea. Îți zic eu, la 15 ani nici n-aveam idee cine sunt, darămite să mai salvez lumea.

— Nu sunt de acord. Clar ai fi putut salva lumea.

Ea dă din cap.

— Da, sigur, acum aș putea. Dar în adolescență? Mă simțeam slabă și confuză, și uneori luam decizii de tot rahatul. Unde sunt cărțile alea?

Pasiunea și îndârjirea ei mă fac să-mi placă și mai mult de ea.

— Nu știi. Poate ar trebui să scrii tu una.

Îmi zâmbește și simt că mă sufoc.

— Mda. Ar trebui. Sunt sigură c-ar fi de mare succes.

N-am nicio îndoială că așa ar fi. Mi-ar plăcea să citesc orice ar scrie ea. M-am gândit și eu de multe, multe ori să scriu, dar nu sunt sigur că am avut până acum o viață suficient de dinamică.

— Ți-e foame?

Nora se ridică în capul oaselor, iar eu o urmăresc cu privirea. Doamne, cât e de sexy! Nu-mi vine să cred că tocmai am făcut sex cu ea.

— Mie mi-e foame mereu.

Mă ia de mână și mă trage-n sus.

— Hai să mergem. O să fac ceva de mâncare.

— Aș prefera să facem altceva, zic eu, simțindu-mă dintr-odată curajos.

Nora ridică surprinsă din sprânceană.

— Noaptea nu s-a terminat. Le putem face pe amândouă, spune ea cu un surâs poznaș și mă târăște jos din pat.

Suntem oarecum îmbrăcați — ea fără sutien și purtând unul dintre tricourile mele de la WCU și o pereche de boxeri de-ai mei, eu o pereche de pantaloni subțiri de bumbac — și, când dau să-mi pun o cămașă, Nora mi-o smulge din mâini și o aruncă în partea cealaltă a camerei.

Scutură din cap, mă ia de mână și mă scoate din încăpere. Mă ține strâns, cu mâinile ei mereu calde. Așa că mergem de mână la bucatărie, unde ea se duce direct la frigider. Mă sprijin de blat, iar ea își face de lucru. Își ițește capul de după ușa frigiderului.

— Îți place varza?

Mă strâmb.

— Îi place cuiva?

Sarmalele mamei miroseau în toată casa pentru cel puțin două zile. Era oribil. Nora zâmbeste.

— Ai mâncat de curând?

Clatin din cap. Ea dă din cap și închide frigiderul.

— Vrei să-ncerci și făcută de mine? Dacă nu-ți place, îți fac pizza.

Aș putea enumera vreo 30 de chestii pe care aș prefera să le fac în loc să mănânc varză. Iar 29 dintre ele le-aș face cu trupul gol al Norei... Oare aș putea mânca varză de pe corpul ei? Mă întreb cât de greu ar fi s-o conving să facă asta.

Nora vine la mine, cu o varză întreagă în mână. Mă retrag zâmbind, iar ea se apropie de mine, cu un surâs până la urechi.

— Dar de asta ce zici?

Mută varza la spate.

— Dacă promiți să iei două înghițituri, o să fac și prăjituri.

Face un pas în spate, jucăuș, și-și linge buzele, iar eu nu-i spun că aș face foarte multe lucruri pentru ea datorită gurii ei ispititoare.

— Hmm...

Îmi duc degetele la bărbie, prefăcându-mă că mă gândesc la acest târg. Îmi place la nebunie s-o tachinez și să văd cum îi strălucesc ochii, cum zâmbește ghiduș, oferindu-mi satisfacția după care tânjeam.

— Și o să mă hrănești cu prăjituri?

Dă din cap, zâmbind.

— Și cu varză.

Merg spre ea, mă lipesc de trupul ei astfel încât frigiderul să-i atingă spatele și-mi duc buzele la urechea ei.

— Batem palma, domniță.

Nu mai are suflu când se desprinde de mine. Câteva minute mai târziu, când cuptorul se încălzește și Nora a tăiat deja frunzele de varză, mă decid să mai pun cap la cap câteva dintre piesele enigmei care-o privește. Încep cu întrebări simple.

— Ai crescut în Washington?

Ea clatină din cap.

— Nu. Am locuit în California pentru o vreme, când eram mai tânără. Apoi ne-am mutat la Las Vegas, apoi în Washington.

— Uau!

Mi-aduc aminte că atunci când m-am mutat de la Michigan la Washington mă simțeam ca și cum mica mea lume se întorsese

cu fundul în sus. În primele două luni mi-era dor de casa mea, de școală, de iubita mea. În fine, mi-era dor tot timpul de Dakota, până acum. Vinovăția răsună undeva pe dinăuntru meu. Uneori și acum mi-e dor de ea.

Eu n-am fost niciodată în California sau în Las Vegas.

— Cum a fost la Vegas? Acolo te-ai dezlănțuit? o necăjesc eu.

Îmi răspunde cerându-mi uleiul de măsline, iar eu mă duc la dulap ca să-l caut. Nici nu știam că avem așa ceva. Când îl găsesc, ea se întinde după sticlă. O ridic mai sus.

— În Vegas te-ai dezlănțuit? o întreb din nou, ridicând sticla prea sus ca să poată ajunge la ea.

Mă privește, apoi se uită la sticlă, apoi din nou în ochii mei. E amuzată și surprinsă de jocul meu.

— Da și nu. Aveam 16 ani.

Se apropie și mai mult de mine, frecându-și trupul de al meu și întinzându-se din nou după sticlă.

— Povestește-mi despre părțile cu *da*.

Se lipește și mai tare de mine. Sâniii îmi apasă pe partea de sus a stomacului și începe să devină obositor să țin mâna ridicată. Simt cum mă mângâie ușor peste pantaloni și când își trece degetele peste penisul meu în erecție, nu-mi pot stăpâni un geamăt. Își mișcă mâna, în sus și-n jos, peste materialul pantalonilor. Vederea mi s-a încetățat și simt că ameteșc când își apropie fața de gâtul meu și mă răsfață cu răsuflarea ei fierbinte.

— Gata, e a mea, spune ea și-mi ia o clipă ca să-mi dau seama ce vrea să spună.

Mă holbez la sticla cu ulei de măsline din mâna ei.

— Ai trișat! zic eu, întinzându-mă și trăgând-o la mine-n brațe. E foarte, foarte incorect.

Părul îi miroase a nucă-de-cocos și buzele mele îi simt pielea catifelată. O sărut din nou pe cap și ea se topește în mine. O strâng și mai tare în brațe și o prind de bărbie, făcând-o să-și ridice privirea la mine.

— N-a zis nimeni că joc corect, spune ea cu un zâmbet periculos.

Îmi lipesc buzele de ale ei, dar ea se ferește și se desprinde din îmbrățișarea mea. Când se-ntoarce la aragaz, femeia asta diabolică se răsucește și-mi face cu ochiul. Îmi face cu ochiul! Îmi place la nebunie că e atât de malefică.

Încerc să-mi stăpânesc mâinile cât timp ea vorbește. Îmi povestește despre părinții ei, despre casa lor imensă din Las Vegas, despre vara pe care a pierdut-o învățând să cânte la pian. Lecții de pian, o piscină enormă și soarele fierbinte al Nevadei — mi se pare paradisul.

Unge foile de varză cu ulei de măsline și-mi povestește despre glumele surorii ei și despre iarna din sudul Californiei, unde, de fapt, nu e iarnă deloc. Vorbește despre frunzele de palmier și despre traficul îngrozitor. Și-a făcut o prietenă, pe nume Pedra, iar sora Norei, Stausey, l-a cunoscut în acea iarnă pe soțul ei, fratele Pedrei. Soțul medic, pe care l-am văzut pe internet, îmi dau eu seama. Zâmbetul lui larg și imaculat și milioanele de diplome îmi umplu mintea. Nora își amintește de iarna aceea cu o expresie îndurerată, iar eu îmi aduc aminte de păpușa Ken din poza de pe Facebook.

— Aveai un iubit acolo? o întreb, curios.

Nora răspunde fără să se-ntoarcă spre mine:

— Ceva de genul ăsta.

De ce e atât de secretoasă? Mă înnebunește. Rău de tot.

— Cum era?

Știu că nu vrea să vorbească despre ea. Dar eu vreau.

Înainte de a răspunde, Nora deschide cuptorul și bagă acolo tava cu sarmale. Setează cronometrul și, în cele din urmă, se întoarce cu fața spre mine.

— Ești sigur că vrei să vorbim despre asta?

Nora își ridică privirea întrebătoare spre mine.

— Dacă ajungem la subiectul ăsta, nu ne putem întoarce. Vreau pur și simplu să știi asta clar.

Vreau oare să vorbim despre asta? Ce înseamna *asta*, mai exact?

Vreau să aflu cât mai multe despre ea, dar dacă, de fapt, nu vreau să știu amănunte? Dacă realitatea e mai rea decât fantezia cu care cochetăm?

Nu pot să rămân pur și simplu aici pentru încă o vreme? Ce e rău în a fi neștiutor? Îmi dau seama că zicala „Fericii cei săraci cu duhul“ a fost inventată pentru astfel de momente.

O privesc așa, cum stă cu brațele încrucișate și uitându-se fix la mine, și prefer să mai fiu pentru o clipă printre cei săraci cu duhul.

— Care-i mâncarea ta preferată?

Ignor fiorul ce-mi trece pe șira spinării când observ că pare mai ușurată decât ar trebui.

20

Nora avea dreptate. Varza ei e delicioasă. Nu seamănă deloc la gust cu sarmalele fade pe care le făcea mama. A rupt frunzele și le-a mărunțit cu cuțitul, apoi le-a pus pe o farfurie ca să le ronțăim. Asta-i tot. Și a fost mult mai bine decât îmi imaginam. Nora s-a cocoțat pe blat și m-a hrănit, îmbucătură cu îmbucătură. Mâncarea avea gust de usturoi și sare și, ținând cont că m-a sărutat pe buze după fiecare înghițitură, am mâncat tot ce era în tigaie.

— Ți-am zis c-o să fie bună.

Storce detergent lichid pe tigaia în care a gătit. O privesc cum spală vasele și mă întreb dacă n-ar trebui cumva s-o ajut. Probabil că da.

— Pot să te-ajut cu ceva?

Nora se răsucește, zâmbitoare și oarecum surprinsă, ca și cum i-aș fi oferit un cățel alb și pufos.

— Stai să văd dacă pricep cum trebuie.

Își linge buzele și se apropie de mine.

— Nu numai că ai o limbă de sfânt, un trup de zeu și o minte de filosof, dar vrei să mă ajuți și cu spălutul vaselor?

Simt cum îmi crește inima cu fiecare laudă a ei. Are o mutră amuzată și îmi place la nebunie zâmbetul nereținut de pe buzele ei. La fel de mult cât îmi place și felul în care boxerii mei îi atârnă pe șolduri. Nu înoată în tricoul meu; îi vine cumva mulat pe piept și șolduri, fiindu-i larg doar la mâneci. Acum tricoul meu miroase ca ea. N-o să-l mai spăl niciodată. Bine, poate că nu niciodată, dar oricum nu în curând. Oricum de-abia îmi spăl rufe.

Stau în spatele ei, iar ea se preface că spală tigaia, aceeași de vreo două minute. La ce visează oare? La mine ajutând-o la spălutul vaselor? E oare atât de simplu să ajungi la inima ei? În cele din urmă spun:

— Cu asta mă ocup, domniță.

Ține buretele între degetele ei lungi și-l înmoaie din nou în apa înspumată.

— Iar cu *domnița*?

Își înclină ușor capul, lăsându-și gâtul la vedere. Nu-mi dau seama dacă-mi încurajează dorința pentru ea în mod deliberat sau dacă trupul ei mă ademenește fără intenție. Oricum ar fi, sunt un nenorocit norocos.

— Sunt mai bătrână ca tine, subliniază ea.

Râd pe sub mustață și văd cum pielea de pe gât i se înfioară. Eu am făcut asta? Doamne Dumnezeule! Cred că eu am făcut-o. Îmi încolăcesc mâinile în jurul mijlocului ei, iar ea se sprijină de mine, ispitindu-mă cu gâtul ei dezgolit. O sărut acolo, chiar deasupra scobiturii gâtului.

— Eu sunt mai solid ca tine.

Îi sărut din nou gâtul. Îmi trec limba peste pielea ei caldă, iar ea geme, fără suflu. Îmi mut mâinile pe șoldurile ei și o strâng ușor.

— Serios, mai solid?

Are vocea reținută și răgușită. Nora se împinge în spate, cu fundul lipit de mine.

— Serios.

Măinile mele îi caută sânii, apoi îi masează ușor. Când degetele mele îi găsesc sfârcurile acoperite de tricoul meu subțire de bumbac, trag ușor de ele. Sfârcurile se întăresc sub atingerea mea. Le ciupesc; cu fiecare mișcare atingerea mea devine mai fermă, iar gemetele ei se transformă în scâncete. Gâfâielile ei mă fac să tânjesc după ea.

Măinile ei nemișcate sunt încă în apă, iar eu îmi mut un braț peste abdomenul ei. Mă opresc acolo, neștiind cât de departe să ajung. Mă privește peste umăr, de parcă mi-ar auzi gândurile.

— Cu mine poți fi cine vrei tu să fii, mai știi?

Cu ea pot să fiu cine vreau eu să fiu. Fără nicio presiune, fără să-mi fac griji dacă par șmecher sau jalnic, puternic sau slab. Nu trebuie să mă lupt cu dubiile din mintea mea; nu trebuie să pun la îndoială orice lucru pe care-l spun sau pe care-l fac. Pot să las deoparte toate astea. Alături de ea, resimt o liniște de care n-am avut parte niciodată.

Închide robinetul și-și șterge spuma de pe mâini.

— Ce-ți dorești, Landon? Spune-mi!

Nora își mișcă șoldurile, frecându-și fundul de mine.

— Nu-ți fie teamă. Eu te vreau pe tine.

Mâna ei îmi cuprinde penisul prin pantalonii subțiri.

— Am nevoie de tine.

— Întoarce-te, mârâi eu, recunoscându-mi cu greu propria voce.

Nora nu șovăie; se răsuțește cu fața la mine. Privirea ei piezișă nu e una cu care să fiu obișnuit din partea ei. Are o expresie timidă, gâfâie, iar timiditatea ei este atât de nouă pentru mine, dar atât de sexy!

— Vrei să-ți spun ce-mi doresc?

Glasul mi se aude mai limpede decât părea în mintea mea. În capul meu sunt emoționat, surescitat. Sar în sus și-n jos, nerăbdător s-o ating. Dar aici, în realitate, stau neclintit. Privirea mea fermă o absoarbe și nu-mi vine să cred cât sunt de norocos. Dă din cap și mă fixează cu privirea.

— Vreau să stai pe acest scaun.

Iau cel mai apropiat scaun și o dezlipesc pe Nora de chiuvetă. Are încă mâinile ude, la fel cum e și partea din față a pantalonilor mei. Se așază pe scaun, cu mâinile împreunate în poală.

— Ridică-te puțin, îi zic.

Când se ridică, îi dau boxerii jos, până pe coapse. Îi scot tricoul și privesc la felul în care sânii ei bronzăți atârnă grei și rotunzi, la sfâr-curile ei întărite și pregătite. Trupul ei merită privit. Cad în genunchi ca s-o venerez.

— Așază-te, îi spun când genunchii mei ating podeaua.

Ea se așază, iar eu îmi strecur degetele în sus, spre coapsele ei. O străbate un fior și mă privește, gâfâind de fiecare dată când ochii mei îi întâlnesc pe ai ei. Îi desfac coapsele cu blândețe și-mi înclin capul ca s-o sărut. Degetele Norei mi se joacă în păr. Mă mângâie pe cap în timp ce eu îi dăruiesc trupului ei întregul meu devotament. Mâna mea o tachinează, trecându-i-o printre picioare, după care o pătrund cu un deget. Îi privesc chipul. Își dă ochii peste cap și deschide gura, în extaz.

O stimulez încet cu degetele și o tachinez cu buzele, trecându-mi-le ușor peste sexul ei. Geme la infinit la fiecare mișcare a degetelor mele. Îmi place la nebunie cât e de vocală; face minuni pentru ego-ul meu. După câteva secunde de chin, îi curm suferința trecându-mi limba peste umezeala ei.

— O, Doamne! spune ea, iar eu repet mișcarea.

Are gust de miere zaharisită, iar mie mi-au plăcut întotdeauna dulciurile.

Când picioarele i se încordează pe scaun, îmi încolăcesc brațele în jurul coapselor ei și i le ridic suficient ca s-o sprijin când își dă drumul.

Îmi lipesc gura de ea cu toată puterea.

Ea îmi rostește numele.

Îmi spune cât sunt de dulce.

Ești atât de bun, Landon. Atât, atât de bun!

O gust când ajunge la orgasm și-i țintuiesc picioarele într-un loc în timp ce-și revine. E complet dezbrăcată, stând pe scaun, gâfâind și nu vreau să mă opresc. O simt pulsând sub atingerea limbii mele, vibrând după orgasmul pe care tocmai l-a avut.

N-am terminat. Mi-a spus să fac ce vreau, să fiu cine vreau să fiu. Țsta vreau să fiu. Cineva care-i venerează trupul și care găsește plăcere în plăcerea ei.

La al treilea orgasm, trupul i s-a transformat deja în gelatină. Când cade la loc, satisfăcută și epuizată, o trag jos pe podea, la mine-n brațe. Se topește lipită de mine, iar eu îi mângâi spinarea ușor. După câteva minute, mi se pare că a adormit.

— Eu îți spun să faci ce vrei tu cu mine, iar tu mă faci să-mi dau drumul de trei ori, șoptește ea, îngropându-și și mai mult fața în pieptul meu.

Brațele ei mă strâng mai tare, iar eu îmi găsesc o satisfacție imensă în a mă cuibări cu ea pe podeaua din bucătărie. Îi ating obrazul și-i dau la o parte părul de pe față.

— Asta mi-am dorit să fac.

Nora se ridică în capul oaselor ca să mă privească și se mută cu coapsele de-o parte și de alta a șoldurilor mele și cu sânii în fața mea. Sânii goi, aș adăuga. Mă stăpânesc din răspuțeri să nu-i ling.

— Pot să te păstrez? zâmbește ea jucăuș.

Mă hotărâsc să-i ling sânii și ea îmi cuprinde gâtul cu mâna și-mi vâra fața în ei. *Aș putea trăi bine-mersi aici, îngropat în nurii ei, îmi spun în gând, jalnic. Aș putea stai aici toată ziua și toată noaptea, cu fața îngropată la pieptul ei. Încă se mai spune la pieptul ei? Probabil că nu. Chicotește când o mușc ușor.*

— Asta înseamnă da?

Dau din cap, frecându-mi fața de sânii ei.

După ce mă binedispune astfel preț de câteva minute, mă ridică de jos. Termin de spălat vasele în vreme ce ea face aluatul pentru prăjiturile pe care le-am câștigat pentru că am mâncat varza. Dacă Nora mi-ar promite să-mi dea legume în fiecare zi, aș putea deveni

erbivor în foarte scurt timp. Am putea mânca toată ziua sucuri de kale și chestii din cereale dacă le-ar face ea.

Când termin de șters vasele, mă duc lângă ea la blatul de lucru și o privesc cum transformă aluatul în rulouri. În ele a pus ceva alb răzuit și încă un lucru, care seamănă cu niște fructe de pădure.

— Ce fel de prăjituri sunt astea?

— Cu ciocolată albă și cu zmeură.

În timp ce prăjiturile se coc, micul meu apartament se umple de acest miros dulce și familiar. Îmi spun că Nora ar trebui să treacă pe aici în fiecare zi. Aș fi foarte, foarte fericit.

Unde locuiește oare acum? Aproape că uitasem că a venit la mine acasă cu mâinile pline de bagaje.

— Te-ai întors în apartament? o întreb când se cocoșă pe blat, iar eu mă insinuez între picioarele ei.

— Nu.

Și asta e tot. Un simplu „Nu“.

— Unde stai? Vrei să stai aici?

— Nu.

De data asta zâmbește, iar eu îmi frec nasul de al ei.

— Sora mea vine mâine și o să mă lase să stau în apartamentul ei de peste pod.

— În Manhattan? E departe de serviciul tău.

— Nu e foarte departe.

— Poți sta aici.

Își încolăcește brațele în jurul gâtului meu și mă trage mai aproape de ea.

— Nu, nu pot.

— De ce?

Dar Nora clatină din cap.

— Deci, dacă sora ta vine mâine, înseamnă că nu ne vedem?

Ea dă din cap.

— Mi-ar plăcea s-o cunosc.

Nora își încordează ușor spinarea și scutură din cap.

— S-o cunoști pe sora mea? Ah, e o idee îngrozitoare.

Îmi surâde, dar eu nu zâmbesc. Folosește chipul acela frumos ca pe un scut împotriva indiscrețiilor.

O idee îngrozitoare? De ce-ar fi o idee îngrozitoare? Dacă încercăm să ne cunoaștem mai bine, de ce n-ar trebui să-i cunosc sora? N-o cer de nevastă; vreau doar să-i cunosc familia.

— De ce spui asta?

Sper că Nora nu-mi sesizează nesiguranța din glas. Se desprinde de mine și se apleacă din nou spre dulapuri.

— Sora mea... Sora mea nu e o persoană pe care s-o cunoști pur și simplu — e un întreg scenariu. Ar trebui să plănuim asta mult, mult mai bine. Nu cred că-i o idee bună. Adică, ea și Ameen nu sunt niște simpli oameni care se-ntâlnesc cu alți oameni.

Pe măsură ce Nora vorbește, glasul îi devine din ce în ce mai haotic, atât de diferit de cum era acum câteva secunde. De ce anume îi e atât de teamă? De ce e așa o mare scofală să-i cunosc sora?

Mă uit în jurul meu, în bucătăria micuță și pe holul îngust. Îmi amintesc de dimensiunea contului meu bancar și-mi observ pantalonii de trening. Îmi aduc aminte cât de bine era îmbrăcată sora ei în toate acele poze de pe Facebook. Părul lucios, machiajul elaborat, dinții perfecți și albi și rochia de un alb desăvârșit. Într-una dintre fotografiile, încheieturile îi erau acoperite de diamante la fel de strălucitoare ca dinții ei, în vreme ce ținea de o parte a premiului primit de soțul ei. Mă rog, premiile. Premiu după premiu după premiu...

De data asta, eu sunt cel care bate-n retragere.

— Bine, atunci n-o să fac cunoștință cu ei.

Nu-i explic de ce m-am răzgândit atât de brusc și nici ea nu-mi cere s-o fac.

Mă bucur să descopăr că patul meu e perfect pentru două trupuri. Are dimensiunea exactă pentru ca Nora să se cuibărească lângă mine. Are corpul cald, ca întotdeauna, și stă-ntinsă în îndoitura brațului meu, privindu-mă cu ochii ei seducători. Strălucirea lor e de-a dreptul provocatoare, iar fericirea îi stă atât de bine.

O izbitură puternică în perete e prea deranjantă ca să poată fi ignorată. Niște zgomote înfundate vin din dormitorul Tessei și încercăm să le ignorăm, dar sunt prea intense.

Brusc, parcă sunt în casa mamei din Washington, auzindu-i pe Hardin și pe Tessa făcând sex în camera de pe coridor. Cred că ăștia doi nici măcar nu încearcă s-o facă în liniște.

— Sunt groaznic de zgomotoși, râde Nora.

Râd și eu.

— O, asta nu-i nimic. Stai să-i vezi când se ceartă. Îi aud și cei care locuiesc în Jersey.

Am trecut prin asta de nenumărate ori. Zidurile nu sunt nicio-dată suficient de groase ca să-i acopere pe ei doi.

— Și mereu sunt atât de zgomotoși? șoptește ea.

— Da. Dar asta nu-i nimic în comparație cu certurile lor.

— Și-a găsit perechea Hardin. Tessa nu e persoana pe care s-o calci în picioare, zice Nora plină de admirație.

— Da, și-a găsit-o.

Nu mai spun câte lacrimi s-au vărsat până s-a ajuns aici. Credeam c-o să-i omor pe amândoi de câteva ori. Sunt încapătănați la maximum.

Telefonul de pe noptieră sună și mă întind după el. Apare numărul Dakotei, luminând strident întreaga încăpere. Nora se apleacă și se uită pe ecran.

— Dakota.

Simt o durere în piept. Urăsc partea asta a relației noastre sau ce naiba e asta.

— Răspunde-i!

Clatin din cap și ignor apelul. Nora se ridică într-un cot.

— De ce n-ai răspuns?

De ce? Ăă... poate pentru că ar fi incredibil de ciudat să vorbesc cu ea de față cu tine? Pentru că e fosta mea iubită și relațiile dintre noi sunt încordate, și încă și mai încordate între voi două?

— Nu te-ar deranja? o întreb, neștiind cum să gestionez situația.

Nora se ridică în capul oaselor.

— Dacă mai e ceva între voi, atunci da. Dar, dacă nu există niciun motiv ca eu să nu aud despre ce anume vorbiți, atunci nu, nu m-ar deranja. Minciunile mă deranjează. Nu adevărul.

Ciudat ca tocmai tu să spui asta, aș vrea să zic. Ea nu minte, dar e regina omisiunilor și a secretelor.

— Nu cred că am ceva de ascuns, serios. Doar că e o situație ciudată. Știu că voi erați prietene...

Nora pufnește.

— N-am fost *niciodată* prietene!

— În fine, colege de apartament. Asta înseamnă ape tulburi. Nu știu ce s-a întâmplat între voi de s-au înrăutățit atât de mult lucrurile, cu excepția disputei legate de mine. Am fost singurul motiv?

— Da.

Da — asta-i tot ce primesc. Femeia asta e enervantă...

— De ce nu mă lași s-o cunosc pe sora ta? Întreb brusc.

Dacă vrea să evite întrebările despre ea și Dakota, o să abordez alt subiect. Mă uit fix la ea, iar ea își dă părul ciufulit după ureche.

— Pentru că sunt un amărât de student?

Ea se smucește, jignită.

— Nu. Ce fel de întrebare e asta?

O întrebare rezonabilă, Domnișoară care Călătorește în Toată Lumea cu o Familie de Chirurgi.

— Una corectă, răspund eu privind-o furios.

— Nu-i corectă deloc, replică ea.

Cum să-i spun că am fost un urmăritor de nota 10 și i-am găsit profilul de Facebook al surorii ei? Ar trebui să-i mărturisesc asta? Da, ar trebui, pentru că-i pretind sinceritate. Așa ar fi cinstit, iar ei îi place să fim cinștiți, nu-i așa? Deci ar trebui să spun ceva... Dar se va enerva. Serios, cât e de important să fim sinceri? Uneori e mai bine să omiți chestii, nu-i așa? Adică, dacă aș purta o cămașă urâtă și aș întreba-o pe Nora dacă e urâtă, ar trebui să mă mintă? Da. Îmi amintesc de cămășile alea de tătic în vacanță, din acelea înflorate. Bleah! Îmi promit să nu fiu niciodată genul acela de tată. Vreau să fiu un tată șmecher, iar dacă Nora minte în privința cămășilor mele, nu pot fi așa ceva. Deci, nu, poate că omisiunea e la fel de rea ca minciuna.

— Am găsit pagina de Facebook a surorii tale și m-am uitat peste ea. I-am văzut soțul și miliardele de diplome și premii ale acestuia. Ți-am văzut vacanțele exotice și costumul galben de baie.

Nora pălește și nu spune nimic.

— I-am văzut casa imensă și mașina nouă-nouță pe care i-a cumpărat-o el și l-am văzut și pe tipul care te ținea în brațe.

Nora icnește scurt. Am șocat-o cu adevărat și, după câteva secunde în care mă privește fără expresie, reușește să îngaime:

— De ce... de ce ai făcut așa ceva?

— Ce să fac? E Facebook, proprietate publică.

Îmi apăr acțiunile de urmăritor cu cel mai jalnic pretext pe care l-am putut inventa. E un răspuns îngrozitor. Și o scuză foarte proastă, pentru că sunt un dubios.

Nora clatină din cap și se îndepărtează de mine.

— Când ai făcut asta?

— Azi, când așteptam să te întorci.

Azi a fost? Timpul nu pare să mai aibă vreun sens de când am cunoscut-o pe femeia asta.

— Și ce ai mai descoperit?

Mâinile îi tremură ușor. I le privesc, iar ea și le calmează imediat împreunându-le.

— Nimic. Tu nu pari să ai pagină de Facebook.

Ea dă din cap, fără să se uite în ochii mei. Și-mi dau seama de ceva: e clar că are Facebook.

— Și mai exact ce te așteptai să găsești?

Își privește mâinile adunate în poală.

Nu așa de repede... O prind de brațe și o trag din nou spre mine. Nu mi se împotrivesc, dar își mișcă coapsele ca să-mi cuprindă mijlocul.

Oare așa sunt mereu relațiile — acest sentiment apăsător că, orice s-ar întâmpla, există mereu câte un secret care pândește de după colț, așteptând să vină momentele fericite ca să le zdrobească și să ți le fure?

— Ce anume ascunzi?

Vocea mea e calmă, spre deosebire de ce se întâmplă în mintea mea. Nora clatină din cap.

— De ce presupui că am ceva de ascuns?

Dau ochii peste cap și-mi pun un braț sub cap, ca s-o văd mai bine. Cealaltă mână mi se odihnește pe piciorul ei. Pare că ăsta e singurul lucru care ne leagă acum, ca un fir fragil care ne ține împreună.

— Poate pentru că ai. Nu vrei s-o cunosc pe sora ta. Ai o pagină secretă de Facebook. Nu vrei să vorbești despre fostul tău iubit sau

despre orice altă relație, de fapt, și m-ai îndepărtat când încercam să înțeleg de ce-mi ascunzi atâtea lucruri.

Oftez și mă ridic, sprijinindu-mă cu spatele de tăblia patului. Nora inspiră, zâmbindu-mi fals.

— Știi ceva? Vrei s-o cunoști pe sora mea? Hai să mergem atunci. Poți s-o cunoști mâine după ce ies de la muncă. Tu până la ce oră lucrezi mâine?

— Scap la două.

Dă din cap.

— Bine. Am stabilit atunci. Acum nu-ți mai băga nasul în treburile mele dacă nu vrei să mi-l bag și eu în ale tale.

Mă încrunt și-mi ridic privirea spre ea.

— În ale mele? Eu nu am nimic de ascuns.

Nora râde.

— O, ba da. Sigur că ai.

O prind de șolduri și o lipesc de trupul meu, astfel încât să stea pe partea de jos a abdomenului meu. Îmi încolăcesc brațele peste spatele ei și o aduc la pieptul meu.

— Explică-mi!

O sărut lângă ureche.

— Tu și Dakota. Aș spune că sigur am avea ce să vorbim despre asta. Ți ascunzi relația — ce-a mai rămas din ea — de mine. Nu-i răspunzi la telefon de față cu mine. E destul de dubios din partea cuiva care se pretinde sfânt.

Femeia asta e ne bună de legat. Îi întorc obrazul astfel încât să nu aibă de ales și să mă sărute.

— N-am nimic să-ți ascund, în afara faptului că eu și Dakota suntem prieteni. Ea vrea mai mult, cred, dar nu-i pot oferi mai mult.

Iau mâna Norei în mâinile mele tremurânde.

— Ai luat tot ce aveam de dat. Nu mai am ce să-i ofer ei. Tu ai totul.

Nora mă sărută ușor pe colțul gurii. Apoi buzele ei devin mai îndrăznețe. Limba ei se împreunează cu a mea.

— Hm, asta sună grozav, spune ea.

— Tu ești grozavă! mormăi și mă bucur că nu pare să observe sau să-i pese.

Îi simt gura fierbinte peste buzele mele.

Nora

Frate, se pricepe de minune să-mi distragă atenția. Mă retrag un pic, ca să mă pot concentra din nou. Între trupurile noastre e o distanță de numai câțiva centimetri, dar îmi țin gura lipită de a lui. Buzele lui sunt atât de catifelate! Prea catifelate ca să mai pot fi atentă și la altceva.

Trebuie să mă adun.

Deschid ochii în timp ce el mă sărută. Mâna lui îmi urcă pe coapsă, așa că nu prea îmi mai controlez trupul deocamdată.

Mă uit în jurul meu prin cameră, încercând să mă agăț de ceva. Observ un afiș cu hochei pe perete; două șiruri de ochi ai unor bărbați mătăhăloși se holbează la mine. Fiecare dintre ei, cu crosa în mână, mă fixează de parcă am făcut ceva ca să merit privirea lor plină de prejudecăți, totuși atât de masculină.

De ce naiba are Landon așa ceva deasupra patului? Uneori vârsta îi e atât de *evidentă*, de parcă ar fi o reclamă imensă de neon deasupra

capului său, strigând la mine. Ca acum, când sunt întinsă în patul lui și citesc calendarul sezonului unei echipe de hochei pe gheață. E clar că aici nu intră prea des vreo femeie, lucru care, într-un fel, mă face să-mi placă mai mult afișul cu pricina.

Dar, alteori, e *mascul* în toată puterea cuvântului. Are un suflet matur. Un zâmbet nepotrivit de înțelept pentru vârsta lui și o inimă de aur. E atent și fiecare atingere de-a lui înseamnă ceva. Privirile, săruturile lui au ceva special. Nu mă atinge pur și simplu cu buzele, ci își varsă tot sufletul în mine, sorbind o părticică din mine cu fiecare suflare.

Și trupul lui. Are un trup de bărbat adevărat; brațele îi sunt pline de mușchi bine conturați. Barba îi crește pe obraji, iar umerii lui lași duc pe ei povara atâtor oameni. E cea mai atentă persoană — bărbat sau femeie — pe care am întâlnit-o vreodată. Dar, oricum aș încerca să justific faza, tot e cu cinci ani mai tânăr ca mine. Când îmi aduc aminte de vârstele noastre, cifrele schimbă lucrurile. El pare tânăr; eu, de multe ori, par bătrână.

Atmosfera se schimbă; energia dintre noi vibrează și mai mult. E de-abia în anul al doilea de facultate — ce am eu în comun cu el?

Gura lui îmi coboară de-a lungul gâtului, iar limba lui îmi dese-nează rotocoale dulci pe piele. Cred că pot numi însă câteva lucruri pe care le avem în comun...

Totuși, există Dakota. L-a sunat din nou. Ce-o să fac eu cu fata asta? Nu am energia necesară pentru acest triumfi amoros de liceu. Sunt prea bătrână pentru asta. Am trecut prin așa ceva. M-am certat cu prietenele mele din cauza băieților și mi-am plâns suficient de milă în compania unor sticle de vin ieftin. Landon nici măcar n-a avut timp să și-o scoată pe fata asta din sistem, că am și apărut eu, trăgând de el în altă direcție.

O parte din mine nu înțelege, pur și simplu, ce vede la ea, în afară de înfățișare. E frumoasă și muncește mult ca să aibă trupul pe care-l are. Dar dincolo de aparențe e nesimțită și teatrală, și imatură, și...

Chiar fac chestia asta? Stau aici întinsă, la el în pat, cu gura lui lipită de mine, gândindu-mă la lista de motive pentru care fosta lui iubită e îngrozitoare? Țasta e nivelul la care m-am coborât?

Îmi trec degetele peste spatele lui Landon, iar el continuă să mă lingă pe gât. Nu m-am simțit niciodată atât de mulțumită alături de un bărbat și cu siguranță n-am mai întâlnit niciodată un bărbat care, deși are control complet asupra trupului meu, alege să-și folosească numai gura până mă face să mă ud toată, ghemuită la el în poală, pe podea.

Cu toate astea, el încă nu a avut timp să iasă cu cineva. N-a ieșit cu nimeni altcineva, *în afară de ea*. Locuiește în primul lui apartament; eu am deja ipotecă pentru apartamentul meu proprietate personală. El nu și-a trăit încă experiențele din facultate; eu deja m-am săturat de faze gen trezit pe peluza altcuiva, într-o stare de mahmureală avansată. El n-a fost niciodată la o petrecere studentească. N-a avut niciodată o aventură de-o noapte. Dakota e singurul lucru pe care-l știe despre femei.

Alături de ea are rădăcini. Ea stăpânește o parte din el pe care eu n-o s-o pot avea niciodată. Acea parte din el care constituie primele lui amintiri și care nu vor fi niciodată ale mele. Dar oare am nevoie de ele? Nici el nu le are pe ale mele. Le-am împărtășit cu un alt bărbat. Atunci de ce mă deranjează atât de mult? Oare pentru că fostul meu iubit nu ne umbrește prezentul și nu mă sună în timp ce stăm împreună în pat?

Îmi amintesc brusc de ceva: mutra lui Cliff în timp ce Hardin îl imobilizase, ținându-l de gât. Felul în care i-au trosnit oasele când bocancul lui Hardin l-a strivit de podea. Cliff a fost trimis aici ca să mă spioneze. Știu asta, deși n-am avut curajul să întreb. Am preferat să nu-mi confirm cele mai urâte bănuieli.

Dakota m-a rugat, chiar lângă acest apartament, să mă țin departe de Landon. Mai vrea o șansă ca să îndrepte lucrurile dintre ei. Aș vrea să știu ce anume îi leagă atât de strâns. Care e rana care-i

doare pe amândoi, lăsată neatinsă și nevindecată, încă deschisă și sângerândă?

Oare voi fi suficient de puternică pentru a apăsa pe rana aceea și voi avea curajul s-o bandajez?

Asta depinde de ceea ce au ei în comun. Știu că există un motiv pentru care el nu e pregătit s-o abandoneze; dar n-am nici cea mai vagă idee care poate fi acesta. Nu e numai faptul că a dezvirginat-o; e ceva mai mult.

Totuși, nu e corect din partea mea să-i cer să-mi spună, din moment ce nici eu nu sunt gata să-i împărtășesc trecutul meu.

De ce universul permite ca acest lucru să se întâmple? De ce permite unor oameni ca noi, care suntem blocați în purgatoriul ultimelor noastre relații, să se atașeze atât de mult unul de altul?

Nu știi, oricum, de ce las această varză să continue. Ar fi trebuit s-o las la stadiul de flirt cu prietenul unei prietene, dar n-am făcut-o. În special pentru că a început să mă obsedeze și parțial pentru că pur și simplu nu m-am putut ține la distanță de el. Gândurile despre el au devenit rapid imposibil de gestionat și de controlat, la fel cum e gura lui acum pe sânii mei.

Îl țin de ceafă, călăuzindu-i gura lacomă.

Probabil că nu e cel mai potrivit moment să mă gândesc la toată povestea asta, dar e singurul pe care-l am la dispoziție. I-am făcut Dakotei o promisiune pe care voiam s-o încalc de la bun început, dar tot simt vinovăția. Nu e atât de rea când nu amenință că va povesti tuturor despre viața mea sau că mă va da afară dintr-un apartament care era și al meu, la fel cum era și al ei. Poate fi amuzantă, te poți distra cu ea prin preajmă. Prima oară când am întâlnit-o, m-a rugat să merg la dans cu ea. Tocmai îmi despachetasem bagajele și voiam să-mi cunosc noile colege de apartament, pe ea și pe Maggy.

Dakota se gătise într-o rochie mulată roșie și cu pantofi negri strălucitori. Își îndreptase părul creț tuns până la umeri. Arăta senzațional și era gata să plece să cucerească lumea. Mi-a spus atunci

că tocmai trecuse printr-o despărțire și că trebuia să-și limpezească mintea. I-am sugerat să danseze cu Aiden, tipul înalt și blond de la academia ei de arte. Dacă aș fi știut ce fel de despărțire „suferise“, nu i-aș fi sugerat niciodată așa ceva.

Eu eram obișnuită cu despărțirile tipice: iubiții prietenelor mele le înșelau sau unul dintre ei se hotăra să se concentreze asupra carierei. Astea sunt genul de despărțiri pe care credeam că le poți alina cu o ieșire nocturnă cu fetele.

Dacă aș fi știut că Landon e responsabil de jumătate din această despărțire, n-aș fi împins-o în brațele celui tip. Atunci încă Landon nu era nimic altceva decât o poză micuță decupată din albumul de absolvire a liceului. Era acel student boboc care locuia în celălalt colț al țării. De-abia când am ieșit cu Tessa prima oară în New York am pus toate detaliile cap la cap.

Deja începusem să-i acord atenție lui Landon; avuseserăm un mic moment, numai al nostru, la el în baie. Dakota se poartă de parcă l-aș fi vânat în mod intenționat, doar ca s-o rănesc pe ea. Nu sunt atât de diabolică. M-aș fi putut retrage când mi-am dat seama că desăvârșitul coleg de apartament al Tessei — întruchiparea tuturor calităților pe care mi le doream la un bărbat — era chiar fostul iubit al colegei mele de apartament.

Landon era băiatul tocilar și devotat din Michigan, cel căruia îi era teamă să nu strice momentul atunci când și-o trăgea. Dakota ne-a spus multe povești despre Landon și despre teama lui de a încerca lucruri noi. Ne-a povestit că odată a încercat să-l convingă s-o reguleze pe la spate, iar el și-a dat drumul înainte să înceapă. Ceea ce, desigur, nu e bine.

Ridic privirea la Landon, acest Landon care e al meu și pe care vreau să-l păstrez, cel puțin atâta timp cât trupul lui se află sub al meu. Mâinile lui sunt înfipte în șoldurile mele. Gura lui e atât de lacomă! Spune lucruri pe care buzele lui, în mod normal, se rușinează să le destăinuie. Îmi place la nebunie cât de împlinită mă simt alături de el. E ceva greu de explicat. Pur și simplu mă face să mă simt băgată

în seamă, satisfăcută, importantă, pur și simplu *plină* — de viață, de fericire, nu știu exact. Dar alături de el mă simt liniștită.

Îmi plimb unghiile în jos pe abdomenul lui, lăsându-i niște dungii subțiri și roșii. Sunt liniile care delimitează un câmp de bătălie. *E al meu!* aș vrea să-i strig Dakotei — dar poate că nu este. Poate că e prea bun pentru oricare dintre noi și i-am face un serviciu enorm dacă l-am lăsa amândouă în pace.

Totuși, ea nu l-ar lăsa niciodată. N-ar pleca departe de el, care e sprijinul ei, nici cât să-l lase să răsufle, iar mie-mi place să cred că-l las să respire liber. Vreau să fie liber în preajma mea, să poată fi el însuși și să-și pună propriile nevoi pe primul plan pentru prima oară în viața lui. Dakota pare că vrea să-l țină închis într-o poveste de dragoste din copilărie de care îi e prea teamă să se desprindă. Dacă aș fi știut ce a fost între ei, m-aș fi orientat mai bine.

Când ea m-a luat la întrebări în privința lui la nesfârșit, ar fi trebuit să-mi învăț lecția. N-o să renunțe fără luptă, iar eu sunt prea epuizată ca să mă lupt. Între ei s-a petrecut ceva care l-a transformat pe Landon în cavalerul ei în armură strălucitoare și pe ea în domnița desăvârșită aflată la ananghie.

Dar cu mine cum rămâne?

Cum mama dracului rămâne cu mine?

N-am nevoie de Landon din aceleași motive ca ea, dar oare asta mă face mai puțin demnă de el, pentru că vreau să-l aduc în brațele mele și să-l păstrez aici, așa cum merită?

Nu am trecutul pe care ea îl împărtășește cu el, dar îi pot construi un viitor frumos, dacă voi avea această șansă.

Landon geme când îmi frec șoldurile de el. I s-a sculat. I s-a sculat datorită *mie*. Măinile lui sunt pe trupul meu, trăgând și mângâind fiecare părticică de-a mea. E o furie disperată pe care o descopăr și o savurez. Îl trag de păr și-mi apropiu gura de urechea lui.

— Ești atât de bun, Landon! Ești prea bun, îl încurajez, iar el geme sub mine.

Mă face să mă simt ca o regină, dar pentru mine nu e un supus oarecare; este regele adorat. Regele meu și, alături de el, vom stăpâni în mod echitabil. N-o să mă las îndesată în vreo rochie și în niște pantofi cu toc și forțată să fiu nevasta-trofeu a nimănu. Așa cum e Stausey.

N-a fost corect. Ameen o iubește. Știu c-o iubește și, într-un fel, sunt invidioasă că viața lor e așa cum e. Nu-mi doresc să am viața ei; îmi doresc doar un partener. N-am nevoie de o casă mare, de prosoape asortate și de seturi de porțelan, vreau doar pe cineva care să-și dorească să-și petreacă vremea cu mine. Aș prefera să am pe cineva care să mă asculte trâncănind în timpul unui film decât să mă trezesc cu un Mercedes cu fundă roșie pe post de cadou.

Landon își pune mâinile pe sânii mei și-i pipăie, strângându-mi carnea în palmele lui puternice. Aș prefera asta în locul oricărei averi materiale. Aș putea petrece ore și zile, și săptămâni la rând cu el, în felul acesta. Dar timpul meu se apropie de sfârșit; aici nu am deloc avantajul timpului.

Dakota îl are. Are ani întregi în fața mea. Asta face din relația ei cu Landon ceva mai mult decât o dragoste copilărească. Aș fi putut accepta asta — dacă s-ar fi terminat. Străvechea poveste cu cei doi copii din vecini care au crescut împreună și au băut din aceeași limonadă pe treptele caselor lor părintești. Prietenia lor s-a transformat în dragoste și restul e istorie. Mi s-a întâmplat și mie. Chiar dacă mi se pare ceva previzibil și un pic clișeistic, nu putem neglija faptul că e un lucru comod.

Mă refer însă la ceva mai profund; se petrece ceva anume când împărtășești cu cineva o tragedie. Știu asta din proprie experiență. Îmi aduc aminte că lucrul cel mai rău din relația mea cu fratele mai mic al lui Ameen a fost când el mi-a spus că sora mea e drăguță. Eram geloasă și aveam doar 14 ani. Gelozia mi-a trecut și am rămas amica lui după ce ne-am despărțit. Mă rog, după prima noastră despărțire.

De atunci ne-am creat problemele noastre de oameni mari, iar acum, când fratele lui și sora mea sunt căsătoriți, harababura a devenit prea greu de îndreptat. Relația noastră s-a terminat de o vreme bună, indiferent de ce se putea citi printre rânduri.

Sora mea și fratele lui ne reamintesc cât de perfecți sunt ei și cum noi ne-am petrecut ani întregi mâncându-le brânzeturile fine și bându-le vinul acrit, care avea cel puțin de două ori vârsta mea. Iar acum vom avea în comun un bebeluș, pe nepoata noastră. Copilașul drăgălaș și angelic de la care părinții mei se așteaptă să repare podul stricat dintre cele două familii. Voi fi mătușă. El va fi unchi. Dar nu vom fi împreună. În locul părinților mei nu mi-aș face prea multe visuri.

Știu că sora mea și părinții mei dau vina pe mine pentru relația ostilă cu părinții lui, dar fac asta pentru că e mai ușor decât să recunoască adevărul.

Ce-a fost în capul meu când i-am spus lui Landon că poate face cunoștință cu sora mea?

— La ce te gândești?

Landon mă sărută în jos pe gât și între sâni. Bărbatul ăsta e atât de dulce! Nu-i pot spune că analizez fiecare părticică a relației noastre și că-i decid viitorul în timp ce el mă sărută pasional pe gât și pe piept.

— Că te doresc.

Îmi lipesc buzele de bărbia lui, alintându-i obrazul înainte de a urca spre gura sa. Îmi împing șoldurile spre el, lăsându-l să priceapă ce și cum o vreau.

Landon

Drumul cu Uberul, până la apartamentul surorii ei, pare mai lung decât cele 37 de minute, cât ar fi trebuit să dureze. Pe aplicație scrie că mai sunt 6 minute până când ajungem la clădirea de pe West 34th Street. Voiam să iau metroul, dar varianta asta mi s-a părut mai puțin haotică. Atunci când am ajuns acasă de la serviciu, am primit un mesaj de la Nora, cu adresa surorii ei, spunându-mi să ne întâlnim acolo la opt. N-a intrat în alte detalii. Doar adresa, ora și o față zâmbăreată.

Nora era timidă azi de dimineată, când a plecat. M-a sărutat și mi-a șoptit că s-a distrat de minune cu mine, dar Hardin și Tessa erau acolo, așa că n-a mai zis și altceva.

Am senzația că voia să ajungă la sora ei înaintea mea dintr-un anumit motiv. Poate că voia să discute mai întâi cu ea între patru ochi. Nu voi ști exact ce mă așteaptă până când nu voi trece pragul aceluia apartament din Manhattan. Pe drum, îi trimit Tessei două mesaje, dar ea nu-mi răspunde. Sunt sigur că Hardin o ține ocupată.

Mă holbez din nou la telefon și le scriu un mesaj mamei și lui Ken. Nu le spun ce planuri am în seara asta. Nu e cazul să torn gaz pe foc mai mult decât până acum și nu vreau să le ofer părinților noștri și mai multe motive de bârfă. O s-o cunosc pe sora Norei, deci sunt sigur că mama va afla despre asta oricum, mai devreme sau mai târziu.

— Aici e? mă întreabă șoferul, un tip cu părul lung.

A semnalizat dreapta și sper ca strada asta să nu fie iar una cu sens unic. Cred că e obișnuit să conducă prin Brooklyn, nu prin Manhattan. Intersecția e aglomerată; suntem undeva între Ninth și Tenth Avenue. N-am petrecut prea mult timp în Manhattan de când m-am mutat aici. Acum înțeleg de ce locuitorii nu stau foarte mult în apropierea atracțiilor turistice.

Șoferul mă mai întreabă o dată și, în cele din urmă, dă radioul mai încet. Se pare că-i place mult să asculte Linkin Park. Nu credeam că mai există cineva pe lume care să mai asculte albumul lor *Hybrid Theory*, dar această cursă halucinantă cu Uberul mi-a dovedit că mă înșel. Albumul acesta a ieșit când eram în școala generală, dar dacă-ți plăcea Linkin Park însemna că ești șmecher în copilăria mea. Ceea ce eu nu eram, dar, când au venit la modă pantalonii evazați, mi-am dat toată silința. Ba chiar am purtat portofel cu lăntișor.

Ah, frate, mă bucur că pe vremea aceea nu existau rețelele de socializare. Dacă aș fi avut Facebook sau Twitter atunci, ar exista prea multe dovezi ale vremurilor mele de grunge³. Nici în ziua de azi nu suport mirosul lămâilor, pentru că mi-am petrecut vara stro-pindu-mi vârful șuvițelor de păr cu decolorantul de păr Sun In al mamei. Am sentimentul că și șoferul meu a avut o relație strânsă cu Sun In.

Îmi arunc privirea pe fereastră și citesc literele albe de pe umbrarul negru aflat în fața clădirii din stânga noastră: WEST THIRTY-FOURTH STREET, 408.

³ Stil vestimentar și muzical, specific anilor '90 și 2000. (N.t.)

— Da. Cred că da.

Hai că-ncepem...

Cobor din mașină și-mi aranjez cămașa. Am ales o ținută simplă, neamenințătoare astăzi. În întregime neagră. Cămașa e un pic mai strâmtă decât mi-ar fi plăcut, dar așa pățești când faci cumpărături online și încerci să-ți ghicești măsurile. Nu mă strânge totuși; cred că arată bine.

În fine, așa sper.

Mă apropiu de portar, iar el îmi face semn cu mâna. Stă lângă intrare, așezat pe un taburet înalt. Mi se pare cunoscut, ca un personaj din desene animate sau dintr-un film. Când ajung mai aproape, observ cât e de scund. Are trupul dolofan, iar nasul îi seamănă cu un bulb mic, acoperit de capilare sparte.

Îmi trec degetele peste arbuștii îngrijiți care mărginesc intrarea în clădirea de cărămidă. Chiar și din afară locul pare scump. Iau o floricică roz și o arunc înapoi. De ce am făcut asta? E vreun impuls ciudat de a scoate o floare din pământ și de a o arunca? Nici nu mai știu de câte ori am făcut asta fără să gândesc. Sunt vreun sociopat ascuns căruia îi place să rupă florile și să le arunce înapoi în noroi?

Oare mă gândesc prea mult la asta?

Probabil că da.

Schimb câteva amabilități cu portarul, care mă întreabă la cine am venit în vizită. Cât timp sună la sora Norei, mă uit în jurul meu la interiorul clădirii, care-mi reamintește de un spital. Pereți albi, suprafețe lucioase și acea curățenie care miroase a arome artificiale. E plăcut, dar singurele decorațiuni, niște flori false, întregesc atmosfera de spital.

Portarul îmi spune că pot urca la nu știu care etaj și arată spre lifturi. Eram prea neatent ca să-l aud și mi-e rușine să-l rog să repete, așa că trag cu ochiul spre coridorul lung și mă îndrept spre locul arătat de el. În tot acest timp sper ca Nora să apară din senin și să mă ducă unde trebuie. Asta e genul de clădire în care nu pot rătăci la nesfârși fără ca vreun vecin să cheme poliția.

Ca prin minune, liftul se oprește în fața mea și înăuntru e chiar Nora. Părul ei lung și negru e lucios și i se revarsă pe umeri ca două linii strălucitoare. E frumos; și ea e frumoasă. Are ochii fardați, conturați cu negru, iar sprâncenele îi sunt mai închise la culoare și mai bine definite. Arată atât de diferit — nu într-un fel rău, ci pur și simplu așa cum n-am mai văzut-o niciodată.

Sunt obișnuit să fie machiată — rujul roșu de ieri a fost sexy —, dar azi arată ca o femeie adevărată. Cămașa și pantalonii impecabili sclipesc, la fel ca părul ei și ochii misterioși. Verdele e acum predominant în ochii ei, pentru că machiajul negru scoate culoarea în evidență. Ținuta ei e foarte sexy; cămașa neagră i se mulează pe umeri, iar decolteul îi descoperă pieptul în forma unei inimi. E aproape o obrăznicie din partea ei să arate atât de bine când eu trebuie să mă port cuviincios în fața familiei ei.

— Liftul ăsta e prea mic, îi spun când pășesc înăuntru.

Îmi zâmbește cu timiditate. Îi iau mâna și o sărut în palmă. Când se închid ușile, apasă pe buton cu mâna liberă, iar eu o trag ușor lângă mine.

— Cum a fost la muncă?

O sărut pe frunte, apoi pe nas, apoi pe colțul gurii. La sfârșit o sărut pe păr. Buzele i se întredeschid, iar trupul i se lipește de al meu.

— Bine.

Buzele ei au gust de sirop.

— Ți-a fost dor de mine? mă întrebă încetisor.

Liftul se deschide, iar eu cobor privirea la ea când se desprinde de mine.

— E cerul albastru? întreb și eu, înclinând capul și zâmbind candid.

Se luminează la față și clatină din cap. Își duce unghiile lungi la bărbie și-mi zâmbește.

— De fapt, mi se pare că e cam cenușiu astăzi.

O cuprind de mijloc, dar ea se ferește exact la timp.

— Răbdare, micuțule.

Mă prefac că mă uit pe lângă ea și când trucusul meu o păcălește și-și întoarce trupul, o prind cu garda jos și o iau în brațe, imobilizându-i brațele la piept. Cu mâna stângă îi dau la o parte părul de pe gât și-mi lipesc buzele de pielea ei parfumată.

— Cred c-ar trebui să te mai uiți o dată.

O lipesc blând de peretele holului. Nu e nimeni aici. Foarte bine.

— Cerul era destul de senin.

Îi urmez cu vârful degetelor rotunjimea sânilor ei plini. E cea mai mișto cămașă cu care am văzut-o îmbrăcată. Pieptul Norei se ridică și coboară. Poartă un colier negru la baza gâtului și mie-mi vine s-o duc înapoi în lift și să-l blochez între etaje. Își linge buzele și simt cum își vâră mâinile în buzunarele de la spate ale jeansilor mei negri.

— Cred că ai dreptate, e destul de senin.

Mă mușcă ușor de buze, iar eu gem, lipind-o și mai vârtos de perete. Se aude o ușă deschizându-se, iar eu mă desprind de Nora când sesizez zgomotul unor tocuri înalte pe palier. O femeie, pe care o recunosc imediat ca fiind sora ei, Stausey, stă cu mâna la gură și cu ochii larg cășcați. Își lasă mâna jos când privirile ni se întâlnesc, dar nu clipește.

— Stausey..., spune Nora, iar eu mă îndepărtez de ea, trăgându-mă de cămașă. El e Landon.

Mă grăbesc și-i întind mâna lui Stausey. Ea îmi dă mâna, iar eu i-o sărut. Ea se înclină ca să mă pupe pe obraji. Nu știu încotro s-o iau și — bam! — buzele ei le ating de ale mele și ea se retrage, îngrozită. Nora are ochii larg cășcați, dar amuzați. Sora ei, foarte însărcinată, zâmbește și ea pe jumătate, părând să priceapă că moda europeană de a săruta pe cineva e derutantă pentru majoritatea americanilor și pentru cei nou-veniți la New York.

— Mă bucur să te cunosc!

Stausey mă privește, măsurându-mi fiecare articol de îmbrăcăminte, părul, mâinile și pantofii. Își netezește rochia cu mâna și degetele îi zăbovesc la funda din jurul taliei. Are un corp mititel care poartă în el... o mingiuță cu un copil înăuntru.

— Cum a fost drumul? Lung, nu-i așa?

Stausey ne conduce la ușa de pe care tocmai a ieșit.

— N-a fost așa de rău.

Observ un tip în mijlocul camerei, în spatele unui bar. Livingul e imens, cât tot apartamentul meu, iar soțul perfect al lui Stausey toarnă vin roșu într-un șir de pahare cu picior.

— Încerc să rămân de partea aceasta a podului când suntem în oraș. Brooklynul e pur și simplu prea departe, oftează Stausey.

Tocurile ei fac zgomot pe podea când intrăm. Nora mormăie ceva despre Miranda și serialul *Totul despre sex* și-mi oferă ceva de băut.

Eu nu știu ce să spun și mi-ar prinde bine un strop de curaj.

Îi accept oferta și o urmez pe Stausey la bar.

24

— Asta e o sticlă destul de veche de Chateau Moulin de Roquette, Landon. E de la Bordeaux, explică Stausey, cu un oarecare accent franțuzesc.

N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbește. Presupun că-mi spune ce fel de vin e acela. Dar, oricum, eu nu mi-aș da seama de diferență. Dau din cap și-i spun că sună grozav; din partea mea poate să fie și o sticlă cu vin de 6 dolari.

Soțul lui Stausey ocolește barul și-mi întinde mâna. Ținuta lui e mult mai lejeră decât cea a soției sale. Are jeanși închiși la culoare și uzați și e desculț. Tricoul lui alb, uni, îmi dă senzația că e mult mai relaxat decât mă așteptam.

— Hei, frate, mă bucur să te cunosc!

Zâmbește — are dinții uimitor de albi.

— Eu sunt Ameen, dar poți să-mi spui Todd.

Ridică din umeri și se uită la soția lui.

— Sau Ameen.

— Sophia ne-a povestit multe despre tine. Înțeleg că părinții tăi locuiesc lângă ai noștri. Ce lume mică! zice Stausey, privind-o direct pe sora ei.

Deci îi spune Sophia? Am notat.

— Chiar așa e.

Nu știu ce altceva să spun. E o lume mică, Stausey, dar se pare că tu trăiești în vârful ei.

Îmi arunc privirea prin cameră, observând pianul cu coadă și mobila modernă. Totul se potrivește perfect, de la pernele decorative strânse pe canapea până la tabloul de deasupra intrării în hol.

— Haide — Stausey mă prinde de mână —, cina e aproape gata.

Mă conduce în salon și mă invită să mă așez în capul mesei.

— Landon, vino să stai lângă mine.

Nora bate cu mâna în scaunul de lângă ea. Dau din cap și mă apropii de ea. Stausey se așază în cele din urmă vizavi de mine, iar Todd ia loc lângă ea, vizavi de Nora.

— Todd e cel mai bun bucătar, anunță Stausey, în timp ce Nora îmi umple paharul cu vin.

Mâncarea arată grozav: un pui fript și toate felurile de carbohidrați cunoscuți de om. Stausey își sărută soțul pe obraz și îi zâmbește admirativ.

— Nu-i așa?

Mă uit la Nora, care se holbează la farfuria ei. Când își ridică privirea la mine, zâmbește și-și mușcă buza ca să nu râdă. Ia un clește din mijlocul mesei și se servește din cel de-al doilea platou, plin cu legume.

— Deci, Landon..., începe Todd, suficient de amabil să înceapă o conversație de vreme ce noi, restul, tăcem, deși mi-aș fi dorit să nu alegă exact momentul în care-mi îndes furculița plină de pui în gură. Sophia spune că studiezi la NYU? Cum îți place? Am avut o grămadă de amici care au absolvit acolo.

Nora mai ia o înghițitură din farfuria ei, iar eu mestec repede ca să-i pot răspunde.

— Îmi place la nebunie. Studiez Pedagogia, așa că anul doi ar trebui să fie distractiv.

Stausey pare să se înece cu o bucată de pâine, iar eu beau un pic de apă ca să-mi calmez gâtul.

— Anul doi? Credeam că ești în ultimul an la New York University. Aparent, acronime ca NYU sunt sub demnitatea lui Stausey.

— Nu, sunt în anul doi. Sunt puțin cu materia înainte, dar tocmai m-am transferat de la Washington Central după primul an.

Nora mă privește cu o expresie îndescifrabilă, iar Stausey se răsuțește spre ea, vădit derutată.

— Hmm, face Stausey, iar eu o prind uitându-se la paharul meu cu vin.

Cred că se gândește că nu am vârsta legală necesară ca să pot bea în casa lor. Acum nu numai că au primit în vizită un student oarecare care locuiește în Brooklyn, dar au mai și încălcat legea din cauza lui.

— Cred că am înțeles eu greșit.

Stausey se uită fix la sora ei mai mică.

— În fine, cum ți se pare New Yorkul? E un oraș frumos, mereu ai ceva de făcut. Deși uneori urăsc aglomerația. Noi locuim ba aici, ba în statul Washington, dar mie-mi place mai mult acolo.

Nora îmi spune că sora ei se mută tot timpul, iar Stausey zice că sunt norocoși pentru că soțul ei e un chirurg și un investitor imobiliar atât de bun. Ce drăguț! Aici e partea unde trebuie să menționez că pot recita pe dinafară aproape toate replicile din *Stăpânul Inelelor*? Competențele mele sunt la polul opus față de ale lui. Nu prea am ce să adaug conversației.

— Pot să-nțeleg de ce-ți place Washingtonul, spun eu, dându-mi seama că-mi va fi mai ușor dacă voi fi de acord cu ea în toate.

Sora Norei vorbește despre podgorii și evenimente caritabile și o simfonie pentru care au fost nevoiți să aștepte o lună ca s-o asculte. Dau din cap, iar Nora spune și ea câteva cuvinte ici-colo. Stausey asta e o mare vorbăreață. Golesc farfuria și-o umplu la loc, mâncând din nou tot. Când termin de mâncat, Nora întrebă dacă m-am săturat

și, în clipa în care spun că da, Stausey se ridică de la masă și aduce un tort. E foarte bun: glazură de beza și ciocolată. O întreb pe Nora dacă ea l-a făcut, iar ea dă din cap.

— E cel mai bun tort pe care l-am mâncat vreodată, zic eu nu o dată, ci de două ori.

— Sophia e cel mai bun cofetar, nu-i așa? Odinioară mi se părea că e nebună pentru că nu s-a dus la Medicină. Era un program în care se intra cu mare dificultate, iar ea avea ușile deschise. Credeam că e nebună când spunea că vrea să meargă la școala de prăjituri.

Tonul lui Stausey e în cel mai bun caz pasiv-agresiv. Dă loviturile cu un surâs atât de dulce pe buze, că nici nu știi ce te-a izbit. Dar Nora știe și-și dă ochii peste cap.

— Se pare că familia se descurcă de minune cu un chirurg mai puțin.

Farfuria din fața ei e goală și e la al treilea pahar cu vin. Sau poate la al patrulea?

Nu vreau ca seara asta să se strice atât de repede. Vreau ca toată lumea să se simtă cât se poate de bine și, desigur, vreau ca sora ei și soțul acesteia să-și facă o impresie cât mai bună despre mine. Atmosfera se tensionează și simt că toți patru mergem ca pe sârmă. Un singur pas greșit și vom cădea în gol.

— E un *chef* bun, da.

Iau exemplul lui Leo în rolul lui Gatsby și ridic paharul în cinstea doamnei mele. Nora întoarce privirea spre mine și-și prinde buza de jos cu dinții.

— E impresionant ce poate face. Colega mea de apartament, Tessa, lucrează cu ea și mi-a spus că e primul *chef* patiser promovat atât de repede.

Continui s-o laud pe Nora. Îmi amintesc cât de enervată a fost când am numit-o *brutăriță*. Todd vorbește primul.

— E senzațional, Soph. Te știu de când erai copilă și de-atunci erai un bucătar pe cinste. Mai ții minte când aveai cuptorul ăla micuț și făceai toată ziua prăjituri?

Ia o înghițitură din vinul roșu și se uită ba la Nora, ba la mine.

— Odată m-a pus să-i dau douăzeci de dolari! Pentru o singură prăjitură!

Cumnatul Norei o privește cu mândrie. Asta e bine. Trebuie să fie un tip de treabă dacă e dispus să recunoască faptul că-l impresionează, așa cum și trebuie să fie.

— Mereu periculoasă, o necăjesc eu, înghiontind-o în picior.

Ea mă prinde de mână pe sub masă, iar eu îmi încolăcesc degetele printre ale ei.

— Ea și fratele meu ne întindeau întotdeauna niște capcane prin care ne escrocău, continuă Todd. Odată m-au rugat să le cumpăr un cărucior din care să-și vândă marfa.

Todd se pricepe să vorbească despre momente din viața Norei la care mi-aș fi dorit mult să iau parte. Iau încă o gură de vin, știind că n-o să îndrăznesc să mai cer un pahar după ce-l termin pe acesta.

— De cât timp o cunoști pe Nora? întreb, dar răspunde Stausey:

— De când ea avea zece ani. A cunoscut-o când am început noi doi să ieșim. Suntem împreună din liceu.

Stausey își ia soțul de mână și se uită la mine. Îmi amintesc că Nora mi-a povestit despre sora lui mai mică, cu care ea se împrietenise — Pedra o chema? Dar nu mi-a pomenit de niciun frate. Am înțeles eu greșit?

— Da, dar ne-a luat o vreme să ne dăm seama de asta, adaugă Todd, amintindu-i lui Stausey că nici ei nu sunt perfecți, în ciuda nevoii ei evidente de a fi percepuți astfel.

N-o cunosc foarte bine. Nu știu de ce o judec atât de aspru la fiecare mișcare. Dacă nu m-aș fi uitat pe pagina ei de Facebook, ce-aș crede despre ea?

— Stausey și fratele meu erau foarte apropiați, spune el, privindu-mă fix.

Stausey îți sărută soțul pe obraz.

— Și noi eram. Ameen și cum mine am fost de nedespărțit din ziua în care ne-am întâlnit.

Nora îmi mângâie mâna cu degetul mare și-mi doresc să pot avea câteva minute numai cu ea. Vreau s-o întreb cum mă descurc și cum se simte ea.

— Când vă-ntoarceți la Washington? îi întreb eu.

Spre surprinderea mea, nu-mi răspunde Stausey. A fost mai tăcută în ultimele câteva minute decât în toată seara la un loc.

— Marți, zice Todd. Stausey rămâne aici cât mă duc eu în DC la o conferință. Mă-ntorc marți, o recuperez și zburăm seara târziu spre Washington. Avem o acțiune caritabilă în seara următoare; o să fie o săptămână tare aglomerată.

Zâmbește și pare un pic îngrijorat, ceea ce mă face să-l plac și mai mult. Ideea că trece să-și recupereze soția din alt oraș e la fel de obișnuită pentru el cum e pentru alții mersul cu metrourl. Mă face să zâmbesc în sinea mea. Nora se uită la mine, dar eu îmi țin gura închisă.

— Ai timp să facem niște cumpărături pentru bebeluși, Soph? întrebă Stausey.

E destul de ciudat că-i spun Sophia, plus că o mai și alintă. Ce s-ar întâmpla dacă i-aș spune și eu așa? Și de ce toată lumea are câte două nume pe-aici? Nora-Sophia și Todd-Ameen. Ar trebui oare să-i rog să-mi spună Matthew? Țsta e cel de-al doilea nume al meu și i-aș putea ruga pe prietenii mei apropiați să-mi spună numai așa. Mă întreb dacă asta ar deruta-o pe Nora așa cum schimbarea ei de nume m-a derutat pe mine.

Nora dă din cap spre sora ei și pare sincer interesată de cumpărăturile pentru bebeluș. Indiferent de relația pe care o are cu sora ei, e clar că nu afectează dragostea Norei pentru copilășul care urmează să se nască.

Mai trece o jumătate de oră de conversație lejeră și gazdele strâng masa. Surorile au dispărut la bucătărie, iar eu stau pe canapea alături de Todd și de o armată întreagă de perne decorative. Una are desenate pe ea niște vulpițe, răsfirate ca bulinele. Restul sunt uni. De ce sunt atât de multe? Chiar le folosește cineva? Mă împing cu cotul în perna cu vulpi ca să testez cât e de moale. Mă cufund în ea, așa că poate totuși sunt confortabile...

— Te simți bine?

Zâmbetul de prinț Disney al lui Todd mă face un pic gelos pe individul ăsta. Adică, o cunoaște pe Nora de când era copilă, e chirurg și cap de familie și are un apartament de rezervă în New York City, în caz că vor să treacă pe aici. Eu împart un apartament minuscul cu prietena mea și tocmai am început să înțeleg cum trebuie să-mi separ rufele la spălat. Nora e obișnuită să fie în preajma acestui gen de oameni. Oameni cu mintea la cap, care sunt destul de maturi ca să aibă ipoteci și kilometri întregi adunați pe liniile aeriene.

Mă foiesc și-mi pun perna cu vulpi în poală, dând din cap.

— Își iubește pernele, spune Todd, arătând spre pernuța din brațele mele.

— Cred că e o chestie feminină. Și mama face la fel.

Mama? Pe bune? Sunt într-un apartament cu vedere spre centrul Manhattanului și vorbesc despre mama?

Toată seara asta nu e deloc de nasul meu. Mă gândesc la vechea casă a familiei mele și la covorul care nu părea niciodată curat. Mama închiria un aspirator Rug Doctor de la Odd Lots și-și pierdea două ore curățând covoarele, dar petele acelea antice pur și simplu nu se dădeau duse.

Cum ar fi fost s-o am pe Nora în orașelul meu natal? Ar fi strălucit prea tare într-o localitate mică din înnoratul Vest Mijlociu? Mă uit în jurul meu la livingul spațios și număr candelabrele suspendate de tavanul înalt. Pe trei dintre ele le văd numai cu coada ochiului. Privesc decorațiunile perfect aliniată pe polița aflată deasupra șemi-neului electronic. O mică statueta de metal, o bucată de lemn cioplită în formă de triunghi...

— O să stea amândouă acolo o vreme, probabil, spune cumnatul Norei, masându-și gâtul. Mă bucur că au început să-și vorbească din nou.

Oftează și ia o sticlă de lichior dintr-un cărucior de lângă canapea. E plin de diverse feluri de băutură și de diverse mixere. Sunt și o limetă, și o lămâie, chiar și niște paie mici. Presupun că asta înseamnă să fii adult: ai un minibar în propria casă, iar soția ta își poate cumpăra câte pernuțe ciudate vrea.

Ar trebui să-l întreb de ce nu-și mai vorbeau? Sau ar părea că ea nu-mi spune nimic — ah, stai așa, chiar nu-mi spune. Aleg să fac pe șmecherul.

— Da, și eu la fel.

Todd își toarnă un pahar. Îi spune *sfredel*; nu prea înțeleg limbajul bogătanilor, dar dau din cap în timp ce-mi povestește despre originea elaborată a ginului folosit pentru băutura sa. Îmi oferă și mie una, dar refuz.

— Stausey chiar o iubește. Știu că uneori greșește și că poate fi cam impulsivă.

Ia o sorbitură mare.

— Dar pur și simplu își face griji pentru sora ei mai mică. De-abia mai doarme și nu doar pentru că bebelușul e de mărimea unui pepene.

Todd zâmbește și mie mi se pare o comparație amuzantă. Soția lui chiar arată de parcă ascunde un pepene sub rochie. Continui să bâjbâi prin conversație. Cealaltă variantă ar fi să-i mărturisesc lui Todd că n-am nici cea mai vagă idee despre ce se petrece între cele două surori.

— Sunt sigur că Nora îi apreciază grija. Pur și simplu îi e dificil să accepte compasiunea oamenilor. Știi și tu cum e, zic, deși nu am habar cum este ea.

— Mda, ai dreptate.

Se sprijină cu spatele de canapea. Se uită în jurul lui, în living, de parcă ar căuta ceva anume. Mă uit și eu, holbându-mă la o fotografie uriașă de la nunta lui și a lui Stausey. Nora e acolo, într-o superbă rochie roz, cu părul ondulat și revărsat peste umeri. Tipul de lângă ea mi se pare oarecum cunoscut, la fel ca și cel de lângă el. Stânjenea mă face, în mod evident, să-mi imaginez diverse lucruri.

— Uite, știu că de-abia ne-am cunoscut și probabil că-mi bag nasul aiurea, dar cu toții sperăm ca prezența ta să fie bună pentru Nora. Știi, n-a adus pe nimeni pe-aici de când cu accidentul și începuserăm să credem că nu va mai avea niciodată o relație. Părea că nu va semna actele acelea niciodată.

Acte? Accident? Despre ce mama dracului vorbește?

— Ăăă...

Îmi dreg glasul. Oare de ce am refuzat paharul ăla?

— Mă bucur să aud asta.

Beregata mi-a luat foc. Mă înclin și mă uit de-a lungul holului. Unde e Nora?

— Noi suntem de partea ei. De aceea vrem să le semneze. Familia mea e împotriva acestui lucru.

Își trece palma peste barba de pe obraz și privește în gol.

Eu nu știu ce să mai spun. Nu pot decât să mă prefac că înțeleg. Acum a intrat în amănunte, iar eu sunt la fel de ignorant ca întotdeauna. Nu-mi vine să cred că Nora m-a adus aici fără niciun fel de avertisment. E adevărat că mi-a spus că e o idee proastă să-i cunosc sora, dar nu credeam că e ceva de genul ăsta, cu drame de familie, discuții despre acte și nu știu ce accident misterios.

— Pot să vorbesc eu cu ea, mă ofer, neștiind ce altceva să zic.

— Serios?

Fața i se luminează.

— Dacă ajută la ceva, sigur. Nu înțelegem pur și simplu de ce nu vrea să semneze actele alea. Erau deja despărțiți înainte să se întâmple toate astea. Nu trebuie să fie ceva complicat și, sincer — inspiră adânc —, mi-ar plăcea ca toate astea să se rezolve înainte de venirea copilului.

Mda. Și mie la fel. Mi-ar plăcea doar să am cel mai mic indiciu despre ce mama dracului se petrece în jurul meu.

— Da, înțeleg. Să văd ce pot face.

Mă ridic. Trebuie s-o găsec pe Nora înainte să-mi explodeze capul.

— Pot să merg la toaletă?

Îmi arată direcția.

— Da, drept înainte și la stânga.

Îi mulțumesc și simt cum vorbele îmi ard beregata. Când ies din cameră, el nu se mișcă de pe canapea. Mă duc la baie și mă stropesc cu apă rece pe față. În filme funcționează întotdeauna. Dar când mă șterg pe un prosop cu monogramă mă simt și mai nepotrivit cu locul ăsta.

Se întâmplă prea multe. Nora, apartamentul ăsta fițos și secretele încalcite din el.

Fac pipi și mă spăl pe mâini. Când mă holbez în oglindă, arăt diferit. Oare lumina sau faptul că nu am barbă mă face să par mai tânăr?

Nu aparțin acestui loc, nu rezonoz cu oamenii ăștia.

Când o găsesc pe Nora la bucătărie, ea pune niște cartofi feliți într-o pungă de plastic. Stausey stă la o măsuță rotundă din colțul încăperii. Practic, îi aud picioarele țipând să fie eliberate din pantofii cu tocuri și barete. Atât sunt de umflate.

— Nora, pot să vorbesc ceva cu tine?

Stau acolo și o privesc fix, ignorând-o pe Stausey. Nu vreau să mă distragă niciuna dintre ele. Trebuie să discut cu Nora, iar ea trebuie să-mi explice în ce mama naibii m-am băgat. Îmi aruncă o privire scurtă și continuă să strângă mâncarea rămasă de la cină.

— Da, lasă-mă doar câteva minute.

Ar trebui să dau din cap și să plec. Ar trebui să fiu politicoș și să nu provoc o scenă. Cuvintele îmi tot sună în minte: „*acte*“, „*accident*“, „*înainte de nașterea copilului*“

Stau neclintit la intrarea în bucătărie. Am obrajii încinși și picioarele mele și-ar dori s-o ia la goană, dar acum nu mai pot da înapoi. Trebuie să aflu ce mama naibii se întâmplă.

— E important, insist eu.

Nora ridică privirea la mine și îmi dau seama că analizează situația. Chipul îi e străbătut de un fulger, semn că a înțeles despre ce e vorba, și dă din cap, lăsând punga pe blatul de lucru. Îi spune lui Stausey că se va întoarce, apoi mă conduce pe acoperiș, ca să vorbim. Aici avem parte de intimitate, spune ea.

— Ce se petrece? mă întreabă Nora când ieșim.

E o terasă comună, dar numai noi o folosim. Mă bucur. Nora sare peste o canapea aflată lângă cea mai mare masă, iar eu o urmez. Se așază, iar eu iau loc pe scaunul din fața ei. Nu vreau să mă apropiu prea mult de ea, pentru că știu cum ar merge lucrurile. Sunt sigur că va face toate eforturile să evite discuția din momentul în care-i voi cere explicații.

— Tu să-mi spui ce se petrece.

După ce-i spun rugămintea mea, o privesc și aștept.

Priveliștea de-aici de sus e incredibilă. Se vede Empire State Building și, dacă n-aș fi atât de supărat pe Nora, m-aș putea bucura de momentul ăsta atât de newyorkez. N-am avut parte de prea multe momente din astea de când m-am mutat aici. Mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului muncind și plimbându-mă prin campus între cursuri. Luminile sunt strălucitoare, orașul e zgomotos și plin de viață și toate astea ar fi fost mult mai plăcute în alte împrejurări.

Nora se sprijină cu spatele de canapea.

— Vrei să-mi explici ce s-a întâmplat sau trebuie să ghicesc?

Are vocea egală — de-a dreptul rece.

— Asta e o întrebare bună. E o întrebare foarte bună, Nora. Todd pare să creadă că te pot convinge să semnezi nu știu ce fel de acte și m-a anunțat că tu și sora ta ați fost certate în ultima vreme. Apoi a pomenit ceva despre nu știu ce „accident“ care e, se pare, foarte important în toată povestea asta.

Chipul Norei e ascuns de umbrele nopții, așa că nu-i pot vedea expresia. Nu-și mișcă trupul, nici măcar un centimetru.

— Poftim?

Dacă n-aș fi cunoscut-o mai bine, aș fi crezut că e surprinsă în mod autentic.

— Nu te mai prefacă că nu-nțelegi! Spune-mi și gata, Nora. M-ai adus în acest apartament, deși știai că nu cunosc nimic despre relația pe care o ai cu sora ta. Așa că fie îmi spui, fie nu. Dar eu nu pot juca aceste jocuri cu tine. Fie vrei să fac parte din viața ta, fie nu.

Nora se foiește și se holbează la mine. Pare sincer șocată, iar mie nu-mi vine să cred cât tupeu are și nici cât tupeu am eu. Mă trag spre marginea scaunului și nu-mi iau privirea din ochii ei.

— În mod clar, vreau să faci parte din viața mea.

Asta-i tot. Nu mai adaugă nimic altceva.

Își bate joc de mine? Nu-mi amintesc când am mai fost atât de furios. Mă simt ca o marionetă și m-am săturat de acest du-te-vino cu ea. Dacă nu vrea să fie sinceră cu mine, eu am terminat-o cu încercările.

— Dacă așa stau lucrurile, atunci poartă-te ca atare. Pentru că până acum n-am primit decât semnale amestecate, unul după altul, și m-am săturat să tot încerc să-mi dau seama care e adevărat și care nu.

Nora se înclină și dă să mă prindă de mâini. Eu mi le retrag.

— Vorbește cu mine. Dacă vrei să mă atingi, vorbește cu mine.

— Ce anume ți-a spus Todd? Ce anume vrei să știi?

Ăsta e pur și simplu felul ei de a nu-mi spune nimic, în continuare. Enervarea mă face să mă ridic în picioare.

— Serios? Chiar și acum încerci să-mi eviți întrebările.

— Nu mi-ai adresat nicio întrebare.

Ridic mâinile, exasperat.

— Lasă semantica acum, cu mine. Spune-mi doar ce naiba se întâmplă. De ce n-ai vorbit atâta timp cu Stausey? Am fost dornic să-ți ofer timpul necesar ca să ai încredere în mine, ca să te deschizi în fața mea. Dar asta e prea mult. Todd se poartă de parcă ai ascunde nenorocita de bombă atomică sub bluză, un lucru pe care se presupune că eu ar trebui să-l cunosc, dar nu e așa deloc.

Nora oftează, dar rămâne așezată pe canapea.

— N-aș merge atât de departe. Uite, nu vreau să te târăsc în mijlocul dramei din familia mea. E o porcărie și durează de ceva vreme. Părinții mei de-abia mai vorbesc cu mine și sora mea a ales să fie în tabăra lor. N-a vrut să le arate celorlalți că poate gândi cu propria ei minte, așa că i-a ales pe ei, și asta e! Nu are dreptate și aici se termină povestea. Todd n-ar fi trebuit să-ți spună toate rahaturile astea. El e cel mai bun, asta e sigur, dar să nu ai încredere în el. Se pricepe de minune să facă echilibristică între mine și părinții mei.

Explicația ei nu face altceva decât să aiurească și mai tare lucrurile. Telefonul meu sună în buzunar, pentru a treia oară în ultimul ceas. Îl scot, observ numele Dakotei pe ecran și, încă o dată, ignor apelul.

— Vrei să-i răspunzi odată, *pentru numele lui Dumnezeu?* se răstește Nora la mine.

— Nu. Acum spune-mi despre accidentul ăsta. Cine a avut accident? Tu?

Mă îndepărtez puțin de ea, ca să iau o gură de aer. Îmi pun mâinile pe balustradă și privesc strada de sub noi. Străzile astea sunt mult mai aglomerate decât cele din cartierul meu. Claxoanele taxurilor sunt mai gălăgioase, iar frânturi de melodii se aud din toate direcțiile. Nora arată spre clădirea circulară din vârful căreia ies raze de lumină.

— Acolo e Madison Square Garden. În seara asta cântă Halsey. Discuția despre muzică îmi abate atenția de la furia mea. E o ușurare plăcută, chiar dacă trecătoare.

— De ce nu te-ai dus?

Știu că Nora e fanul lui Halsey.

— Pentru că sunt aici.

Nora se ridică și vine spre mine.

— Acum nu te mai certa cu mine și lasă-mă să te ating.

Se întinde spre mine și vârfurile degetelor ei îmi alunecă pe mâna acoperită.

— Landon.

Îmi rostește numele atât de blând, încât nu mă pot abține și-mi trec brațele peste mijlocul ei, îngropându-mi capul în pieptul său.

— Putem sta aici, afară, un pic?

Nora și-a lipit buzele de gâtul meu.

— Nu sunt gata să intru și să fac față vreunuia dintre ei.

— Mda, putem. Hai să jucăm un joc, îi zic, mai puțin vesel decât ultima dată când l-am jucat. Pun eu primul întrebările.

Nu-i dau nicio șansă să spună că nu joacă. O conduc pe canapea și mă uit în jurul meu, ca să fiu sigur că suntem tot singuri. Vântul s-a întezit pe acoperiș și părul îi intră în ochi. Mă așez de partea cealaltă a canapelei și-mi pregătesc întrebările. De data asta nu-mi trebuie prea mult timp.

— De ce te-ai certat cu sora ta? Ce sunt actele alea pe care vor ei să le semnezi și de ce m-ai adus aici știind că n-am habar de nimic? Și de cât timp știai că sunt cu Dakota?

Nora oftează teatral și-și ridică picioarele, sprijinindu-le de masa din fața noastră.

— Sunt patru întrebări. Dar trecă de la mine, având în vedere împrejurările.

Mă privește fix.

— M-am certat cu sora mea pentru că nu mi-a ținut partea în ultimii trei ani și a trebuit să iau un pic de distanță față de familia mea pentru o vreme. Sar peste următoarea și te-am adus aici pentru că voiam să te fac fericit. Speram ca măcar pentru o seară soră-mea să nu fie o nesimțită și că te vor plăcea la fel de mult ca mine. Știam de ceva vreme.

Nora ridică din umeri și se descaltă. Își lasă sandalele pe parchetul închis la culoare. Văd cum își trece degetele peste decolteul bluzei. Suntem în continuare singurii oameni de-aici de sus și, pentru o clipă, îmi imaginez cum noi doi bem vin roșu și spumos pe o terasă la înălțime. Suntem mai bătrâni și fără atâtea poveri pe umeri.

Clipa aceea se încheie când se aude un claxon enervant al unui taxi. N-o să înțeleg niciodată de ce claxonează șoferii, de parcă asta i-ar duce undeva mai repede. Îmi lipsește luxul de a avea o mașină și libertatea care vine odată cu aceasta.

— E rândul meu.

Nora își pune picioarele la loc pe masă. Mi-ar fi plăcut să mai cer un pahar cu vin. Nu pentru mine, ci pentru ea.

— De ce ai venit aici în seara asta? Ce anume ați făcut tu și Dakota de ești atât de strâns legat de ea? Și...

Se lovește ușor cu unghiile ei în formă de migdală peste bărbie.

— Dacă ți-aș întâlni familia — încă o pauză — și ei nu m-ar cunoaște, cum m-ai prezenta?

Și cu asta, e rândul Norei să privească fix linia orizontului. E foarte frumos aici sus.

— Am venit aici ca să te cunosc un pic mai bine. Mă gândisem că pot face asta cunoscându-i pe sora ta și pe soțul ei. N-a mers cum plănuisem...

Ezit, dar îmi dau seama că trebuie să răspund la întrebările pe care mi le-a înșirat Nora. Dacă vrem să avem vreun fel de relație, nu trebuie să sar nicio întrebare. Am trecut de punctul ăsta, nu-i așa?

Dakota... Dakota, Dakota. De unde să încep?

— Păi, în primul rând, e singură pe lume. Mă are doar pe mine. Pe mine și-atât. Deci, indiferent de ce se întâmplă între noi sau oricât de irațională e uneori, o să am întotdeauna grijă de ea. Știu că probabil chestia asta nu are sens pentru tine.

Mă dau mai aproape de Nora și-mi întind picioarele pe masă, la câțiva centimetri distanță de ale ei.

— Dar e ca un membru al familiei. Nu pot s-o părăsesc de tot.

— S-o părăsești?

Nora se încruntă, dar vine mai aproape de mine.

— Adică s-o las baltă. Și răspunsul la a treia întrebare...

Mă uit la Nora ca să-i arăt că nu resping întrebarea. Îi zâmbesc cât pot de larg.

— Dacă nu mi-ai cunoaște familia, aș spune: „Mamă, Ken, Hardin, ea este doamna mea, Nora“.

Flutur teatral mâinile prin aer, prezentând-o unei familii Scott imaginare. Nora râde și-și duce un deget la gură. Și-l sughe puțin și nu știu dacă face asta dinadins, dar mie mi se pare că vrea să mă dezarmeze.

Dar nu mă las intimidat.

Mă rog, cât pot.

Îmi iau privirea de la gura ei tentantă și mă prefac că nu-mi face aluzii indecente și sexy.

— „Doamna“ ta?

Are vocea pițigăiată și relaxată în aerul toamnei. Vântul s-a mai potolit un pic, iar părul ei se revarsă cuminte pe umeri. Vârfurile părului sunt ondulate. Mă înclin și-i ating șuvițele. Îmi trec degetul mare peste ele, iar Nora îmi studiază fața. Părul ei e atât de moale! Și ea e atât de bună!

— Da. Cred că e o prezentare potrivită pentru o femeie atât de remarcabilă.

Îi dau o șuviță după umăr. O mângâi ușor peste claviculă. Pieptul i se ridică și coboară la fiecare vorbă pe care o rostește.

— În ce sens sunt remarcabilă?

Mormăi ceva și continui să-i mângâi pielea. E ca o pisicuță care vrea să fie alintată și răsfațată toată ziua. Dintr-odată îmi plac pisicile. Nu știu însă dacă m-aș descurca cu ghebele de blană sau cu făcutul nevoilor în interior. Așa că nu contează: îmi plac doar pisicile sub formă de Nora.

— Păi, ai astea.

Îmi trec degetul peste buzele ei și apoi spre ochi.

— Și astea.

Îi ating buzele. Degetele îmi coboară spre sânii ei și mă opresc la un sfârc, mângâindu-i-l ușor.

— Și asta.

O ating în dreptul inimii și o simt bătând sub palma mea.

— Asta e partea mea preferată.

Îmi întind mâna peste inima ei și, în clipa în care fac asta, se aruncă pe mine. Mă împinge cu palmele pe umeri și mă lipește de spătarul canapelei. Geamătul mi se pierde în îmbrățișarea ei. E în poala mea, sărutându-mi obrazii, barba, buzele, ochii. E atât de moale în brațele mele, atât de fierbinte. E innebunită, așa cum n-am mai văzut-o niciodată până acum.

Îmi continui gluma, amintindu-i de ce e atât de specială în lumea asta.

— În plus, ai mers la facultate.

Buzele ei îmi ating fruntea, iar ea izbucnește în râs. Când îmi cuprinde obrazii și mă sărută, trebuie să deschid ochii ca să mă asigur că e real. Am sentimentul acela sfredelitor în coaste, lovind în inima mea deja vulnerabilă, că în ceea ce ne privește ce e mai rău n-a venit încă. Văd imagini cu noi în mintea mea și ele devin limpezi ca lumina zilei. Dar când mă concentrez asupra uneia anume, aceasta se evaporă repede și toate dispar, una câte una. Nimic nu pare permanent cu ea. De ce se întâmplă așa?

— Altceva?

Își freacă șoldurile de mine. Când îi țintuiesc trupul, se strâmbă la mine. Îi ridic șoldurile astfel încât de-abia mă mai atinge.

— Să nu ne grăbim. Suntem în toiul jocului.

Mă înclin și-mi lipesc fața de pieptul ei.

— Aproape m-ai păcălit.

O mușc ușor de sâni, iar ea chițăie, dându-se jos din brațele mele.

— Bine, bine, zice ea, recăpătându-și suflul.

Pielea ei e superbă sub luminile scânteietoare ale orașului. Luna se vede mai bine decât credeam că se poate vedea din Manhattan. Încă mi se pare o demență cât de mare e diferența dintre Brooklyn și Manhattan.

— Al cui rând e?

Își mută fundul în celălalt capăt al canapelei și se întoarce cu fața la mine, cu picioarele încolăcite sub ea.

Păi, dacă nu-și aduce aminte...

— Al meu.

— Mincinosule! strigă ea zâmbind.

Ridic din umeri, făcând pe nevinovatul.

— Crezi că poți fi cu mine? Crezi că suntem nebuni că facem asta?

Arată cu degetul între noi, de la unul la altul.

— Și care-i cel mai mare defect al tău?

Cel mai mare defect al meu? Oare pot fi cu ea? Suntem nebuni?

Suntem nebuni?

Nu las îndoiala să-mi strice acest moment pe care-l am cu Nora. Asta e între noi, fără alte voci, în afară de a ei.

— Sunt aici, cu tine, îi zic.

Își ia ochii de la mine, dar se abține să nu zâmbească.

— Cel mai mare defect al meu e că-mi pasă prea mult de cei din jur. Uneori devine împovărător.

Mă simt vinovat că recunosc asta în fața ei, dar vreau să fiu sincer cu ea. Își ridică scurt privirea către mine, apoi se uită din nou la peisaj.

— Și da. Cred că suntem nebuni.

— În sensul bun sau rău al cuvântului?

Amândoi avem motive să credem că celălalt e puțin... hai să nu zicem *nebun*.

Interesat?

Obsedat?

Nu sunt sigur cum ar trebui caracterizat comportamentul nostru, dar poate așa e normal, pentru că amândoi vrem să aflăm mai multe despre celălalt? Am urmărit-o tot drumul de la serviciul ei într-un oraș aflat la o oră distanță. I-am spionat familia pe Facebook, iar ea știa cine sunt mai bine decât a lăsat să se înțeleagă. Amândoi ne-am băgat nasul unde nu ne fierbea oala și poate că de-asta ne înțelegem atât de bine.

— E vreo diferență? De obicei se termină la fel, nu-i așa?

Inspiră profund, gândindu-se la asta.

— Mda. Așa e.

Nu ne mai ȳităm unul la altul și continuăm jocul. Întrebările rămân neutre și impersonale. Întrebări pe care le-ai pune unui prieten. *Care-i anotimpul tău preferat?* Al ei e vara, al meu iarna.

Zăpadă sau ploaie? Am ales zăpada; ea a ales ploaia și mi-a povestit despre petrecerea ei de la 13 ani, când n-a venit nimeni, dar sora ei a dus-o pe acoperișul vilei lor și au dansat în ploaia torențială. Părinții ei au fost furioși când fetele au venit în casă ude leoarcă, stricând parchetul proaspăt curățat. Stausey a luat vina asupra ei, spunând că avusese impresia că pisica fugise afară.

Când pomenește de pisică, îmi povestește despre Tali, măța familiei ei, care odată i-a sărit în spinare mamei sale, când aceasta cobora scările. Nora jură că pisica i-a făcut atunci o favoare, pentru că tocmai fusese pedepsită timp de două săptămâni. Nici nu-și poate termina povestea pentru că râde în hohote, iar eu mă hotărâsc că este lucrul meu preferat din toată lumea: îmi place la nebunie cum povestește, cu fiecare amănunt la locul lui. Ȳți prezintă întreaga poveste și detaliile care s-o susțină. Poate c-ar trebui să se facă scritoare. Îmi spune cum sora ei îi împletea părul și o învăța să se dea cu ruj. Aflu cum mama ei a început să se schimbe de-a lungul anilor. A

plecat de la muncitoare lefteră într-o cafenea din Bogotá și a ajuns soția mondenă a unuia dintre prestigioșii chirurghi din țară. Nora nu pare impresionată de stilul de viață al mamei sale. Nu-mi dau seama de ce.

— Și altceva? Vreau să aflu toate chestiile importante, nu cu ce se ocupă. Vreau să știu ce-ți place la ea. Amintiri, lucruri de genul ăsta.

Nora se apropie și mă mângâie cu degetele pe piept. Își trece arătătorul peste părul meu de pe corp.

— De ce pui mereu cele mai intime întrebări?

— Sunt intime doar dacă nu vrei să-mi răspunzi la ele.

Vocea îmi sună mai trist decât aș fi voit să sune.

— Bine. Mama... ei bine, mama...

Nora își caută cuvintele.

— Mama făcea cel mai bun *arroz con leche*⁴.

— E desertul tău preferat?

— E singurul desert care-mi place.

Încremenesc de uimire. Singurul? Cred că am auzit greșit.

— Singurul?

— Da. Singurul.

Vocea i se transformă într-o șoaptă.

— Mărturisire: dulciurile nu sunt deloc favoritele mele; prefer chestiile sărate.

— Cum? Ce fel de capcană mi-ai întins!

Mă prefac pe jumătate oripilat.

— Dar ești cofetar... adică chef patiser!

— Și ce dacă?

Zâmbetul Norei se lărgște și-mi place cum îi sclipesc ochii în luminile orașului.

— Și ce dacă? Asta e o... Nici nu mai știu cine ești.

Izbucnesc în râs. Ea își înfundă și mai tare nasul în pieptul meu.

⁴ Orez cu lapte (în original, în lb. spaniolă). (N.t.)

— Deci mă iei la întrebări acum când recunosc că nu-mi plac dulciurile, dar nu când îți povestesc despre harababura din viața mea?

Îi aud durerea din glas și stânjeneala care reies din fiecare cuvânt.

— Mă rog, toată lumea mai cauzează o harababură din când în când.

Aș vrea să-i alin suferința.

— Dar nu cred că m-am împăcat cu gândul ăsta.

Dau să mă desprind de ea. Ea își ține brațul peste mine, dar eu mă retrag.

— Asta e prea mult.

Mă prefac că izbucnesc în plâns. Pentru o clipă mă gândesc că sunt un fraier de pe terasa unei clădiri elegante unde n-am ce căuta, dar momentul acela trece și mă decid să nu mă mai intereseze.

— Ce trădare!

Îmi îngrop fața în mâini. Nora sughiță de răs.

— Ah, încetează! chicotește ea, încercând să-mi dea mâinile la o parte de pe față.

Eu nu încetez. Ea râde și mie-mi place asta la nebunie. Îmi scutur capul disperat, ascunzându-mi în palme rânjetul uriaș de pe chip.

-- Credeam că te cunosc! mă prefac eu că plâng, iar ea nu se poate opri din răs, încercând din nou să-mi îndepărteze palmele de pe față.

Înd trage mai tare, nu mă mai opun. Brațele îi zboară laolaltă cu ale mele, o prind de mijloc și o întind pe canapea. Pare surprinsă și ghidușă și mă privește fix, cu ochii larg deschiși. Decolteul bluzei i-a coborât ridicol de mult, pentru că i-am terfelit ținuta perfectă și am țintuit-o sub trupul meu. Îmi trec nasul dintr-o parte în alta a pieptului ei, urmând curba mătăsoasă a materialului peste sânii ei moi.

— Ce mă fac eu cu tine? o întreb, iar ea geme sub atingerea mea febrilă.

Îi ling pielea, apoi mă retrag. Mă îndepărtez de trupul ei întins pe canapea, apoi mă ridic cu ajutorul brațelor, ca într-o flotare.

— M-aș putea gândi la câteva lucruri, spune ea, la câțiva centimetri depărtare de gura mea.

Dacă aș fi sigur că nu apar vecinii surorii ei aici, sus, mi-aș strecura gura între coapsele ei.

Nora

— Crezi c-ar trebui să intrăm? mă întrebă el după două runde din jocul nostru.

A ajuns să-mi placă jocul ăsta la nebunie, iar el încă n-a sărit nicio întrebare. Crede că nu observ.

Eu observ totul în privința lui. Acum capul îmi e în poala lui, iar degetele lui mă mângâie ușor pe cap. Aș putea adormi așa. Când trece prea mult timp fără să te atingă nimeni, uiți cât de important este. E o chestie înrădăcinată în mințile noastre, că avem nevoie de atingerea altcuiva din prima până în ultima noastră zi de viață.

— Încă o rundă, propun eu.

Mi-am păstrat întrebările chibzuite pentru ultima rundă. Landon mă alintă ușor pe cap.

— Încă una.

Închid ochii și îmi iau inima-n dinți pentru schimbarea pe care o va suferi discuția noastră.

— M-ai crezut când ți-am spus că Dakota te-a înșelat? Disparația fratelui ei te-a făcut să simți că trebuie s-o protejezi?

Degetele lui Landon îmi încremenesc în păr. Mă forțez să continui.

— Și...

— Fratele ei n-a dispărut.

Landon mă prinde de subsuori și mă ridică de la el din poală.

Asta e. Asta e întrebarea-cheie.

— Știu cum a fost, îi explic eu cu grijă.

Asta e povestea pe care mi-a spus-o ea în noaptea în care am găsit-o strigându-i numele în somn. Nu-mi pot imagina — ce-ar putea să fie mai rău de-atât?

Landon se uită-n altă parte când îl privesc. Mă ridic în capul oaselor, cu fața la ușa scărilor din spatele nostru.

— Nu știi nimic.

Are glasul plat.

— Atunci, spune-mi. Pentru că asta e un zid între noi. Tu vrei răspunsuri la toate întrebările tale, dar nu dorești să-mi oferi nimic în schimb. E convenabil așa. Asta te leagă de ea atât de puternic.

El clatină din cap, tot neuitându-se la mine.

— Nu e povestea mea.

— Ba da, este. Ai fost o parte a acestei povești — deci e și a ta.

Încep să mă enervez; aș fi mult mai înțelegătoare dacă aș ști ce s-a întâmplat.

— Landon, poți să ai încredere în mine. Pur și simplu vreau să te deschizi în fața mea.

Ironia acestei afirmații nu-mi scapă. Landon pare să observe acest lucru. Pare stânjenit, iar eu mă simt ca o ticăloasă pentru că-l forțez atât de mult. Am și eu secretele mele legate de fostul meu și deviez toate eforturile depuse de Landon de a afla ce s-a întâmplat acolo. O să i le destăinui într-o zi, foarte curând. Mai am nevoie de puțin timp ca să-mi dau seama ce se petrece. Credeam că m-am

hotărât, dar Landon îmi încetează gândurile, dându-mi senzația nesiguranței în privința viitorului meu.

Începe să vorbească liniștit, iar eu închid gura și-mi apropiu palma de a lui, dacă vrea să mă prindă de mână.

— Carter avea probleme la școală. Era ținta multor oameni din cartierul nostru, inclusiv a tatălui său. Vecinătatea noastră era cea mai rea dintre toate, numai familii din Kentucky și West Virginia. Oameni blocați în gândirea lor demodată și-n bigotism. Era unul dintre acele cartiere unde poți vedea un steag rebel agățat la fiecare fereastră. Rata șomajului era incredibil de crescută și adulții nu aveau nimic altceva de făcut decât să bârfească despre ce fac tinerii. Se zvonise despre Carter și despre cel mai bun prieten al lui, Julian...

Landon se întrerupe, privind drept înainte. Ochii lui nu se concentrează la nimic.

— Se vorbea că se sărutaseră.

— Și o făcuseră?

Mi se face un gol în stomac și, deși nu vreau să aud povestea asta, știu că trebuie s-o fac. Mi-ar plăcea să fiu fermecată ca Landon și să-i fac durerea să dispară, așa cum face el cu mine.

— O făcuseră. Adulții puteau să ignore mare parte a poveștii, să glumească pe seama hainelor lui Carter, care erau cam strâmte, și a vocii lui cam prea pițigăiate pentru gustul lor. Astea erau numai glume, izvorâte din ignoranță. Totul a fost în regulă până când a apărut un zvon cum că-ncercase să-l sărute pe un alt băiat, iar apoi un puști de pe stradă a spus că încercase să-l atingă. Atunci toată lumea s-a întors împotriva lui.

Inima îmi cade în străfundul stomacului. Intestinele îmi devin zgomotoase și zvâcnesc, neobișnuite cu șocul acesta. Nu m-am mai simțit de mult atât de conștientă de mine însămi, de felul în care simt lucrurile care se întâmplă în jurul meu. Mi se pare că-mi pasă mult mai mult de ce se întâmplă în lumea mea de când Landon face parte din ea.

— Și-l atinsese?

Cumva știu deja răspunsul. Landon clatină cu furie din cap.

— Nu. N-ar fi făcut așa ceva niciodată. Oamenii din jurul nostru erau atât de toxici, atât de răi și dezgustători și prea înguști la minte ca să priceapă cât erau de limitați. Erău genul de oameni care pretindeau că — Landon desenează niște ghilimele imaginare în aer — „n-au nimic cu homosexualii“ atâta vreme cât nu se dădeau la ei, iar, dacă-i întrebai dacă sunt homofobi, spuneau că nu.

Cunosc astfel de oameni. Majoritatea păpușilor Barbie de la școala mea erau așa. Îmi spuneau tot felul de lucruri jignitoare, dar în cazul lor bănuiesc că știau exact ce făceau. Din cauza culorii pielii mele, o fată m-a întrebat ce benzinărie deține familia mea, deși tata o salvase pe mama ei vindecând-o de cancerul de piele pe care-l făcuse pentru că stătuse prea mult la soare.

— Deci Carter s-a transformat din batjocura cartierului în personajul negativ. A început un fel de vânatoare de vrăjitoare. Cam câți băieței fuseseră în preajma lui Carter? Dintre toți puștii cu care ieșise la plimbare cu bicicleta, pe câți încercase să-i atingă? Dintre toți băieții pe care-i ajutase la teme de-a lungul anilor, pe câți încercase să-i violeze? Deși nimeni altcineva nu l-a acuzat pe Carter, iar băiatul care-l acuzase a mărturisit că mințise — mai exact că fratele lui mai mare îl pusese să spună așa pentru că-l „înspăimânta“ Carter —, acuzațiile au devenit din ce în ce mai dese. Iar taică-său nu mai avea nevoie de motive ca să-și verse nervii pe el. Când șoaptele s-au transformat în țipete, iar țipetele s-au transformat în trei litere negre pictate pe un perete de-al casei lor, taică-său a explodat. A trebuit ca eu și Dakota să-l luăm pe taică-său de pe el în seara aceea. Dimineață, Carter n-a mai venit la școală.

Vocea lui Landon se frânge, iar eu mă mut în poala lui. Mă cuprinde în brațe, ținându-mă de parcă asta îl consolează cumva. Îmi șterg lacrimile de pe obraz, nesesizând când au început să curgă. Cuvintele lui Landon descriu o imagine prea vie. Îmi amintesc

de noaptea în care Dakota se ascundea sub masa de la bucătărie. Stomacul mi se strânge. Săraca fată!

— Am venit acasă și l-am găsit. Ea nu voia să-l părăsească.

Landon își drege glasul, iar eu îl strâng în brațe, sprijinindu-i capul de trupul meu.

— A trebuit s-o scot pe sus din cameră, Nora. Se zbătea, parcă nici nu mai era trupul ei când am scos-o din dormitor. Țipa și urla, și încerca să se ducă înapoi, înainte ca poliția să apară și să-l ia de acolo. Se spânzurase în cursul nopții, așa rănit cum era după bătaia încasată de la taică-său.

Corpul lui Landon se cutremură, iar eu suspin în părul lui. Nu-mi pot imagina durerea lor și trauma care au urmat unui astfel de eveniment la o vârstă atât de fragedă. Nu e de mirare că ei sunt așa cum sunt. Dacă Dakota nu l-ar fi avut pe Landon, unde ar fi ea astăzi?

— Îmi pare rău! Îmi pare atât de rău!

Îl mângâi pe spate. N-ar fi trebuit să-l presez să-mi povestească. Asta e ceva mai mult decât mă așteptam când am început joculețul ăsta pervers.

— Nu trebuia să te forțez să-mi spui povestea asta.

Îmi cer sincer scuze, cu gura în părul lui. Imaginile cu acest adolescent acuzat pe nedrept din cauza persoanei pe care-i plăcea s-o sărute îmi frâng inima. Sinuciderea sub orice formă e oribilă, dar când victima e un adolescent lucrurile sunt cu atât mai greu de acceptat. Când ești tânăr, totul pare atât de important — fiecare criză îți zguduie tot universul și e imposibil să vezi lumina de la capătul tunelului. Dar nu există alinare când te gândești la viitorul distrus al unui copil nevinovat.

— Șșș...

Brațele lui mi se încolăcesc peste spate.

— Șșș... E-n regulă.

El mă consolează pe mine? Îmi pun mâinile pe obrajii lui și-i ridic fața la mine.

— Aș putea trăi o mie de vieți și nu te-aș merita niciodată.

Adevărul cântărește greu. Landon mă strânge tare la piept. Mă îndrăgostesc de el și nici măcar nu trebuie să facă ceva special. O să mă îndrăgostesc de el și nici nu trebuie să mă iubească, la rândul lui.

Landon

În Uber, pe drum spre casa mea, Nora e tăcută și eu mă simt ușurat. Imediat după ce ne-am luat la revedere de la Stausey și de la soțul ei, m-am simțit cumva mai bine. Un anumit sentiment de eliberare m-a cuprins cu fiecare cuvânt pe care l-am rostit, Nora și cu mine, pe terasă. Avem mai puține de înfruntat acum când am dărâmat o parte a zidului dintre noi. E încă acolo, în picioare, dar relațiile nu sunt simple. Cu cât o cunosc mai în profunzime pe Nora, cu atât îmi dau seama că relația mea cu Dakota a fost prea mult pentru vârsta noastră. Ne-am resemnat într-un tipar de dependență, dar, orice s-ar întâmpla, o voi sprijini întotdeauna. Nora pare să înțeleagă asta mai bine acum.

Acum, când i-am povestit despre cea mai urâtă zi a vieții mele, mă simt mai apropiat de ea. De ce trebuie să-i împărtășesc suferința mea ca să mă simt mai aproape de ea? Durerea n-ar trebui să ne facă

să ne simțim mai bine dacă o povestim. Durerea trebuie vindecată în singurătate, nu-i așa?

La naiba, habar n-am. Chiar dacă mă gândesc de multe ori la acea zi, n-am mai retrăit acel coșmar de multă vreme. Moartea lui Carter a avut o mare influență în devenirea mea. A schimbat tot ce credeam că știu despre pierdere, dragoste și suferință. Nu știam nimic despre durere până când n-am ținut trupul tresăltând al Dakotei pe linoleumul rece, în timp ce paramedicii luau trupul neînsuflețit al fratelui ei din dormitor.

Au trebuit să-i facă o injecție ca s-o calmeze. În noaptea aceea a dormit în patul meu, ghemuită la pieptul meu, și am simțit cum i se frânge inima de câte ori se trezea și-și dădea seama că nu e un vis urât. Fratele ei nu mai era. Tatăl Dakotei intrase în pământ, deși sunt sigur că, dacă l-am fi căutat mai atent, l-am fi găsit într-o cârciumă.

Nora tot tremură la mine-n brațe, și acum nu mai sunt atât de sigur că a fost o idee bună să-i povestesc. Presupun că aș fi putut să-i ofer o versiune mai puțin amănunțită. Mi-aș dori ca amintirile acelei zile să dispară. Tot aștept să se-ntâmple asta, dar deocamdată nu s-a întâmplat.

Cu cât ne îndepărtăm mai tare de Manhattan, cu atât parcă distanța dintre mine și Nora crește. Cele petrecute pe acoperiș ne-a unit, cu siguranță, dar, cu cât se face mai întuneric și cu cât înaintăm mai mult prin orașul strălucitor, oare vom putea păstra starea aceasta? Ne va fi mai ușor prin beznă să ne ascundem unul de altul?

— Îmi pare rău pentru seara asta, spune Nora în cele din urmă când ajungem la blocul meu.

Își descolăcește brațele dintre ale mele și se dă încet jos din mașină. Noaptea liniștită din Brooklyn a pătruns în atmosfera din Manhattan.

— N-a fost așa de rău.

Ridic din umeri, încercând s-o fac să se simtă mai bine. Îmi dau seama după expresia ei că nu mă crede. Nu spune nimic când pășim pe trotuar.

— Vrei să urci?

Dă din cap și eu îi întind mâna. Aud o respirație hârșăită, apoi aud vocea Dakotei care sfâșie întunericul.

— Nu mi-ai răspuns toată ziua la telefon.

Nora îmi dă drumul la mână. Dakota se ridică de pe balustrada pe care stătea. Are o frunză în mână și o tot rupe, lăsând bucățelele să cadă pe trotuar, lângă ea.

— Ce cauți aici, Dakota?

Vocea mea e calmă. Mi-ar plăcea ca noi trei să fim capabili să purtăm o discuție civilizată aici, pe trotuar. Un grup de tineri intră în magazinul de la parter, iar eu îi urmăresc cu privirea cum se îndreaptă spre tejea. Ellen lucrează, singură se pare. Mă uit la ei, în vreme ce le supraveghez și pe cele două femei de lângă mine. Nora stă un pic în spatele meu, fără să se uite la Dakota. Aceasta s-a oprit, dar rupe frunza în contiguare. Mă-ntreb dacă Nora o vede pe Dakota acum într-o lumină diferită — poate c-o va înțelege mai bine?

Le privesc pe amândouă și-mi dau seama că amintirile mele se combină cu realitatea. Rememoram vremurile cu Dakota distrusă și suspinând, iar acum stă aici, cu mâinile în șold, cu părul și cu atitudinea la fel de rebele ca întotdeauna. Nu mai pare deloc distrusă. Asta înseamnă că nu mai e așa? Cu siguranță nu. Nici Tessa nu pare distrusă, dar se macină, ruptă în bucăți.

— Am încercat să dau de tine toată ziua.

Vocea Dakotei e liniștită, dar suficient de hotărâtă ca să-i simt reproșul dincolo de cuvinte.

— E a doua oară când trec pe-aici. Tocmai plecam.

Dakota o fixează cu privirea pe Nora.

— Trebuia să-mi dai un răspuns în legătură cu Michigan.

Michigan — cum de-am putut să uit?

— Cum se simte? întreb, încercând să găesc un răspuns.

— La fel. De când îmi tot ignori apelurile.

Dakota își coboară privirea în pământ. De parcă vorbele astea i-ar provoca suferință.

— Presupun că e nu. Puteai să-mi spui că nu, pur și simplu.

Și iată cum apare vinovăția. Oare o merit? Nu-mi dau seama.

Uneori conflictele se nasc acolo unde situația nu e clară și nu poți avea un răspuns cert, dorindu-ți mai multă limpezime. Țasta e unul dintre acele momente, pentru mine. Sunt un om bun, nu-i așa? Sunt un prieten de nădejde și un cetățean activ. Le ajut pe femei să-și adune cumpărăturile de pe jos și odată am restituit un plic plin cu bani — 200 de dolari, mai exact —, l-am dus la poliția din Saginaw. Nu m-am considerat niciodată una dintre acele persoane care se bucură de necazul altuia. N-a trebuit niciodată să-mi pun intențiile la îndoială sau să cred că poate nu sunt perfect.

Gândul ăsta e ciudat. În tot acest timp i-am judecat pe toți tipii din jurul meu, pe cei care-și înșală iubitele sau își trădează prietenii — gândindu-mă că sunt niște gunoaie —, iar eu sunt cumva mai bun decât ei?

Am mințit-o în față pe Dakota în privința Norei. M-am culcat cu Nora și n-am avut niciodată de gând să-i spun Dakotei. M-am gândit că asta nu e treaba ei — de ce ar fi? E o mare parte din viața mea și are încredere în mine, totuși eram pe cale să nu-i mărturisesc nimic despre Nora? Ca lucrurile să fie și mai urâte, am ținut-o pe Nora ascunsă ca pe un mic secret murdar în timp ce-o învinovăteam pe ea că nu-mi povestește despre trecutul ei?

Nu sunt deloc băiatul bun, prietenul cumsecade. M-am transformat într-un manipulator ordinar, ca Gamemaker⁵. Nu că-i pun pe copiii nevinovați să se omoare între ei. Oare Nora ar fi Peeta aici în povestea mea sau Gale? Sunt mai manipulator și decât Katniss — cel puțin ea luptă pentru supraviețuire; eu doar mă plimb între două femei care țin la mine și nu sunt în stare să mă lămuresc ce trebuie să fac. Deci e ca și cum mi-aș bate joc de amândouă. Nu schimbă cu nimic lucrurile faptul că nu o fac intenționat. Puteam să-i spun Dakotei nu sau da, în loc să-i ignor toată ziua apelurile, când tatăl ei

⁵ Personaj din *Jocurile Joamei*. (N.t.)

e pe moarte! Ce naiba e cu mine? Așa e când ai o relație cu cineva? Pierzi contactul cu realitatea, în detrimentul tuturor celorlalți?

Asta nu mi se pare corect. Și nici nu merită efortul.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ți răspund când ai sunat..., încep eu să vorbesc, uitându-mă ba la Nora, ba la Dakota. A fost o seară dificilă.

Nu mă prind cât e de insensibil comentariul meu până când vorbele mele nu atârnă câteva secunde în atmosfera încordată.

— Mă rog, îmi pare rău că v-am întrerupt această *seară dificilă*, rânjește Dakota. Plec cu avionul mâine-dimineață. Mătușa ta Reese mă ia de la aeroport și mă duce la spital.

Când pomenește de Reese, simt o durere în piept. Mi-e dor de ea. Mi-a oferit senzația de normalitate de-a lungul copilăriei mele. Ea și unchiul meu sunt două dintre persoanele mele preferate. Mă rog, erau. Când el era în viață.

— Îmi pare rău, Dakota.

Fac un pas spre ea. Vocea ei mă-ntreține.

— Du-te cu ea.

E vocea Norei. Mă răsucesc cu fața la ea. Cred că n-am auzit bine. Ochii ei sunt triști când mă privește.

— Du-te cu ea, Landon.

— Poftim? șoptesc și-mi pun mâinile pe brațele ei, acum încrușișate la piept.

Dă din cap și repetă.

— Du-te cu ea. Asta trebuie să faci.

Înclin capul într-o parte și e clar că nu pricep nimic din ce se petrece aici.

— Vorbesc serios. Dacă-i arăți compasiune nu înseamnă că ștergi ce avem noi. Așa trebuie să procedezi.

— Landon poate vorbi în numele lui.

Vocea Dakotei se înalță pițigăiată, ducându-mă înapoi în copilărie.

— Încercam să te *ajut*.

Nora înaintează, iar Dakota vine spre ea. Nu știu dacă pot păstra pacea în seara asta. N-am energia să mă bag într-o bătaie între femei.

— Potoliți-vă amândouă!

Întind brațele între ele. Dakota păstrează distanța, dar nu-și ține gura.

— Maggy a încercat să-mi spună c-ar trebui să discut și cu tine.

Dakota mijește ochii la Nora, care ridică din umeri.

— Și? Nu mai locuiesc acolo — nu mai avem ce discuta.

Dakotei nu pare să-i placă răspunsul. Mă uit în spate spre magazinul de pe colț, să văd ce face Ellen. N-o văd la teighea. Mă duc spre magazin și Nora mă prinde de mânecă.

— Dă-mi drumul, mă răstesc la ea.

Șoptesc repede un „Scuze“, dar probabil că nu m-a auzit. Când deschid ușa, tipii se uită printre rafturi. Vorbesc tare, iar cei doi mai mici se joacă aruncând un baton de ciocolată între ei. Doar unul dintre băieți mă observă apropiindu-mă. Se uită la mine, dar nu pare să-i pese că sunt acolo. Când mă uit înspre ușă, le văd pe Dakota și pe Nora vorbind aproape una de alta. Niciuna nu pare să zbiere; e un început bun.

— Cât costa asta? o întreabă unul dintre băieți pe Ellen.

Vocea lui e groasă pentru un adolescent și consider că au stat suficient aici. Ellen bagă în plasă o pungă mică de Doritos, absentă și mișcându-se eficient. Ia o bancnotă de 10 dolari de la unul dintre băieți și-i dă restul. Puștiul se uită la bancnota de cinci dolari din mâna lui.

— Ți-am dat douăzeci.

A cumpărat un Mountain Dew și o pungă de chipsuri.

— Mi-ai dat zece, spune Ellen plat.

Întoarce capul ca și cum încearcă să priceapă ce se-ntâmplă. Îmi dau seama că se îndoiește de ea însăși. Mă adresez băieților din spatele lor.

— I-ai dat zece. Acum luați-vă cumpărăturile și plecați.

Încet (slavă Cerului că nu e un joc video, pentru că i-aș fi împrăștiat pe toți pe podea până acum), se întorc toți și mă măsoară din cap până-n picioare. Mă uit bine la puștii ăștia și, exact când încerc să-mi dau seama ce-o să fac dacă devin agresivi, o aud pe Dakota urlând în spatele meu:

— *Ieșiți dracului de-aici!* Orice tâmpenie aveți de gând să faceți o să vă schimbe tot cursul vieții. Dacă vreți să aveți o viață, *dispăreți*.

Puștii (cel mai mare n-are cum să aibă mai mult de 15 ani) ies în grabă, îngrămădindu-se unii în alții când trec pe lângă noi. Dakota nu le aruncă nicio privire. Se uită fix la mine.

Nu știu ce să fac. A trecut multă vreme de când n-am mai comunicat fără cuvinte. Odinioară puteam să purtăm astfel o întreagă conversație. Mă gândesc la cum era ea în trecut. E greu să compar versiunea ei mai tânără cu cea care mă fixează acum cu privirea. E derutant să recunoști pe cineva atât de profund, totuși atât de departe. Expresia Dakotei e nedumerită când îmi iau ochii de la ea. Amintirea lui Carter e proaspătă în mintea mea în seara asta și mă doare s-o privesc pe Dakota.

Mă îndrept spre teighea și mă apropii de Ellen, care pare confuză. Așază pungile de plastic sub casa de marcat.

— Trebuie să ai grijă aici când lucrezi la ore târzii. Ai ceva cu care să te protejezi?

Mă uit în spatele teighelei. Are niște cutii cu acte îngrămădite la picioarele ei, alături de o cutie deschisă cu unelte. În fine, cred c-ar putea folosi unul dintre acele ciocane dac-ar fi nevoită...

— Sunt bine și sunt singura care poate lucra atât de târziu, spune ea, un pic aspru.

Mi-aș dori să fie la fel de sigur pentru ea să muncească singură noaptea cum e pentru mine, dar adevărul e că lucrurile nu stau așa deloc. Nu vreau s-o pun într-o situație și mai stânjenitoare întrebând-o *de ce* numai ea poate fi aici noaptea. Nu mă îndoiesc că e așa și nu e ceva ce pot discuta.

— Doar ai grijă, OK? spun. Și sună-l pe tatăl tău de fiecare dată când intră în magazin un grup de puști ca ăștia.

Ellen își dă ochii peste cap, dar o cred când spune că așa o să facă. După ce-i sugerez să închidă magazinul, ies în stradă. Exact când ies pe ușă, mă trezesc cu Dakota în fața mea.

— Se simte bine?

Dau din cap, uitându-mă peste Dakota după Nora.

— Landon, am încercat să te avertizez în privința Norei. Știu că n-o să mă crezi, dar te-a mințit de la bun început.

Glasul Dakotei e grăbit și-i simt furia.

— Știa că suntem împreună. M-a mințit și pe mine, și pe tine. E...

— Destul, spun eu, fără strop de șovăială în glas.

Mă uit la Nora care stă singură pe trotuar, cu buzele întredeschise și cu umerii drepți. Se căznește să-și păstreze expresia neutră pe chip. O văd cum își imaginează tot felul de teorii despre mine și Dakota. Ca să înrăutățească lucrurile, Dakota mă ia de mâini. Nora tresare, dar își păstrează aerul impasibil.

— Nu-mi vine să cred că te mai vezi cu ea și c-o aduci la tine acasă, când eu am încercat toată ziua să dau de tine. M-ar fi durut mai puțin dacă mi-ai fi spus. A trebuit să ghicesc și să mă comport ca o fostă iubită obsedată pentru că niciodată nu primesc răspunsuri reale de la niciunul dintre voi. Ați țesut o pânză atât de încurcată, că nu mai puteți ieși nici voi din ea.

Observ pentru prima oară ținuta Dakotei și mă întreb care era planul ei pentru seara asta. Poartă o bluză mulată pe corp cu un decolteu imens. Jeanșii ei negri și strâmți sunt departe de pantalonii ei obișnuiți de sport, iar machiajul îi sclipește sub felinarul stradal.

La ce se gândea când a venit aici? Voia să mă seducă, să merg cu ea în Michigan? Sau să mă despartă de Nora? Sau amândouă?

— Dakota — furia mea se întrevede în spatele fiecărei litere din numele ei —, am zis că e destul. Nu poți să vii aici pur și simplu și să te porți așa lângă casa mea. Aici nu e Saginaw — în loc de

oamenii care ascultă la ce nu-i privește, sunt unii care o să cheme poliția.

— Landon — îmi strânge mâinile, dar eu mă smucesc —, întreab-o despre familia ei bogată, despre soțul ei și mai bogat. El...

Vocea Dakotei se aude în continuare, intrându-mi pe o ureche și ieșindu-mi pe alta. Dar nu pricep nimic din ce spune.

Sof?

— Când am dat-o afară, s-a purtat de parcă nu ar fi avut unde să se ducă. *Dar avea* — are un conac în afara orașului. L-am văzut.

Scarsdale. Felul în care-și schimbă hainele. Faptul că nu m-a lăsat să mă țin după ea.

Ceva, altceva, așa și pe dincolo... Dakota nu mai tace. Nora ridică privirea la mine și se încruntă. Simt cum expresia mi se schimbă, văd asta în ochii ei derutați.

E măritată?

Firește că e.

Ca un zombie, o dau pe Dakota la o parte și mă duc în fața Norei.

— Un soț?

Vocea îmi e pițigăiată și frântă. Ea clipește și o aud pe Dakota apropiindu-se în spatele meu. Nora oftează.

— E o poveste lungă.

O poveste lungă?

O poveste lungă vine întotdeauna cu o grămadă de detalii. O poveste lungă e mult mai simplă decât un nenorocit de soț. E mai rău decât dacă ar fi fost spioană. Mult mai rău. Are un nenorocit de soț și totuși se poartă ca și cum ar fi aflat că a mâncat un sendviș la prânz. Nu știu dacă ea nu observă cât de gravă e situația — cât de *matură* — sau dacă pur și simplu nu mă ia în serios. Simt că se joacă oarecum cu sentimentele mele și sunt epuizat. Nu mă pot juca de-a șoarecele și pisica la nesfârșit cu ea, pentru că ea nu va ceda niciodată. Am nevoie de niște răspunsuri.

— O poveste pe care mie nu mi-ai spus-o, zic eu calm. O poveste destul de importantă.

Nora dă din cap, liniștită și demnă, exact cum nu mă simt eu acum. Mă simt de parcă aș fi fost băgat într-un dulap din care e prea greu să scap. Merită tot efortul ăsta? De ce n-a putut pur și simplu să-mi spună ce se petrece? Credeam că are încredere în mine.

O privesc și încerc să văd ce-i în sufletul ei. O cercetez, amintindu-mi câte progrese am făcut în seara asta. Amintirea răsului ei îmi răsună în cap. Felul în care degetele ei îmi ating pielea și gustul dulce al gurii ei. A lăsat o urmă adâncă în mine. Nu știu dacă voi rămâne același după ce va termina cu mine.

Un alt lucru pe care nu-l pot uita e felul în care m-a făcut să mă simt în pielea mea. Atât de puternic! Atât de normal! Atât de bine!

Dar cât cântărește oare acest dram de adevăr într-o mare de secrete și minciuni?

— N-am de gând să stau aici și să mă cert cu ea toată noaptea, șoptește Nora, ca Dakota să nu audă.

Dar Dakota are, în mod cert, alte planuri.

— Ah, deci nu i-ai spus? întrebă ea în gura mare. Ei bine, nu te simți prost, nici noi n-am știut până ce nu ne-a venit o factură pe numele lui.

În ameteala mea nu mai aud nimic din ce spune, dar Dakota vorbește mai departe, și știu că unul dintre cuvintele ei ne va face pe unul dintre noi să izbucnim. E ca șuieratul vântului dinaintea unei furtuni, care te anunță că se va dezlănțui. Nora explodează și ea.

— Nu era treaba ta, Dakota. Și nu e nici acum. Nu ți-am povestit nimic despre viața mea pentru că nu te privește. N-ai dreptul să știi ce se-ntâmplă dincolo de apartamentul ăla. Singurul lucru pentru care trebuia să-ți faci griji era dacă plătesc sau nu chiria.

Dakota închide brusc gura și o deschide la loc.

— Tu...

— Amândouă — potoliți-vă! N-o să stăm aici să ne certăm toată noaptea.

Mă uit la ambele cu aceeași mutră exasperată.

— *Încetați!*

Ambele mă privesc, surprinse că am țipat la ele. Dakota vorbește prima:

— Nu ne certăm. Îi spuneam doar mincinoasei...

— Oprește-te! ridic eu vocea.

Dakota cască ochii. Nora tace, holbându-se la mine cu o privire calmă. Trebuie să vorbesc cu ea, între patru ochi. Cu Dakota aici, nimic nu se va rezolva.

— Dakota! Du-te acasă! Trec să te iau mâine-dimineață. Dă-mi mesaj cu datele zborului și-o să văd dacă mai au locuri. Dar acum trebuie să pleci.

Mă uit la ea ca să vadă că vorbesc serios.

— O alegi pe ea în locul meu? întrebă Dakota, iar mie mi se strânge stomacul.

Știu ce crede: că, după tot acest timp, după atâtea amintiri, aleg o străină în locul ei. Nu e deloc așa, dar așa va interpreta ea toată faza. Trebuie să fie ciudat pentru ea; mă-ntreb dacă și ea simte cum mica ei lume se întoarce cu fundu-n sus, așa cum simt și eu? În trecut nu i-am dat niciodată de bănuț că aș putea alege pe cineva în locul ei. O susțin de când eram copii, de când l-a prins pe câinele bătrânului și nasolului domn Rupert și a încercat să-l ducă la adăpost, pentru binele animalului. A acționat aiurea, desigur, dar s-a gândit că bătrânul îi face rău cățelului. Dar eu am văzut atunci partea bună a acelei femei încăpățănate, lucru care-mi scapă acum. Dakota pe care o cunosc eu se ascunde sub necunoscuta asta geloasă și imatură din fața mea.

Refuz să hrănesc micul monstru verde de pe umărul ei.

— Aici nu e un concurs. Dacă nu pleci, atunci nu vin cu tine mâine.

Dakota se holbează la mine, așteptând să mai spun ceva. Nu spun nimic. Nu mai am nimic de zis. Mă întorc la Nora, care o privește pe Dakota plecând în spatele meu. O zăresc cu coada ochiului și, dacă va mai scoate un cuvânt, o să-mi ies rău din fire. Scot fum pe nas, iritat de ambele femei imprevizibile și de mine însumi, pentru că nu

pot controla ce se întâmplă-n viața mea. Nora își ridică cu greutate privirea la mine.

— Eu...

Ridic mâna, ca să priceapă că acum e rândul meu să vorbesc. E ciudat că tocmai acum vrea să-mi vorbească. Îmi păstrez vocea calmă și aștept să treacă un tip cu cățelul. Acesta se oprește să facă pipi pe un sac cu gunoi de pe trotuar. Ascultându-l, mai trec câteva secunde tensionate.

— Înainte să zici ceva, vreau doar să te anunț că eu nu mai joc niciun joc aici. Am terminat-o cu întrebările și cu săritul peste răspunsuri. Dacă vrei să faci parte din viața mea, va trebui să mă lași să fac parte dintr-a ta. Gândește-te la asta înainte să răspunzi! Vorbesc serios, Nora.

Habar n-am în ce mă bag, dar știu că nimic nu poate fi mai rău decât să stau aici, legat de femeia asta, neavând habar cine e cu adevărat. Mi-ar plăcea să cred că o cunosc mai bine de-atât, că există o explicație magică în spatele tuturor secretelor ei, dar când mă uit acum fix la ea, parcă nu mai sunt atât de sigur. Mi-ar plăcea s-o cunosc și mi-e dor de acoperișul nostru din Manhattan. Măcar atât știu sigur despre Dakota: întotdeauna i-am știut secretele. Eram o parte din ele.

Ochii Norei sunt umezi când îmi cobor privirea spre ea.

— Pot să urc? întreabă ea, încercând să mă ia de mână.

Mă feresc, dar o conduc spre apartamentul meu.

Nora

Liftul ăsta e mereu așa gălăgios? Presiunea schimbătoare din aer și zgomotele mecanice îmi fac greață. Sau poate e de vină discuția inevitabilă pe care o voi avea cu Landon și care mă roade pe dinăuntru. Când ieșim, chiar și luminile de pe hol par mai strălucitoare decât de obicei. Iar noi mergem anormal de încet. Într-un fel, aș vrea să-i spun lui Landon că trebuie să plec, apoi să fug și să nu mă mai uit înapoi.

L-aș putea șterge din viața mea la fel de repede cum a apărut.

Bagă cheia în broască și-mi ține ușa ca să intru. Trec pe sub brațul lui, iar el aprinde veioza. În lumină, pare mai dur, numai unghiuri drepte, iar blândețea buzelor lui e umbrită de întuneric.

Așa mi-e mai ușor să-mi imaginez că mă pot îndepărta de el. Când lumina e aprinsă și îi văd sclipirea interioară, nu mai este la fel de simplu.

Seara asta mi-a schimbat felul de a-l privi pe Landon. Înainte să apară Dakota, începusem să-i cunosc o nouă latură. I-am simțit durerea și vinovăția și l-am văzut ca pe un om protector, un bărbat care face toate eforturile într-o situație dificilă.

— Vrei ceva de băut?

Îl urmez la bucătărie și mă gândesc: *Dacă n-ai o sticlă de vodcă pe care s-o dau pe gât, mai bine lasă.*

Landon nu aprinde becul, iar eu ascult ca să-mi dau seama dacă Tessa zice ceva. În apartament e liniște. Probabil că doarme sau e plecată. E târziu. Nu știu exact cât e ceasul.

— Apă. Te rog!

Scoate o apă și un Gatorade pentru el din frigider, apoi trântește ușa. E supărat?

Ce întrebare tâmpită, sigur că e supărat!

Îl urmez în camera lui, iar el îmi spune c-o să facă un duș rapid. Nu știu dacă amânarea asta va îmbunătăți sau va înrăutăți lucrurile. Dau din cap, iar el aprinde lumina, își ia haine din dulap și mă lasă singură în cameră. Mă întind pe pat și mă holbez la tavan.

Așadar, Landon pleacă în Michigan cu Dakota. Doar ei doi, amintirile lor și orașul lor natal. Râd amar pe socoteala mea și-mi șterg repede lacrimile din ochi. Tatăl ei e pe moarte; sunt incredibil de egoistă că mă gândesc acum doar la mine. Crudul adevăr despre ce s-a întâmplat cu fratele Dakotei este doar un strop din ce au trăit împreună. N-ar fi trebuit să mă bag între ei din capul locului. M-am lăsat purtată de val și acum toată lumea din jurul meu suferă din cauza asta.

Landon merită o viață liniștită. Merită să aibă parte de pace și calm și de o iubire molcomă. E stabil, e genul de tip care se asigură că lucrurile sunt OK. Cu el n-ar mai trebui să-mi fac griji. Dar el ar trage bățul cel scurt. În schimbul confortului pe care mi l-ar aduce, ar fi aruncat în încurcătura haotică din viața mea. Are o familie de treabă, nu una condusă de lăcomie și de dorința de celebritate.

Lacrimile îmi ard ochii și mă forțez să mă ridic în capul oaselor și să mă adun. Dacă suspin în pat și-mi plâng de milă, n-o să ajung nicăieri. În seara asta e al meu pentru ultima oară, ultima ocazie de a-i simți mâinile pe trupul meu, dacă am norocul ăsta.

Mă dau jos din pat și mă duc la baie. Ușa e descuiată și aburul pătrunde pe hol. Închid ușa repede și o încui în urma mea. Îmi las hainele pe jos și inspir adânc înainte de a intra sub duș. Trupul lui Landon e sub dușul fierbinte și apa îi curge pe corpul gol. Are ochii închiși, iar bărbia îi e ridicată, cu fața exact sub jetul de apă. Nu face nicio mișcare prin care să-mi dea de înțeles că e conștient de prezența mea, dar nu tresare când îmi încolăcesc brațele în jurul lui.

Îmi lipesc obrazul de spatele lui ud și-l țin în brațe. Stăm așa câteva minute, câteva ore întregi, cine știe, și apoi, în cele din urmă, se întoarce cu fața la mine. Îmi cuprinde spatele cu brațele, iar eu mă sprijin de pieptul lui. Inima lui bate pentru mine și a mea mă doare pentru el. Când îi duc degetele la bărbie și încerc să-l sărut, întoarce capul. Durerea mă săgetează. Ar trebui să mă obișnuiesc cu acest sentiment. După ce-i voi spune totul și el va petrece ceva timp cu Dakota, relația noastră se va sfârși oricum. Știam că ziua aceasta va veni de când l-am sărutat pentru prima oară, dar nu m-am așteptat să-mi pese atât de mult. Trebuia să fie distractiv, trebuia să fiu doar femeia mai în vârstă pe care o poate regula câteva săptămâni. Apoi urma s-o apuce fiecare pe calea lui. Dar acum, când s-a îndepărtat de mine, nu știu cu am ajuns aici. Când am trecut de la prietenie la asta?

Ce anume e asta?

Încep să-mi cer scuze.

— Îmi pare rău pentru...

Nu știu cu ce să încep.

— Lasă! Hai să vorbim când suntem...

Își coboară privirea la mine.

— Hai să ne-mbrăcăm.

Sunt de acord cu el, nu pentru că mi-aș dori asta, ci pentru că așa vrea el. Acum nu vreau decât ce vrea și el.

Când ieșim din apă, el ia un prosop și se întoarce cu fața la mine. Se apleacă și mă șterge pe picioare și pe gambe, uscându-mi pielea. E ud learcă, dar îngenunchează la picioarele mele, având grijă să mă șteargă pe mine.

Cuvintele pe care aș vrea să i le spun îmi ard gâtul, dar nu le pot găsi. Îl trag de brațe și-l fac să se ridice. Cu același prosop îl șterg și eu. Nu se opune; închide ochii, iar eu îi zvânt încet picăturile de apă de pe corp. Îl rog să se așeze pe toaletă ca să-i pot șterge părul, iar el se supune. Are gura și ochii închiși și mi-aș dori să dau timpul înapoi până la prima zi când l-am întâlnit și s-o pot lua de la început. Dacă asta ar fi una dintre cărțile fantasy care-i plac lui, aș face o vrajă și aș da timpul înapoi. Aș prepara un fel de ser al adevărului și mi l-aș injecta, ca să fiu forțată să-i spun adevărul de la bun început.

Mă întind spre maldărul de haine din spatele toaletei și iau boxerii lui negri. Mă aplec, atingându-i coapsa, și mă lasă să-l îmbrac. Își strânge pumnii, apoi îndoiaie degetele și repetă asta la nesfârșit până când termin. Tricoul lui verde e mototolit, iar părul ud îi e răvășit. Mă doare când mă uit la el.

Mă usuc pe restul corpului și-mi iau pantalonii negri de pe jos. El trage de ei și mi-i ia din mână.

— Îți dau eu ceva de îmbrăcat.

Îmi adună hainele de pe jos. Îmi prind prosopul în jurul trupului și-l urmez în camera lui. Când se închide ușa în spatele nostru, las prosopul să cadă. Landon îmi măsoară din ochi trupul gol, iar eu tremur sub privirea lui. Deschide un sertar și îmi întinde o pereche de boxeri gri-deschis și un tricou fără mâneci.

Nu mă privește când mă îmbrac și mă simt goală pe dinăuntru. Știu că e o chestie superficială, să-mi doresc să moară de poftă după trupul meu, dar faptul că se uită intenționat în altă parte nu face altceva decât să-mi hrănească nesiguranța.

Sunt îmbrăcată și mă simt mai vulnerabilă; mă așez pe marginea patului. El soarbe din Gatorade și se așază lângă mine. Îmi oferă sticla cu apă. Nu mai are sens să amân inevitabilul.

— M-am măritat când aveam 19 ani.

Landon inspiră adânc și privește fix peretele.

— Am făcut-o din mai multe motive. Ca să mă răzvrătesc împotriva părinților mei, ca să-i enervez și mai tare pe părinții *lui*, ca să mă duc la facultate gratis. Nu voiam niciun ban de la ai mei pentru colegiu. Măritișul cu Amir a fost răspunsul la această problemă. Odată căsătorită, veniturile mele nu se mai bazau pe averea familiei mele.

Landon pare să absoarbă fiecare cuvânt și, ca întotdeauna, lovește în miezul problemei.

— Și unde e soțul tău acum?

Dacă ar fi atât de simplu!

— Soțul meu e undeva între locul ăsta și Scarsdale.

Cel puțin acolo îi e spiritul. Landon se încruntă și-mi aruncă o privire.

— La început, eram doar niște copii care au semnat un act și s-au trezit brusc căsătoriți. Amândoi simțeam că așa scăpăm din pumnul de fier al părinților noștri. Eram îndrăgostiți și totul mergea extraordinar... până când s-a ivit prima problemă adevărată.

Fac o pauză. *Mă mai iubești așa?* aș vrea să-l întreb pe Landon.

— Și când au apărut adevăratele probleme — cum ar fi în cazul lui alcoolul și faptul că a renunțat la facultate —, ar fi trebuit să scriu undeva toate astea; mi-ar fi fost mult mai ușor să-i explic o astfel de situație complexă — părinții lui m-au învinovățit pe mine și l-au amenințat că nu-i mai dau bani. Dar eu nu-l puteam controla, de-abia îl mai recunoșteam. Și totuși încercam, iar el se enerva pe mine, desigur. Mi-a spus că familia lui voia să renunțe la nu știu ce teren pe care-l cumpăraseră pe numele lui. Nu mi-a zis de ce, dar m-am documentat și mi-am dat seama că părinții lui voiau să facă o avere din pământul ăla. Sigur că țin la fiul lor, dar îi plănuiseră viața cu mulți ani înainte de accident, iar când și-au văzut planurile distruse, au inventat Planul B: să ia banii de la mine și să vândă pământul. Cu banii obținuți, puteau construi un alt spital pe care să-și pună numele de familie. Voiau ca el să le cedeze acest teren,

așa cum făcuse fratele lui loial, dar Amir a refuzat. Mi-aduc aminte de ziua în care a trebuit să-l târăsc pe Amir afară din biroul tatălui său. Era livid la față, țipând că taică-său era un escroc, un mincinos. N-a vorbit deloc până acasă, dar aceea a fost ziua în care mi-am dat seama că m-am măritat cu un amic, nu cu un iubit. Pe hârtie, totul era cum trebuia să fie. Tații noștri erau parteneri de afaceri, frații noștri erau logodiți, amândoi călătoriserăm și proveneam din familii înstărite. Problema era că el ura toate lucrurile pe care le iubeam eu... de exemplu, prăjiturile. Ar fi fost în regulă dacă și-ar fi arătat dezinteresul numai față de prăjituri și i-ar fi plăcut măcar restul. Dar nu-i plăcea; nu încerca nici măcar jumătate din ce pregăteam. Pasiunea lui erau afacerile imobiliare, care pe mine nu mă interesau absolut deloc. Familiile noastre erau legate prin bani și mândrie, iar noi doi am nimerit într-un joc pe care nici nu știam că-l jucăm. Cât de mișto ar fi fost dacă ne-am fi răzvrătit și ne-am fi căsătorit fără o nuntă de proporții? Familiile noastre materialiste ar fi fost enervate la culme, iar această bucurie merita tot efortul. Am conspirat, dar nu am fost niciodată prea intimi, nici fizic, nici emoțional.

Și după toate astea, când mă simt secătuită că i-am povestit atât de multe — mai multe decât am spus vreodată oricui —, Landon nu spune decât:

— Și ce-are de-a face asta cu tine acum? Sunteți despărțiți sau nu?

Landon e tânăr. Prea tânăr să-și bată capul cu despărțiri și căsnicii, și documente legale, și titluri de proprietate. El nu știe decât despre sentimentele lui. Nu înțelege lupta pentru putere dintr-o familie bogată. E neprihănit, iar eu îl pervertesc.

— Pentru că.

Inspir profund.

— Acum, că el nu mai poate semna nimic, se așteaptă de la mine să le ofer terenul pe tavă. Dar nu vreau. Amir nu datorează nimic familiei lui, și eu cu atât mai puțin. Ei l-ar fi deconectat de la aparate și l-ar fi lăsat să moară dacă n-aș fi fost eu.

Landon își întoarce capul brusc spre mine. Se străduie să pună totul cap la cap. De ce nu i-am spus, pur și simplu? Acum am spus-o și nu pare atât de rău. Aș vrea ca totul să fie simplu. Problemele mele par a fi cele ale unei fete bogate, dar asta nu le face mai puțin importante în viața mea.

— N-am avut niciodată o căsnicie fericită. Eram niște prieteni din copilărie și am luat o decizie de oameni mari, pentru care nu eram pregătiți. Era mai ușor să rămânem căsătoriți și să ne vedem cu alții. Cel puțin, el așa a făcut.

— Îmi scapă ceva.

Landon se scarpină la ceafă.

— De cât timp e...

— Îngrijit? Acum e îngrijit la domiciliu. Propria asistentă în propria lui casă.

— Casa ta.

— Practic, da.

— Cum altfel să fie? Practic, ești căsătorită și mi-ai ascuns o întreagă parte din viața ta până când te-a forțat altcineva să-mi spui adevărul. De ce nu mi-ai spus pur și simplu nimic din toate acestea? Aș fi fost capabil să accept, să te accept. Dar acum totul pare fals și nesincer și nu știu ce să mai cred.

Înghit în sec.

— Știi. Îmi pare rău că te-am târât în povestea asta.

Landon se întoarce spre mine rapid. Are o privire tăioasă.

— Nu. Nu m-ai târât în nimic. M-ai ținut pe dinafară până când n-ai mai putut. Dumnezeu știe cât timp m-ai mai fi ținut în beznă.

Ridic din umeri. Nu știu ce să-i răspund.

— Credeai că nu poți avea încredere în mine? Chiar nu pricep.

— Nu e vorba că n-aveam încredere în tine, dar sunt chestii grele. Ești la facultate, Landon.

Îmi cobor privirea la mâinile care-i tremură în poală și o ridic înapoi, spre ochii lui.

— Ai examene pentru care să-ți faci griji și o viață de trăit. Ești tânăr, n-ar trebui să te preocupe genul ăsta de rahaturi.

Se ridică în picioare și-și flutură brațul, lovindu-l de tăblia de lemn a patului.

— Nu-mi spui tu ce-ar trebui să mă preocupe pe mine!

Mă ridic și eu.

— Nu trebuie să te implici atât de mult în viața mea! Țip.

— Bine, Nora. N-ai decât să-ntorci chestia asta cum îți convine și s-o faci să pară vina mea. Hotărăște-te: fie mă vrei și-o scoatem la capăt împreună, fie nu.

Clipesc nelămurită.

— Poftim?

— Poftim? repetă el, fluturând din mâini.

Simt cum o lacrimă mi se rostogolește pe obraz înainte s-o pot opri.

— Nu-mi vine să cred că după toate astea tu tot încerci să fii iertător... și să-mi mai dai o șansă.

Aș putea trăi o mie de vieți și nu l-aș merita. Clatină din cap și, cum se plimbă de-a lungul camerei, se oprește brusc.

— Deci, cum vrei să fie? Tu decizi.

— Și Dakota?

Mă săgetează cu privirea.

— Ce-i cu ea?

— Te duci în Michigan cu ea. O să fiți singuri...

— Își bați joc de mine? Asta te preocupă pe tine?

Se așază pe pat și-și cufundă fața în palme.

Mă așteptasem ca lucrurile să meargă într-o direcție diferită. Credeam că o să intrăm la el în cameră și o să ne dăm seama că e prea dificil să continuăm și că va fi trist când voi pleca, dar mâine își va reveni. Mă doare capul.

Pot oare concura cu Dakota? Poate că el mă va alege pe mine?

Povestea fratelui ei mă bântuie, îi bântuie și pe ei. Felul în care Dakota a intrat în magazin după Landon în vreme ce eu stăteam pur

și simplu acolo, pe trotuar... Am văzut-o cum îi ia mâinile într-ale ei și am văzut cum el nu s-a retras. Când, în final, a plecat, hohotea de plâns. Asta e realitatea — prima mea dragoste s-a stins de mult, dar a lor nu.

— Atinge-mă, îi spun.

Mă duc și mă postez în fața lui, implorându-l să mă atingă. Mai am nevoie de o noapte alături de el. Își trece mâna peste fața mea și închid ochii când degetele lui mari îmi mângâie obrajii.

— Îmi pare rău, spun eu când degetele lui îmi alunecă pe buze.

Nu-i spun pentru ce-mi pare rău, dar va înțelege în curând. Îmi va mulțumi pentru că am plecat acum de lângă el. Mai bine mai târziu decât niciodată.

Știu cum să închei povestea asta, cum să-l înving și să-l distrag în timp ce-i pun capăt.

Îmi pun mâinile pe abdomenul lui, pe mușchii lui tari, și trag de tricou, ca să-l aduc mai aproape de mine. Gura lui e atât de moale când o atinge pe a mea! L-aș putea săruta la nesfârșit, fără să mă satur vreodată. Îl împing spre pat. Îl ating pe umeri și mă urc peste el. Îl cuprind pe tot, mișcându-mi șoldurile peste ale lui. Părul mi se revarsă pe spate, ud și rece, iar mâinile lui Landon îmi dezmiardă sânii. Profit de momentul acesta cu el, zgâriindu-l cu unghiile pe abdomenul încordat și mișcându-mă deasupra lui. El oftează, geme, îmi rostește numele. Îi spun că nu mă pot sătura de el, iar el mă aprobă, trăgându-mă mai aproape de pieptul lui când își dă drumul. Îl simt cutremurându-se de plăcere și încerc să nu plâng.

Ce s-a întâmplat cu mine? Cine e femeia asta slabă care plânge peste trupul unui băiat care n-o poate iubi, pentru că e prea complicată?

Îmi las capul pe pieptul lui și închid ochii înainte să-mi curgă lacrimile. Inspir și expir, sperând că nu-mi simte emoțiile. Când adoarme, îmi adun hainele și-l las în Brooklynul tăcut.

Când ajung la poarta casei, am ochii umflați și mă dor. Pieptul mi-e greu și trupul mi-e slăbit. A fost un drum lung și era prea târziu ca să chem un șofer. Tot drumul cu trenul m-am uitat fix la scaunul din fața mea, amintindu-mi de noaptea în care Landon m-a urmărit. Cu cât încerc mai tare să alung amintirile, cu atât ele mă copleșesc mai sigur.

Tastez codul pentru poarta mare de metal, iar taxiul se îndepărtează. Poarta se deschide scârțâind, iar eu merg încet pe aleea fițoasă. Câțiva copaci îngrijiți și câteva straturi de flori mărginesc drumul, ca și cum ar exista viață pe proprietatea asta. Ridic privirea la casa întunecată din vârful dealului. Aici nu există viață.

Casa e tăcută, în afara bâzâitului acvariului și a sunetelor scoase de aparate. Mă apropii de dormitorul principal. Mașina asistentei e parcată în fața casei, deci știu că e pe aici, pe undeva. Fiecare pas îmi răsună pe coridoare și mă întreb: aș fi iubit oare casa asta, dacă lucrurile ar fi stat altfel?

Aș fi învățat să-mi iubesc soțul și să-mi întemeiez o familie în casa asta? Ridic privirea la candelabrele suspendate deasupra mea și la picturile scumpe de pe pereți. Picturi unice și candelabre pentru un bărbat care nu le va vedea niciodată.

Ușa dormitorului e descuiată, sigur că e, iar eu o împing.

Amir stă pe fotoliul lui.

Are ochii închiși.

Are obrazul proaspăt bărbierit și tricoul alb de bumbac e descheiat la ultimul nasture.

Era un bărbat atât de frumos!

Este un bărbat atât de frumos!

Dimineată o s-o cert pe asistenta lui, Jennifer, că l-a lăsat toată noaptea în scaunul cu rotile, dar deocamdată îmi las deoparte geanta și mă așez la picioarele lui. Îi ridic brațul greu și-mi așez capul în

poala lui. Aparatul de respirație artificială șuieră, iar eu dau la o parte cablul de pe picioarele mele și-i pun un braț peste capul meu.

Nu plâng și, pentru prima oară de-o grămadă de vreme, îmi imaginez că pot trăi aici, în camera asta, cu soțul meu cel mut, pentru tot restul vieții mele.

Landon

Zborul pare mai lung de trei ore. Am avut noroc să fac rost de bilet pe ultima sută de metri, dar nimic nu mi se pare frumos în dimineața asta. Nici nu răsărise bine soarele, că m-am și trezit cu un mesaj de la Dakota și cu patul gol. Nora a plecat în miez de noapte, aruncându-mă din nou în brațele disperării.

Simt că am mai mult de 20 de ani, iar Dakota pare mult mai întunecată decât balerina pe care o iubeam odinioară. Ochii îi sunt grei când aterizăm, încă umflați de la lacrimile de azi-noapte.

N-o privesc prea mult, ca să nu mă simt vinovat. Lacrimile alea nu erau pentru mine. Erau pentru ea însăși.

În timp ce Nora era la mine-n pat, Dakota suspina în patul ei.

Când ajungem să ne recuperăm bagajele, Dakota se uită fix la banda cu valize, așa că-i spun să se așeze undeva, iar ea dă din cap. Îi arăt un rând de scaune goale, iar ea se așază.

Lângă mine, o femeie își ține în brațe bebelușul și mă gândesc la Nora ținând copilășul surorii ei. Când văd o femeie cu păr lung și negru, mă gândesc la Nora; chiar o reclamă la *Urzeala tronurilor* de pe ecranul din avion mă face să mă gândesc la ea. Totul îmi reamintește de ea și sper să nu se poată uita nici ea în jur fără să se gândească la mine.

Bagajul vine repede. Îl iau și mă duc la Dakota, care pare că va adormi în orice clipă.

— Te simți bine?

Ridică privirea goală și dă din cap.

— O să fiu OK.

Încerc să scap de obiceiul de a insista la nesfârșit, așa că dau din cap în loc să-i spun că nu cred că e OK deloc.

Kia pe care am închiriat-o e drăguță, dar miroase a fum de țigară în ciuda abțibildurilor cu „Fumatul interzis“ care sunt lipite în tot habitacul. Dakota nu zice nimic aproape tot drumul, iar eu sunt atât de atent la starea ei că-mi trebuie câteva minute bune până încep să-mi recunosc orașul natal, așa cum apare el de cealaltă parte a parbrizului. Conduc în tăcere, strângând volanul cu putere, când trecem pe lângă clădirea veche care odinioară adăpostea magazinul Blockbuster la care mama mă ducea vineri seara. În fiecare vineri comandam de la Pizza Hut și închiriam un film. Acum clădirea pare la fel de abandonată ca vechiul aparat video de pe policioara din casa din Washington a mamei. Îi arunc Dakotei o privire, întrebându-mă dacă-și mai amintește cum a furat un suc Baby Bottle Pop din fața tejghelei de la Blockbuster. Am luat-o la fugă disperați în josul străzii în timp ce Carl, managerul scund și blond, ne urmărea. Prin oraș umbra zvonului că tocmai ieșise de la închisoare și poate că așa era, dar nu ne-a prins niciodată. De-atunci, i-am spus mamei că am chef mai degrabă să mă uit la televizor decât să închiriem filme și, din fericire, m-a crezut.

Pe măsură ce pătrund mai mult în Saginaw, rădăcinile orașului mă copleșesc. Mă simt un străin aici, un intrus. La 20 de ani, am văzut mai mult din țara asta decât majoritatea locuitorilor acestui orașel.

Când ne oprim la semaforul de la intersecția străzilor Woodman și Airway, mă uit din nou la Dakota.

— Au dărâmat McDonald's-ul.

Aveam un restaurant McDonald's clasic chiar acolo, pe colț, dar acum nu mai de cât un morman de moloz. Dakota nu se uită la mine, dar își aruncă privirea pe fereastră.

— E unul nou.

Arată spre o clădire în formă de cutie, cu arcade galbene, aflată mai încolo, apoi își lasă mâna la loc în poală. Fac semn cu capul spre un alt morman de moloz, aflat acolo unde odinioară era un bar local faimos.

— Cu Dizzy's ce s-o fi întâmplat?

Mă năpădesc amintirile despre cum îl scoteam cu forța de-acolo pe tatăl Dakotei, dar îmi păstrez expresia neutră, fără să zâmbesc și fără să mă-ncrunt. Dakota ridică din umeri.

— Am auzit că a ars din temelii. Nu mă miră.

O amintire încețoșată mi se ivește în minte, lățindu-se în fața mea, ca pe un ecran.

Tatăl Dakotei, Dale, se sprijină de zidul barului aglomerat. Într-o mână ține o bere și cealaltă mână o are petrecută în jurul taliei unei blonde scunde. Trupul femeii e dolofan, compact. Părul i se revarsă ondulat în jurul chipului și se vede că-și trăiește clipele de glorie în anii '80, deși încearcă să-și ascundă vârsta.

Când Dakota și-a croit drum prin mulțime, eu am urmat-o îndeaproape. Și-a găsit tatăl, beat și captivat de femeia asta. Înainte s-o observe pe Dakota, ea i-a smucit sticla de bere din mână și i-a aruncat-o în coșul de gunoi de lângă picioarele lui.

— Ce mama dracului?

A ridicat privirea spre fiica sa. Ea și-a îndreptat spatele, a inspirat profund, pregătită de conflict.

— Hai să mergem, a spus Dakota printre dinții încleștați.

El s-a uitat la ea și a avut tupeul să râdă, să-i râdă pur și simplu în față singurei lui fiice.

Femeia cu coafură umflată se uita ba la Dakota, ba la neisprăvitul de taică-său, ba la mine. M-am holbat la ea, avertizând-o să se care, dar ea nu s-a clintit. În schimb, a mai luat o gură de bere și și-a îndreptat umerii. Dakota l-a tras pe Dale de tricou.

— Hai să mergem.

El s-a încruntat și și-a privit mâinile goale.

— *Ce mama dracului faci tu aici? a mormăit el, iar mie mi s-a întors stomacul pe dos.*

Imitația ciudată a actriței Farrah Fawcett a făcut un pas în față și și-a încolăcit mâna grețoasă în jurul cefei lui Dale. Ochii căprui ai Dakotei s-au făcut roșii, sub lumina palidă din bar. Uru ideea ca tatăl ei să umble cu altă femeie, chiar dacă știa că mama ei nu se mai întoarce de la Chicago. Ochii Dakotei au săgetat-o pe tipă, iar eu am prins-o pe Dakota de bluză, trăgându-o înapoi lângă mine.

— *Haide, Dale, e târziu. Mâine-dimineață trebuie să te duci la muncă, i-am zis eu.*

— *De ce sunteți voi, copii, în cârciumă, mă rog? Mișcați-vă fundurile acasă și lăsați-ne în pace.*

Buzele lui Dale au șoptit ceva la urechea femeii, iar Dakota s-a aruncat înainte. Toată ziua fusese surprinzător de stoică pentru o fată de 15 ani care-și îngropase fratele în aceeași dimineață. Dar nu și acum — acum era febrilă și dezlănțuită, trecând pe lângă mine și apucându-l de umeri și pocnindu-l în piept cu mâinile ei mici. Am prins-o de mijloc și am tras-o spre mine.

— *Dacă nu vrea să plece, e problema lui. Hai să mergem.*

Ea a clătinat furioasă din cap, dar s-a supus.

— *Te urăsc! a strigat ea în timp ce eu o luam de-acolo...*

— *Mă bucur că locul ăsta a ars din temelii. E mai mult decât ar fi meritat.*

Glasul Dakotei mă readuce în prezent.

— *Și eu.*

Mergem cu mașina prin orașul nostru natal. Mi se pare că am plecat de-aici acum câteva secole, iar sentimentul acut de disconfort

din stomac mă face să mă simt vinovat când cotesc pe Colonel Glen Highway. Când ajungem la hotel, în parcare e o femeie sumar îmbrăcată, cu bube pe față. Se leagănă pe picioare.

— Bine ați venit în Saginaw, Patria Prostituatelor Dependente de Heroină!

Vocea Dakotei e intenționat plată, dar îi simt ușorul fior de teamă. Opresc motorul și mă uit pe lângă ea, înspre parcare.

— Mă-ndoiesc că e pe heroină, zic, deși nu sunt sigur de asta.

Când ne cazăm, o rog pe recepționeră să ne dea o cameră cu două paturi. Dakota încearcă să-și ascundă amărăciunea, dar i-am văzut crisparea în priviri. Știe că suntem aici ca prieteni, prieteni pentru toată viața — nimic mai mult, nimic mai puțin.

Angajata de la hotel, Sharon, îmi dă două chei și ne găsim camera micuță, care miroase a naftalină și pare îngălbenită în lumina veiozei de birou. Nu e ca și cum ar fi o tonă de hoteluri din care să alegem și, pentru că am așteptat până-n ultimul minut, a trebuit să accept ce mi se oferă. Nu i-am zis mamei că vin aici, deci nu am putut utiliza punctele de fidelitate la cel mai draguț hotel din oraș.

În timp ce caut un alt întrerupător de lumină, Dakota se așază în vârful patului ei de la fereastră și-mi spune că se duce să facă un duș. Și mie mi-ar prinde bine un duș. Verific telefonul și citesc mesajele de la Tessa: *Dacă ai nevoie de ceva, sunt aici și Ai grijă, în toate sensurile cuvântului.*

Îi răspund c-o să am grijă și-i reamintesc să nu povestească despre mica mea aventură mamei și lui Ken. Nu că n-aș fi destul de matur să iau decizii de genul acesta, dar e un lucru pentru care n-am chef să-și facă griji.

E puțin trecut de ora zece când Dakota iese de sub duș. Are ochii roșii și obrajii umflați. Gândul c-a plâns singură în baie mă face să-mi pierd suflul. Instinctul, lucrușorul ăsta demonic, mă face să-mi doresc s-o iau în brațe și s-o țin așa până când se potolește. În schimb, spun doar:

— O să comand ceva de mâncare.

Apoi mă răsucesc, iau fluturașul de pe masă și caut room service-ul. Nu pare să existe așa ceva.

— N-avem room service, mormăi eu.

Dakota îmi spune că nu-i e foame. Ridic privirea la ea, la silueta ei mică înfășurată într-un prosop alb, cu părul cârlionțat, ud, din care-i curg picături de apă pe umerii goi și pe piept.

— Ba o să mănânci. O să comand de la Cousin Peppy's, îi zic și ea aproape zâmbește. Mai ții minte cum comandam și-l puneam pe șofer să vină la geamul dormitorului meu, ca să n-o trezească pe mama?

Iau telefonul de pe pat și caut numărul. Dakota rămâne tăcută, scotocind prin geantă. Comand pizza, grisine și o sticlă de doi litri de suc pentru amândoi. Ca în vremurile de odinioară, cred. Apoi mă uit spre Dakota, care se duce la baie să se îmbrace departe de privirile mele, și-mi amintesc că nu mai e nimic ca odinioară.

Când iese din baie, poartă un tricou larg care-i ajunge până la mijlocul coapselor. Pielea ei ciocolatie e strălucitoare și pot simți mirosul loțiunii de unt de nucă-de-cocos. Când îi zic că intru și eu la duș, ea dă din cap și se-ntinde în pat. E atât de distantă, ca un zombie, chiar mai rău. Aș prefera să încerce să-mi mănânce carnea decât să zacă așa, ghemuită pe-o parte, holbându-se în gol pe geam.

Cu un oftat, iau o pereche curată de chiloți și mă duc la baie. Apa e fierbinte, dar presiunea e nașpa de tot. Am nevoie să mă izbească pentru a scăpa de junghiul dureros din umeri, care nu pare să se dea dus.

Folosesc loțiunea Dakotei. E aceeași pe care o folosește de când lumea. Îmi place la nebunie acest miros și-ncerc să-mi împiedic mintea să se rătăcească iar printre amintiri. Mă spăl pe dinți de două ori, deși o să mănânc în curând. Îmi pieptăn barba care a crescut. Trag de timp, știu că asta fac, dar nu știu ce să-i spun sau cum s-o consolez de la distanță. Știu o singură cale de-a face asta și nu e calea potrivită pentru noi. Nu mai e potrivită.

După câteva minute de lașitate, ies din baie. Dakota e tot întinsă pe pat, cu spatele la mine și cu picioarele ghemuite la piept. Mă duc să sting lumina exact când bate cineva la ușă.

Pizza! Desigur, pizza. Îl plătesc pe puștiul care miroase a iarbă și închid ușa în urma mea. O încui de două ori și o strig pe Dakota. Ea se răsuțește imediat și se ridică în capul oaselor. Pentru că n-am cerut farfurii și nici Steve Drogatul n-a adus, iau două felii și le așez pe cutia cu grisine.

Îi întind Dakotei cutia cu pizza, iar ea o primește tăcută. O să innebunesc dacă nu va vorbi curând. Știu că e o exagerare din partea mea, pentru că nici eu n-am vorbit mai nimic, în afară de discuția despre pizza.

Mâncăm în tăcere, o tăcere atât de asurzitoare încât trebuie s-o sparg și dau drumul la televizor. Dau pe știrile locale și mă crispez când încep să vorbească despre politică. Destul cu asta. Schimb canalele până când ajung pe Food Network. E mult mai puțin probabil ca emisiunea *Diners, Drive-Ins and Dives* să-mi dea dureri de cap. Nu-mi vine să cred că am așteptat 20 de ani să pot vota și că acestea sunt variantele din care pot alege.

După ce mănâncă o singură felie de pizza, Dakota pune cutia pe birou și dă să se întoarcă în patul ei.

— Mai mănâncă!

— Sunt obosită, spune ea cu voce slabă.

Mă ridic în picioare și iau cutia de pizza, o deschid și-i mai întind o felie.

— Mănâncă! După aia te bagi în pat.

Oftează, dar nu mă privește în ochi și nici nu se ia la ceartă cu mine. Mănâncă repede și bea un pahar cu suc, apoi se duce în pat. Se întoarce pe-o parte și nu scoate niciun sunet.

Mănânc până când stomacul meu lacom e plin și balonat. Apoi mă întind pe saltea, uitându-mă fix în tavan până când ochii mă ustură de somn.

Dimineața următoare e rece, mai rece decât mă așteptam. Plec de la hotel și mă duc să iau cafea de la Starbucks, în vreme ce Dakota încă doarme. De când m-am mutat de-aici, au construit unul cu *drive-through* lângă mall. De când locuiesc la New York, am uitat cât de mult mi-au lipsit magazinele *drive-through*. Mi-e dor să pot trece cu mașina și să cumpăr suc, dulciuri, hârtie igienică. E convenabil și comod pentru leneși, dar e unul dintre puținele lucruri care-mi lipsesc din Midwest.

Sunt neplăcut surprins când constat că persoana care-mi scanează telefonul la fereastră e Jessica Reyes, o fată cu care am fost coleg în liceu. Dacă stau să mă gândesc mai bine, am fost coleg cu ea și la școala primară, și la elementară, și la liceu. Arată la fel, doar că mai puțin plină de viață. Are pungi sub ochi, iar zâmbetul ei nu mai e la fel de strălucitor cum mi-l aminteam.

— O, Doamne Dumnezeu! Landon Gibson! zice ea lent, studiat. Zâmbesc, dar nu știu ce să spun.

— Am auzit că acum stai la New York City! Cum e acolo? Fac pariu că e plin peste tot felul de oameni, exact ca-n filme. Nu-i așa?

Dau din cap.

— Mda, e destul de aglomerat.

Vreau să abat discuția de la mine cum pot mai repede.

— Tu ce mai faci?

Se apleacă puțin mai mult peste fereastră.

— Sunt bine. Am o slujbă aici și-mi dau asigurare pentru mine și băiatul meu. Am un copilaș. L-am făcut imediat după ce-am absolvit. Îl mai ții minte pe Jimmy Skupes? El e tatăl, dar nu mă ajută cu nimic.

Se strâmbă dezgustată, iar eu încerc să mi-l imaginez pe Jimmy Skupes, cu jeanșii lui largi și cu părul vopsit în șuvițe albe, în rolul de tată.

Faptul că am trăit printre străini în ultimii doi ani m-a făcut să-mi dau seama că nu toată lumea discută fiecare detaliu din viață sa într-o simplă conversație. E ciudat să mă întorc într-un loc unde asta e ceva obișnuit. Dacă m-aș loga acum pe Facebook, aș afla ce a mâncat Jessica la prânz sau de ce s-a despărțit de iubitul ei. Aș putea să-i văd toată viața ca pe un ecran. Gândul acesta e tulburător.

— Mă bucur că ești bine.

Văd cafelele pe care le-am comandat pe teighea, în spatele ei, dar am senzația că nu are de gând să mi le dea deocamdată. Jessica îi spune ceva unui coleg de-al ei, apoi se întoarce din nou spre mine.

— Am auzit că tu și Dakota v-ați despărțit.

Ochii i se înverzesc de ciudă.

— Ai fost întotdeauna prea bun pentru ea. Nu mi-a plăcut oricum de ea niciodată. Fratele ei era mult mai simpatic. Frate, de ce n-am fost ea aceea care...

— *Jessica.*

Indiferent dacă o place sau nu pe Dakota, nu are dreptul să spună un lucru atât de greșos.

— Chiar trebuie să plec.

Arăt cu capul spre cafelele din spatele ei. Dă din cap și-mi spune să fiu puternic. După ce pun paharele în suporturile din mașină, îi urez o zi bună; lucrurile pe care aș vrea să i le spun nu se cade a fi spuse unei femei. Strâng volanul în mâini și mă întorc la hotel. Când deschid ușa, o găsesc pe Dakota plimbându-se dintr-un capăt în altul al camerei, părând că se va prăbuși dintr-o clipă-n alta.

— Landon, unde ai fost?

Pun paharele lângă televizor și mă întorc spre ea.

— Am luat cafea. Credeam c-o să dormi când mă-ntorc. Nu voiam să te trezesc.

Dakota dă din cap și o văd cum se liniștește după ce-i explic cum stau lucrurile.

— Credeam că ai plecat.

Ridic din umeri.

— Unde să mă duc?

— Înapoi în Brooklyn, spune ea încet.

Iau paiul de pe masă și scot ambalajul.

— Nu fi caraghioasă! Nu te-aș fi părăsit aici, în Michigan.

Iau o înghițitură din paharul meu cu frappuccino. Dakota își ia cafeaua ei. Am fost tentat să iau un americano, dar ceva din cerul mohorât al acestui oraș m-a oprit să-mi aduc aici băutura preferată din New York, iar alegerea asta pare nostalgică.

— Ghici cu cine m-am întâlnit!

Mă răsucesc spre Dakota, care acum stă pe patul ei, cu picioarele încrucișate. Mă asigur că nu mă uit prea îndelung la ea și nimic nu mă gândesc prea mult la faptul că poartă doar un tricou și niște chiloței roz bombon.

— Cu cine? întreabă ea între două guri de cafea.

Părul i s-a uscat acum și i se revarsă în valuri ciufulite în jurul feței. Întotdeauna mi-a plăcut la nebunie părul ei.

Mi-a plăcut la nebunie felul în care buclele i se legănau când o trăgeam ușor de ele.

Îmi plăcea la nebunie felul în care i se mișcau bucele când râdea. Mirosul părului ei, textura.

Încetează, Landon!

Îmi revin.

— Cu Jessica Reyes. Lucrează la Starbucks. La cel nou de lângă mall.

Dakota își amintește imediat de fata asta. Așa e orașul ăsta: poți fi plecat de-aici ani întregi, dar nu-l uiți niciodată.

— Ți-a transmis salutări, mint eu.

Dakota bagă paiul în frișca din pahar și încearcă să ia o bucată.

— Hmm, nu mi-a plăcut niciodată de ea. Era mereu atât de pesimistă!

După ce Dakota vorbește cu mătușa ei, ne îndreptăm în final spre spital ca să-l vedem pe tatăl ei. E la Sion, o facilitate nouă, ridicată anul trecut. Cu toți locuitorii plângându-se de economia în declin prin locurile astea, mi se pare ciudat că tot apar construcții noi pe-aici. Noul McDonald's și noul Starbucks, pe astea le înțeleg, dar mallul cu o sută de etaje cu magazine importante și restaurante scumpe — pe ăsta nu-l înțeleg deloc. Dacă nu sunt bani în orașul ăsta, cine face cumpărături aici?

Când ajungem la recepție, îi spun asistentei numele noastre. Ne spune că merge și ea cu noi, așa că, zâmbind și cu un clipboard sub braț, ne conduce în rezerva lui. Urăsc mirosul de spital. Îmi amintește de moarte și de boală și mă înspăimântă. Întotdeauna există un miros în spatele curățeniei desăvârșite.

O urmărim pe asistentă pe un coridor lung și nu mă pot abține să nu mă uit în fiecare rezervă pe lângă care trecem. Știu că e nepolitic, dar nu-mi pot lua ochii de la fiecare om care zace pe patul de moarte. Asta fac cu toții în camerele astea: mor. Gândul ăsta îmi face rău. Dacă eu sunt ultima persoană pe care o văd înainte de a muri?

Frate, mintea mea e un loc întunecat și morbid.

În cele din urmă, ajungem la rezerva lui. Când intrăm, Dale stă ridicat pe pat, cu ochii închiși. După câteva secunde, ochii lui sunt

tot închiși și simt cum mă străbate un fior pe șira spinării. Oare e mort? Dacă a murit în timp ce noi beam cafea de la Starbucks...

— Domnule Thomas, fiica și ginerele dumneavoastră au venit să vă vadă.

Asistenta are un glas liniștitor și părul negru prins într-o coadă lucioasă la spate. Are ochii serioși, iar presupunerea că Dakota și cu mine suntem căsătoriți mă doare, dar are ceva care-mi place. Poate că e lipsa de compasiune din ochii ei când îl privește pe Dale. Când o privește pe Dakota, da, văd acolo un pic de milă, dar nu și când se uită la monstrul din fața noastră. Pielea lui albă e plină de pete galbene și de vânătăi vizibile, iar ochii îi sunt cufundați în orbite. Pomeții îi sunt ca niște văi găunoase pe chip.

Dale deschide puțin ochii și se uită-n jurul lui. Pentru un muribund, rezerva lui e incredibil de goală. Nici flori, nici felicitări, nicio dovadă că s-a apropiat cineva de rezerva lui, în afara asistentelor. Nu mă așteptam, de altfel, la o petrecere de bun-venit. Când se uită spre noi, dă mai întâi cu ochii de mine. După ce mă privește ca și cum habar n-ar avea cine sunt, se-ntoarce spre fiica sa. Ridică un braț și-și cheamă fiica mai aproape.

— Eu..., își drege el glasul. Nu mă așteptam să vii.

Vocea îi e foarte răgușită și un șuierat îi însoțește fiecare respirație. Are brațele subțiri ca două crengi și oasele îi ies prin piele precum colțurile unei stânci. Dakota își pune masca de om curajos. Dacă n-o cunoșteam atât de bine, nu mi-aș fi dat seama că e îngrozită și că pe dinăuntru se dezintegrează. Se ține tare, iar pentru asta îi pun o mână pe spate și o mângâi.

— Nu mă așteptam să vin.

Dakota se apropie de patul de spital. Tatăl ei e conectat la mai multe aparate decât îmi imaginam.

— Mi-au spus că ești pe moarte.

El nici nu clipește.

— Mi-au spus și mie.

Îmi fac de lucru citind semnele de pe pereți. Un grafic al durerii, de la 0 la 10. Nivelul 0 e o față zâmbitoare; 10 e o față mânioasă. Pe grafic nu sunt deloc fețe zâmbitoare, așa că mă întreb care-o fi nivelul durerii lui Dale? Dacă este peste 5, oare regretă că a băut toată viața?

Sau pentru cineva ca el asta nici nu contează? Pariez că nici nu i-a trecut prin cap că moartea lui o va lăsa pe fiica sa singură pe lume. Nu că el, ca tată, i-ar fi fost prea mult de folos Dakotei, dar acum ea nu mai are pe nimeni și trebuie să sufere consecințele alegerilor din viața lui. E o fată de 20 de ani care trebuie să-și îngroape tatăl. Dale își dă seama cine sunt pentru prima oară de când Dakota și cu mine am intrat în rezervă și are tupeul să întrebe:

— El de ce e aici?

— Pentru că ești de moarte și a fost suficient de amabil să vină cu mine de la New York, răspunde Dakota cu o voce joasă și rece.

Urăsc felul în care omul ăsta o face să se simtă neînsemnată. Vocea ei se schimbă, toată postura i se modifică atunci când nemernicul ăsta e prin preajmă. Indiferent că e sau nu pe moarte, n-am urât niciodată pe nimeni așa cum îl urăsc pe el. Mă privește cu condescendență.

— Ce drguț din partea lui!

Caut în interiorul meu ceva — orice — care să mă facă să-mi pară rău pentru el. Dakota și cu mine îi ignorăm comentariul, iar ea se așază pe pat.

— Cum te simți?

— Ca și cum aș muri.

Dakota zâbește. Un surâs mic, dar e acolo. El își flutură mâna subțire în direcția mea.

— Nu pot vorbi cu tine în fața lui. Roagă-l să plece!

— Tată!

Dakota nu se întoarce spre mine. Oricum nu vreau să-i încurc.

— E-n regulă. Sunt sigur că nu vrea să-și amintească despre porcăriile pe care le-a făcut. O să plec.

Mă apropii de patul lui. El se smucește într-o parte. Mă rog, cât poate.

— Ieși! Ai mult tupeu să vii aici după ce mi-ai luat fata de lângă mine. Tu și mama ta...

Începe să tușească și se chinuie să respire. Nu-mi pasă. Trec pe lângă Dakota și mă postez lângă patul lui, simțindu-mă puternic. Aș putea să curm suferința tuturor și să...

— Landon! spune Dakota, trăgându-mă pe braț.

Ce mama naibii fac aici? Îmi dau seama că am strâns pumnii. Ameninț un muribund care nu mai are nimic de pierdut. Nu pot să cred cât de mult îl urăsc. Acum înțeleg cum și cel mai bun dintre oameni poate exploda. Expir și mă dau înapoi.

— Îți las mașina aici, spun și ies din rezervă.

Ultima oară când îl privesc pe acest monstru, îl percep ca pe un om slab și fragil, iar expresia de pe fața lui prăpădită e aproape gata să șteargă gândul că și-a bătut fiul până la inconștiență. Aproape.

Mă chinui să respir când plec din spital și mă așez pe o bancă, unde stau o jumătate de oră. Mă uit în ochii prea multor oameni bolnavi și mă ridic. Nu știu unde să mă duc, dar aici nu mai pot rămâne. Ce-a fost în mintea mea de-am venit aici?

Mă plimb prin parcare și număr mașinile. Îmi verific telefonul. Număr camioanele. Îmi verific telefonul. În cele din urmă, o sun pe mătușa Reese. După ce țipă la mine pentru că nu i-am spus că vin — că eu am fost motivul pentru care Dakota n-a mai avut nevoie s-o ia cu mașina —, ne întâlnim la noul Starbucks. Jessica a plecat deja acasă, ceea ce-mi convine. După o îmbrățișare lungă de bun venit, mătușa mea se așază și vede imediat că e ceva în neregulă.

— Deci, ce se petrece, Lan?

Dă din cap, dar părul îi rămâne neclintit. Are aceeași coafură pe care a avut-o toată viața și mă întreb dacă firma de fixativ are vreun program de fidelizare. Ridic din umeri.

— Dale e pe moarte. Mama o să aibă un copil, iar eu o să pic următorul examen. Nimic nou.

Reese chicotește sec.

— Ei bine, simțul umorului ți-a rămas intact. Ce mai faci? Ți place orașul? Mi-e dor de tine și de mama ta. Cum e soțul ăsta al ei? Ți place de el? Fiul lui cum e? Cum îl cheamă... Harding?

— Hardin. Iar tu vorbești cu mama tot timpul.

Iau o gură din cea de-a treia cafea pe ziua de azi.

— Nu e același lucru. Ea m-ar putea minți. E fericită acolo, nu-i așa?

— Da, dau eu din cap. E fericită. Foarte.

— Stai mult?

Scutur din cap.

— Nu. Doar două zile.

Vorbesc cu mătușa mea timp de trei ore. Rădem, discutăm despre trecut și prezent și mă simt mai ușor decât de dimineață. N-am pomenit de Nora nici măcar o dată. Nu știu ce să spun despre ea.

Când ajung înapoi la hotel, o găsesc pe Dakota întinsă în pat. E încă lumină afară. Are pantofii în picioare și umerii ei mici se cutremură când închid ușa. Și știu că taică-său a murit.

În sfârși, a murit.

Ce gând oribil din partea mea!

Dar e adevărat, oricât ar fi de îngrozitor.

Mă duc la ea și mă așez în spatele acestei fete vulnerabile. Când o ating ușor pe umăr ca s-o întorc cu fața la mine, chipul ei e schimonosit de durere. O ridic și o iau în brațe. Stă în poala mea ca o pasăre mică.

— Îmi pare rău, îi spun și o mângâi pe spate, în timp ce ea suspină pe umărul meu.

Mă cuprinde cu brațele în jurul gâtului și plânge.

— Mie nu-mi pare.

Sinceritatea ei e alimentată de suferință, ca și a mea, și n-o pot judeca pentru asta. Moartea unui om rău e greu de jelit, chiar dacă e tatăl cuiva. Mi se pare că oamenii trebuie să pretindă că mortul era

perfect și să vorbească numai de bine la înmormântarea acestuia. E o chestie stânjenitoare, de o moralitate cel puțin tulburătoare.

O țin în brațe pe Dakota până când lacrimile i se usucă. Se dă jos de la mine din poală, se duce la toaletă și se întoarce repede. Îmi aduc aminte ziua în care l-am îngropat pe fratele ei, iar amintirile mă copleșesc. Suntem pregătiți să renunțăm la trecut? Cu tot ce înseamnă el? Cu toate lacrimile, dar și cu momentele bune? Și cu nopțile în care vânam licurici, și cu zilele în care vânam soarele? Cu tot ce a însemnat prima, a doua, a treia oară. Femeia asta a însemnat o mare parte din viața mea — sunt pregătit s-o las să plece?

Ea dă din cap, întrebându-mă dacă se poate urca din nou la mine în poală, iar eu oftez resemnat și-mi deschid brațele ca s-o primesc.

În încăpere e tăcere. Dakota doarme, iar laptopul meu luminează camera întunecată a hotelului. Azi am semnat actele pentru a arde trupul lui Dale. Dakota nu și-a dorit o înmormântare și nu pot s-o condamna.

E patru dimineața. Îmi verific din nou telefonul. Nimic de la Nora.

Ar fi trebuit să știu că s-a hotărât să se îndepărteze de mine. Ar fi trebuit să-mi dau seama din mișcările lente ale umerilor ei și din săruturile blânde pe frunte când mi-am dat drumul în ea. Mi-e dor de trupul ei, de râsul ei. Mi se pare că au trecut luni întregi, nu doar câteva zile, de când mi-am luat la revedere de la ea.

Deschid Facebookul din nou. Știu că nu e sănătos și că nu voi afla nimic de data asta, dar tacez iarăși numele surorii ei. Caut poza de pe plajă, în care Nora seamănă cu soarele în costumul ei de baie galben și bărbatul de lângă ea o ține de mijloc. Dacă n-ar fi invalid, ea l-ar alege pe el? Eu sunt întreg, dar sunt oare capabil s-o aleg pe ea?

De ce se reduce totul la o alegere, asta sau ailaltă? Dacă le vreau pe toate? Dacă vreau să-mi petrec zilele ținând-o în brațe și nopțile iubind-o? Mă uit la Dakota. Oare se gândește la mine cum mă gândesc eu la Nora? E corect să mă gândesc la Nora în timp ce Dakota suferă, iar eu sunt aici pentru ea, se presupune?

Mă uit din nou la ecran și pun cursorul pe chipul Norei. Apare un nume. Numele ei. Apăs pe el și ajung la un profil pe care nu l-am mai văzut înainte. Probabil că l-a ascuns de mine. Nu știu dacă sunt fericit sau trist că nu mai simte nevoia să se ascundă de mine. Nu are foarte multe postări aici, mai mult preziceri astrale și oameni care o etichetează în chestii aiurea, mai ales rețete culinare.

— Are Instagram.

Vocea Dakotei mă face să sar cât colo.

— Hm?

Am obrazii fierbinți de stânjeneală și vinovăție.

— Are cont pe Instagram.

Dakota se foiește în întuneric și, peste câteva secunde, îmi întinde telefonul ei peste spațiul dintre cele două paturi. Ecranul e plin de poze mici și pătrate. E un profil. Numele Norei e într-un colț, cu un X lângă el.

Ridic privirea la Dakota, dar ea se rostogolește la loc. Ori vrea să-mi ofere intimitate, ori e jignită că fac asta în fața ei. Aprind televizorul, fără sonor, ca să pară că fac altceva, nu că mă uit la poze.

Mâncare, tone de mâncare umplu ecranul. Pricomigdale în culori pastelate și prăjituri cu bombonele deasupra, într-o nebunie. O fotografie cu un tort cu flori violet îmi provoacă o durere în piept. În poza următoare sunt Nora și Tessa, cu o bulină de glazură roz pe nas și ținându-se în brațe. Mâna Tessei e întinsă pentru că ea face fotografia și-mi vine să râd la gândul că prietena mea cea mai bună, care nu se pricepe deloc la tehnologie, încearcă să-și facă un selfie cu un strop de grație. Dau mai jos.

Fața mea e acolo, de mai multe ori. E o fotografie de-a noastră în față la Juliette și alta cu mutra mea schimonosită în timp ce încercam

să citesc meniul. Sunt instantanee făcute la mine în bucătărie, unul chiar cu mine și cu Hardin, descris *Lumină & Întuneric*. Hainele închise la culoare ale lui Hardin și capul plecat contrastează cu înfățișarea mea; mergem unul lângă altul, iar eu am un zâmbet tâmp pe față și sunt întors spre el. E o poză ciudată, dar e foarte, foarte cool. Toate sunt. Toate descrierile sunt abstracte și poetice. Uneori descrierile sunt simple și nu conțin decât un *hashtag*, iar alte poze au texte mai lungi, cum ar fi un paragraf despre frumusețea de a vedea un copil râzând pentru prima oară. Mai e și o fotografie de-a Norei cu părul mai deschis la culoare și machiată ostentativ, într-o rochie atât de mulată încât zici că-i e pictată pe trup, făcută special pentru rotunjimile trupului ei voluptuos. Are în față un cocktail și ține o hârtie în dreptul buzelor date cu ruj. Pe aceasta scrie: *Văd lumina venind spre mine și-o să fac tot posibilul să te păstrez*.

Sunt și poze cu sora ei, însărcinată, și altele înainte de sarcină, frumoasă și impunătoare, machiată profesionist. Îmi mai văd chipul de câteva ori și mă înțepă inima; mă simt în același timp derutat și plin de remușcări. Mi-e dor de ea, dar sunt și supărat pe ea. E puțin spus că sunt confuz. Sunt alte două poze de-ale mele, uitându-mă în altă parte, nu la ea, cu soarele strălucind puternic în fundal. Cele două fotografii sunt aproape identice, dar descrierile sunt diferite. Prima are același text precum cel scris în bilețelul de dragoste din poza cu cocktailul. Mi-aduc aminte de seara în care am aflat că Dakota și Nora sunt colege de apartament. Noaptea aceea a început cu promisiuni care s-au evaporat foarte repede. Fiecare detaliu al acelui moment petrecut alături de ea îmi copleșește amintirea.

Am observat că făcea poze, dar nu m-am gândit prea mult la asta. De când s-a alăturat și Tessa lumii produselor Apple, e pe telefon tot timpul. Până și eu stau mult pe telefon, verificând scorurile sau programul de la serviciu. Ai mereu ceva de făcut pe internet.

În tot acest timp am crezut că ea nu are pagină de Facebook sau că mă minte în privința asta, într-una dintre numeroasele ei încercări de a se ascunde de mine. Dar acum mă holbez la un colaj întreg

cu imagini din viața ei. Chiar și Dakota apare de câteva ori: ea și Nora stând cu picioarele încrucișate pe podeaua apartamentului lor, cu un joc între ele și cu sticle de vin în apropiere. Când zăresc telefonul roz, îmi amintesc că jucam acel joc cu Dakota și Carter când eram copii. De obicei jucam eu și Carter, în timp ce Dakota pregătea cina și tatăl lor dormea pe canapea sau nu era acasă.

Trebuie să nu mă mai gândesc la acea perioadă din viața mea. Pierderea pe care am împărtășit-o cu Dakota pare să lase fără aer încăperea în care ne aflăm împreună. A pierdut atâția oameni...

Suferința ei pune stăpânire pe cameră, chiar dacă încearcă să n-o arate. Se foiește în pat și se trage de tricou, așa că știu că nu doarme. Și ea știe că știu că e trează. Știe că știu că știe — și așa la infinit.

Aleg să fiu și eu egoist o dată și mă uit din nou la ecran în loc să mă uit la ea. Descrierea celci de-a doua poze e următoarea: *Tu fugi după iarnă și eu fug după vară. Și, dragul meu, cele două nu se întâlnesc niciodată.*

Mă străbate un fior. Închid ecranul și arunc telefonul la loc pe patul Dakotei. După o tăcere îngrozitoare, urmează respirația ei lungă. Vocea îi răsună liniștită în beznă.

— Landon?

— Da?

Mă întrebă fără să se întoarcă:

— O iubești?

Mă gândesc la răspunsul meu și cum o va afecta când îl va auzi.

— Da. Da, cred c-o iubesc.

Dakota oftează din patul ei.

— Când ai încetat să mă iubești pe mine?

Cum Dumnezeu pot răspunde la așa ceva? Nu știu dacă există un răspuns la întrebarea ei. Nu sunt convins că voi înceta vreodată s-o iubesc. Mă uit înspre ea și-mi amintesc cum era când dormea în brațele mele. În plus, ora patru dimineața — chiar după ce i-am spus că iubesc pe altcineva — este momentul potrivit pentru această conversație? Totuși, nu pot ascunde asta la nesfârșit.

— Nu știu dacă voi înceta vreodată să te iubesc, Dakota.

— Termină cu minciunile!

Are un glas tăios. Stă întoarsă cu spatele la mine. Am nevoie de-o clipă ca să-mi pregătesc un răspuns pentru ea. Sunt prea obosit ca să mă cert, dar trebuie să înțelegă că a ieșit din viața mea de șase luni. Șase luni. Perioada asta pare și mai lungă acum, în camera asta de hotel cu două paturi și cu pahare goale de la Starbucks în coșul de gunoi. Ea miroase la fel, iar trupul ei zvelt s-a transformat într-o siluetă athletică și tonifiată. Muncește din greu și arată incredibil. E ciudat să mă gândesc la deosebiriile dintre corpul ei și al Norei — sunt la fel de frumoase, deși diferite; niciunul nu e mai bun decât celălalt. Aș fi cel mai urât din cuplu alături de oricare dintre ele. Deosebirea însă e mai profundă decât înfățișarea — e vorba despre energia, legăturile, așteptările fiecăreia dintre ele.

Parcă aș completa o aplicație de întâlniri amoroase.

Tac câteva secunde, așteptând ca Dakota să spună ceva despre tăcerea mea. Stă tot întinsă și neclintită, iar televizorul vechi nu luminează suficient camera asta de hotel, întunecoasă ca un castel al vampirilor. Am călcat pe o seringă folosită în parcare, deci poate că e parte din peisaj. Când eram mai tânăr, nu era atât de rău. Orașul acesta era destul de mișto și am multe amintiri frumoase din locul acesta. Dar drogurile au preluat controlul pentru că economia din Midwest s-a prăbușit și nu sunt suficiente locuri de muncă.

Clatin din cap, deși ea nu se uită la mine.

— Nu te mint. N-am niciun motiv să te mint.

Trupul Dakotei se mișcă atât de repede, încât tricoul ei roz-bombon pare o pată în întuneric. Pe micul ecran de televizor se derulează episoade vechi din *Maury*. În fine, sper să fie un episod vechi și oamenii să nu se mai uite la serialul acesta. Mama se uita mereu la el; eu îmi făceam teme și auzeam de prea multe ori: „Nu tu ești tatăl!”

— Da? Ești sigur, Landon? Pentru că mie mi se pare că mă minți de ceva vreme. Și acum suntem aici, înapoi în Saginaw ca să-l vedem pe tata murind, și tu tot nu vrei să discuți cu mine.

Camera e tăcută, în timp ce o femeie sare-n sus și-n jos, arătând spre chipul fostului ei iubit și strigând ceva ce pare mult prea vesel pentru un moment atât de tragic între ei.

— Ai făcut sex cu ea? întreabă Dakota și, înainte să-i răspund, adaugă: Trebuie să știi dacă ai făcut sex cu ea.

Chiar am ajuns aici? Ar trebui să fiu pur și simplu de acord cu ea, orice-ar spune, și să recunosc fiecare acuzație pe care mi-o aduce? Sau ar trebui să aleg calea mai grea, mai complicată, și să-i spun cât e de infantilă toată faza? Am trecut prin prea multe, ea mai ales, ca să ne comportăm așa. Îmi iau inima-n dinți și pășesc pe câmpul de luptă. Ea stă între cele două paturi, la numai câțiva centimetri distanță de mine.

— Aici am ajuns?

Mă mut pe marginea patului și mă ridic, cu spatele cât pot de drept. Dacă vine mai aproape de mine, o să-mi atingă genunchii.

— Suntem oamenii aceia — mă corectez —, acei străini care se ceartă din gelozie și meschinărie? Sau suntem doi oameni care și-au petrecut jumătate din viață împreună și vor să fie decenti?

Ea mă privește.

— Răspunde-mi la întrebare!

— Da. Am făcut.

Îi spun adevărul, fiindcă nu-mi stă în fire să mint. Dakota se așază pe pat și-și cuprinde fața în palme.

Nu știu ce să-i spun — nici măcar nu știu dacă ar ajuta la ceva. Nu-mi pot cere scuze, pentru că nu-mi pare rău. Nu pot să-i zic că n-a însemnat nimic, pentru că a însemnat. O las să plângă în timp ce mă holbez la televizor. Acum e o femeie pe scenă; are o mutră stoică în timp ce un tip sare în jurul ei. E foarte fericit că nu e tatăl copilului ei — e o lume tristă și înspăimântătoare.

Singurul mod în care țin pasul cu ceasul este televizorul și, când pauza publicitară se termină, Dakota mă întreabă:

— Dacă am fi rămas aici, crezi c-am mai fi fost împreună?

Dau din cap.

— Da. Așa cred.

Măinile Dakotei îi tremură în poală și ea nu-și ridică ochii triști spre mine.

— Ești atât de tăcut! Nici măcar n-ai încercat să te justifici.

Are glasul învins și umerii căzuți. Arată ca o păpușă, cu chipul încremenit.

— N-am de ce să mă justific. Nu mai suntem împreună de șase luni, Dakota.

Rămân cât pot de calm. Dacă o las să întrevadă cât de mult mă rănește, sunt terminat. Dacă ne certăm — dacă ridic vocea și mă cert cu ea pe bune —, ar însemna că încălcăm granița și intră din nou pe teritoriul unei relații.

— Când a început? întrebă ea.

O privesc pe Dakota, care acum se uită la mine. Ochii îi sunt deja umflați de plâns, iar eu mă forțez să rămân așezat, prinzându-mă cu ambele mâini de marginea saltelei. Îmi iau ochii de la chipul ei.

— Cu puțin timp în urmă.

— Înainte să... *încercăm* noi atunci?

Își aruncă privirea prin cameră și se uită la ceasul de pe micul birou. Ar fi trebuit să știm amândoi că n-o să meargă după întâmplarea aceea nefericită și stânjenitoare.

— Nu. După aceea, zic, sperând s-o doară mai puțin.

Un sunet surd se aude din gâtul Dakotei. După alte câteva clipe, se întoarce spre mine și se întinde pe pat. Când mă las în patul meu ca să mă culc, o aud spunând:

— M-am culcat cu Aiden.

Vorbele ei plutesc spre mine, iar creierul meu se chinuie să vină cu un răspuns înainte să deschid gura și să spun ceva ce nu mai pot lua înapoi. Nu știu ce să cred, darămite ce să spun. Mi se întoarce stomacul pe dos și nu cred că trebuie să mă simt nici trist, nici furios. Dar nu sunt cel mai puternic dintre cavaleri, așa că mă doare mai mult decât aș fi crezut. E un pic greu de descris ce simt despre faptul că s-a culcat cu un tip pe care-l cunosc și-l disprețuiesc.

Dintre toți tipii din nenorocitul ăla de oraș imens, trebuia să se culce cu singurul pe care nu-l suport deloc. De la rânjetul arogant la părul lui platinat cofat cu meticulozitate, el reprezintă tot ce nu pot suporta. *De ce el?*

Mă uit spre colțul în care se află Dakota și închid ochii. Mă gândesc la trupul Norei la mine în poală, moale și excitată la mine în brațe. Mă gândesc la felul în care gemea când o atingeam cu limba. La părul ei răvășit, la buzele ei umflate și la bluza ei mătăsoasă și roșie, la pantalonii ei negri, atât de sexy. Mă gândesc la felul în care râde când sunt neghiob și la felul în care i se înfioară pielea când îmi trec degetele peste ea. Nu regret niciun moment cu ea; nu e corect să cred că Dakota nu poate avea clipe asemănătoare cu altcineva. Indiferent cât de mult mă gândesc la cuvintele perfecte pe care să i le spun, nimic n-o poate face pe Dakota să se simtă mai bine.

Poate că la urma urmelor, nu suntem făcuți să trăim până la adânci bătrâneți alături de prima noastră dragoste.

35

A trecut o lună grea de când m-am întors din Michigan. În viața mea totul s-a schimbat. Mama a născut-o săptămâna trecută pe surioara mea și eu tocmai m-am întors din vizită de la ei. Abigail Scott e cea mai drăgălașă fetiță pe care am văzut-o vreodată. E o demență cum a crescut familia mea și s-a transformat atât de drastic în ultimii doi ani. Nu mi-aș fi imaginat niciodată că mama se va îndrăgosti din nou sau că voi avea un frate sau o soră, darămite doi. O să-mi fie mai ușor să mă înțeleg cu fetița aia decât cu Hardin, cu siguranță. Cu tot ce s-a întâmplat în ultima vreme între Hardin și Tessa, cei doi nu-și vorbesc. Ceea ce-mi face rolul de mijlocitor neoficial cu atât mai dificil.

Tessa a început să doarmă pe canapea și urăște muzica din nou. Îmi amintește de *Twilight*, când Bella Swan smulge aparatul de radio din camioneta ei cu mâinile goale. Îmi dau seama cum s-a simțit și n-o pot judeca pe Tessa că și-a făcut căștile bucățele. M-am abonat la HBO GO și am văzut aproape tot serialul *Urzeala tronurilor*. La finalul fiecărui episod mă gândesc la Nora și cât de mișto ar fi fost să-l văd alături de ea și să vorbim despre teoriile noastre și să comentăm

cele mai recente morți. Am început serialul acum trei săptămâni și nu mi-au mai rămas decât două episoade. În timpul primelor câteva episoade, de câte ori îl vedeam pe Ned Stark, mă întrebam ce caută Boromir⁶ afară din Turnul Alb. Mi-a luat ceva să alung confuzia.

Nora nu m-a mai căutat și nici eu n-am mai căutat-o. Tessa stă între noi în tăcere — și ea e mijlocitoare, în felul ei —, dar e atât de pierdută în durerea ei, încât nici nu cred că știe ce se petrece exact cu noi. Mă rog, cu noi nu se mai petrece nimic. Absolut nimic.

De dimineață, când ajung la muncă, Aiden e în spatele tejghelei. Toarnă o infuzie rece într-o ceașcă plină cu gheață. În mod surprinzător, antipatia mea față de el n-a sporit de când am revenit din Michigan. Am încercat să mă concentrez la trăsăturile lui pozitive, dar mi-a luat foarte mult timp să le găsesc. Chiar dacă s-a culcat cu Dakota, mi-e indiferent și nu vreau să-mi bat capul cu el.

— Hei, frate, zice el, iar eu mă întreb dacă știe cumva că eu am ieșit cu Dakota.

Îmi trece prin cap gândul că ea nu vrea ca el să-i cunoască trecutul sau poate că n-au fost niciodată suficient de legați emoțional ca să vorbească despre asta. Poate că doar s-a culcat cu el — așa cum am făcut și eu cu Nora.

O alarmă mi se declanșează în cap. Eu nu m-am culcat cu Nora și gata — m-am îndrăgostit de ea și nu m-am putut opri. Chiar și-acum deplâng absența ei din viața mea. Mi-e dor de ea de câte ori îmi miroase a prăjituri sau intru la mine în bucătărie. Scaunele păstrează imaginea ei deasupra mea sau imaginea mea, îngenunchat în fața ei. Când mă uit la blatul de lucru, îi văd părul revărsat pe spate și zâmbetul seducător.

— Hei! îi răspund în cele din urmă lui Aiden, în timp ce trec peste un maldăr de cutii.

Sigur că nu le-a dat la o parte. M-a așteptat pe mine să ajung ca să le arunc la gunoi. Sigur că eu voi dezambala boabele de cafea și

⁶ Personaj din *Stăpânul inelelor*. (N.t.)

voi pune paiele la locul lor. Sigur că voi scoate paharele și voi aranja sticlele de sirop aromat.

Semnez condica și-mi leg șorțul. Cel puțin Posey va ajunge aici în jumătate de oră. Mă uit cum trec minutele și, după o oră, ea e aici, holul e încă gol, iar eu am despachetat toate cutiile. Lila stă cuminte într-un separeu, împingând o mașinuță pe masă. Posey dă din cap spre un tip care-i povestește cât de gustos este espresso în Europa. Azi nu prea avem clienți, iar eu am de terminat o lucrare diseară. Recompensa pentru terminarea eseului va fi vizionarea unui alt episod pe laptop.

Încep să mătur și, câteva minute mai târziu, o clientă intră în magazin, iar eu mă duc s-o ajut pe Posey. Ea stă la casa de marcat, iar eu stau în dreptul cozii, gata să iau o ceașcă și să încep prepararea cafelei. O voce cunoscută îmi face părul de pe ceafă să mi se înfioare.

— Un *latte* cu caramel și gheață, spune Dakota.

Se uită pe după Posey și mă întreb dacă-l caută pe Aiden. Ar trebui să-i zic că nu-i aici?

Când dă cu ochii de mine, îmi zâmbeste. Nu e un zâmbet neprietenos, dar nici nu e același cu care eram eu obișnuit din partea ei.

— Hei! îi spun și-mi fac iute de lucru.

Iau ceașca de la Posey și înfig lingura în găleata cu gheață. Posey se întoarce spre mine, privindu-mă atotcunoscătoare, și se duce în camera din spate. Nu știu dacă să-i mulțumesc sau s-o strig să vină înapoi.

— Ce mai faci? mă întreabă Dakota.

Ridic privirea și arunc la loc câteva cuburi de gheață. Nu eram atent și trebuie să așez la loc jumătate din gheața pe care am pus-o în blender.

Ce mai faci? Ce întrebare complicată!

Tessa e teribil de nefericită. Eu sunt aproape să pic cursul de pedagogie. Mi-e dor de Nora și, într-un fel, mi-e dor și de Dakota. Doar pentru că nu mai avem un viitor împreună nu înseamnă că mi-au dispărut toate sentimentele pentru ea. O să țin întotdeauna la ea,

într-un fel. Peste câțiva ani, când o să posteze poza de la logodnă, apoi se va căsători și-și va întemeia o familie, o să zâmbesc ușurat că are o viață bună, chiar și fără mine. Optez pentru răspunsul scurt.

— Bine. Tu?

Torn două picături de sirop de caramel și pornesc blenderul. E zgomotos și niciunul dintre noi nu vorbește până când nu-i întind cafeaua. Soarbe din ea îndelung.

— La fel. Am fost la o audiție pentru o reclamă.

Îi simt entuziasmul și zâmbesc.

— Felicitări! Îi spun, cu toată sinceritatea.

Dakota își întoarce obrazul, iar eu o privesc cu atenție. Și-a îndreptat părul negru și și l-a prins la spate într-un coc mic și strâns. Nu e deloc machiată și arată senzațional.

O întreb în ce fel de reclamă va apărea. Îmi spune, un pic timidă, că e o reclamă pentru o sală de sport și că se va întâlni cu patronul pentru că e posibil să facă și un clip video cu exerciții pentru ei. Apoi ia o sorbitură și mă întreabă, deviind discuția de la persoana ei:

— Poți să stai cu mine un minut?

După ce mă asigur că holul e destul de liber și că Posey se poate ocupa de toate, mă duc la o masă din spate împreună cu Dakota. Nu-mi pot lua ochii de la părul ei; arată altfel, *atât de frumos!* Mă uit la pisicuța de pe hanoracul ei. E un ghem micuț și alb de blană care poartă o pereche de ochelari de hipster.

— Nora a venit de dimineață să-și ia ultimele lucruri de la noi din apartament, zice ea.

Te rog, nu-mi spune că ai venit azi aici ca să ne certăm din nou din pricina Norei. Mă holbez la ușă, iar ea mi-o ia înainte, zicând:

— Credeam că voi doi sunteți împreună de-acum. M-a surprins când am văzut că a venit cu șoferul. Nu știu de ce locuiește atât de departe de oraș.

Nu m-am putut opri deloc să nu mă gândesc la ce a făcut Nora în ultima lună. Știam că va începe să-și petreacă din ce în ce mai mult

timp la conacul din Scarsdale. Am descoperit că ziua e cu atât mai lungă cu cât mă gândesc mai mult la ea.

— Mda, unde să se ducă-n altă parte?

Mă întreb dacă Nora a ajuns la o concluzie cu soțul și cu familia ei. Oare Stausey a născut? Nora stă cu el într-o casă mare și goală? Nu sunt gelos; îmi pare groaznic de rău pentru toți cei implicați. E o situație atât de complicată și, sincer, o admir pe Nora pentru forța ei. Întotdeauna am considerat că eu sunt puternic, dar eu sunt făcut doar din aluminiu, în vreme ce Nora e construită din titan.

— Corect, spune Dakota, urcându-și un picior pe scaun. M-am gândit mult la tine.

Hai că-ncepem... Îi zâmbesc detașat.

— Pe bune?

Dakota scutură din cap, iar eu sunt atât de obișnuit cu legănarea buclilor ei, încât e oarecum ciudat s-o privesc având părul drept.

— Nu așa, zice ea și-mi trage un ghiont.

Când ridic privirea, Posey se holbează la mine de la tejea. Privirile ni se-ntâlnesc, iar ea se uită repede în altă parte. O să-mi fie dor de ea când va pleca din Brooklyn. Am fost destul de bosumflat când mi-a zis că se va muta ca să fie mai aproape de mătușa ei. O înțeleg totuși. Sănătatea bunicii sale se deteriorează și trebuie să-i fie greu să aibă grijă singură de o puștoaică autistă. Una peste alta, Posey e un om tare bun.

— Te mai vezi cu Aiden? o întreb pe Dakota înainte să-și dezvăluie gândurile despre mine.

Ea zâmbește și se lasă pe spate în scaun.

— Cam așa ceva.

— Hmm...

Dacă n-ai ceva amabil de spus, mai bine nu mai zici nimic.

— Nora spunea că n-ai mai sunat-o deloc.

De ce stă Dakota aici, vorbindu-mi despre Nora? Nu e un fel de conflict de interese? E și extrem de ciudat.

Dar poate — *poate* — vom fi capabili să păstrăm acest gen de prietenie. Nu vreau să fim unul dintre acele cupluri care se despart și se transformă în dușmani. Nu vreau să fim așa. M-am îndrăgostit de ea pentru un motiv. Indiferent cum stau acum lucrurile, am iubit-o la un moment dat. N-o să-i înțeleg niciodată pe tipii care spun chestii oribile despre fostele lor iubite — le critică aspectul sau vorbesc despre ele cu lipsă de respect — când numai cu câteva zile înainte fata li se părea sexy și erau îndrăgostiți de ea.

— Landon, de ce n-ai mai sunat-o?

Un client intră în cafenea, iar eu mă ridic în picioare.

— Trebuie să mă-ntorc la lucru.

Ridic ușa rabatabilă și mă duc în spatele barului, dar o aud pe Dakota spunând:

— Sun-o!

Lucru care mă derutează într-o mie de feluri.

Nu așa merg, de obicei, lucrurile astea. Fosta iubită furioasă și îngrozitoare nu încearcă să te ajute să rezolvi necazurile cu actuala iubită. Mai ales când *o urăște* pe fata cea nouă.

Nora

Prânzul e aproape gata; cronometrul se aude pornind la bucătărie și-l împing pe Amir de-a lungul holului. Jennifer e din nou aici, dar am rugat-o să rămână la etaj. Încerc să mă obișnuiesc să fiu iarăși singură cu el. Casa pare mai mare decât oricând. E greu să-mi imaginez că aș putea fi genul de persoană căreia i-ar trebui o casă enormă ca să fie fericită. Niciodată n-a părut mai mare ca acum. Apuc scaunul lui Amir și-l împing pe rampa frumoasă, de lemn închis la culoare, instalată doar pentru el.

Disperarea și negarea de pe chipul mamei lui Amir îmi dădeau fiori. Mi-a fost milă de ea, mi-a fost milă de Ameen, de sora lui, Pedra, cu care am fost prietenă apropiată, dar n-am avut niciodată timp să jelesc pierderea soțului meu. Mi-a fost, de asemenea, greu să recunosc că, dacă accidentul n-ar fi avut loc, am fi sfârșit prin a divorța. Cred că am fi mers fericiți pe drumurile noastre separate și am fi rămas prieteni toată viața. M-aș fi bucurat dacă s-ar fi recăsătorit, dacă ar fi avut copii.

Când îmi amintesc de copii, simt o arsură în stomac. Nu-mi place să mă gândesc prea mult la lucrurile pe care el le va rata. Nu-mi face bine nici mie, nici lui. Mi-ar plăcea să cred că e mai fericit dacă mă are în preajma lui. După accident, n-am plecat de la căpătâiul lui câteva luni întregi. Am dormit la spital până când ne-am mutat la noi acasă. Casa trebuia să fie un cadou de nuntă din partea familiei lui, chiar dacă eram deja căsătoriți de doi ani.

— Am făcut varză și pâine, îi zic, deși habar n-am dacă mă poate auzi.

Jennifer insistă că mă poate auzi, dar ce știe ea? Cred că asta e mai mult o speranță decât o realitate.

Trag draperiile și deschid jaluzelele. Când a fost ultima oară afară? Trebuie s-o întreb pe Jennifer. Bag prăjiturile cu sirop de arțar la copt. Când îmi fac ceva de mâncare, mi-ar plăcea să poată mânca și el împreună cu mine. Îmi lipsește strălucirea care radia dinăuntrul lui. Îmi place să-i vorbesc despre trecutul nostru, despre cât de descreierați eram în adolescență și, o dată, pot să jur că mi-a zâmbit.

De când l-am văzut ultima oară pe Landon, am avut o grămadă de timp la dispoziție să mă gândesc la asta. Uneori nu-i avem decât pe oamenii de care suntem legați pe viață. Landon o are pe Dakota, Stausey îl are pe Ameen, Tessa îl are pe Hardin, iar Amir mă are pe mine.

Mirosul de varză umple imediat bucătăria. Încerc din răspuțeri să nu mă gândesc la felul în care Landon m-a sărutat între îmbucăturile de varză. Îmi plăcea la nebunie fiecare clipă naivă și simplă pe care o trăiam alături de el. M-a făcut să mă simt un om mai bun. Mi-a oferit speranță, chiar dacă e greu de explicat pentru ce anume era speranța asta.

Odată, demult, lui Landon nu-i plăcea cum gătesc, ceea ce e distractiv, pentru că-i plăcea cum gătește mama lui, iar ea e cea mai rea bucătăreasă posibilă. Femeia reușea să ardă brânza la grătar, pentru numele lui Dumnezeu!

Când iau o gură de varză, amintirea lui Landon mă copleșește. Era atât de drăguț, de dulce, când îi dădeam să mănânce varză! Arunc farfuria cu mâncare la gunoi.

— Hai să mergem afară, îi zic lui Amir.

Îmi iau cartea de pe blatul din bucătărie și-l împing încet în curtea interioară. E mai frig acum, e ultima săptămână din octombrie. Măine e Halloweenul, iar eu mă ascund de atât de multă vreme, încât mă întreb dacă voi mai părăsi vreodată casa de pe deal.

E tăcere aici și nu avem vecini în apropierea noastră. Asta era chestia mea favorită la casa asta. Pe atunci aveam chestii favorite.

Amir mă privește fără nicio expresie în ochi. Are dureri? Jennifer spune că nu, dar, din nou, ce știe ea? Deschid cartea și-i citesc lui Amir un capitol. Nu știu dacă i-a plăcut vreodată *Harry Potter*, n-am discutat niciodată despre asta. Știam o grămadă de lucruri despre el — despre familia lui, despre emisiunile lui preferate. Dar despre el n-am știut niciodată nici jumătate dintre lucrurile pe care le știu despre Landon. Citesc repede ca să-l alung pe Landon din mintea mea.

— Sophia! se aude vocea profundă a lui Jennifer, dinspre grădină.

Care parte din „rămâi la etaj“ n-a priceput-o femeia asta? Trupul ei rotofei se mișcă iute, de-a lungul peluzei care se întinde de la o ușă laterală la alta.

— Tot țip după tine! zice ea și-și flutură brațele scurte în aer. E cineva aici, a venit în vizită la tine. Un tip, și n-are de gând să plece.

— În vizită la mine sau la el?

Sper că familia lui Amir și-a dat seama că nu trebuie să se joace cu mine. Am un avocat și, fiind soția lui Amir, o să-i protejez proprietatea de labelle lor lacome.

— Pe tine, dragă. I-am spus că ești afară, dar stă acolo, în living-room!

E disperată. Nu-mi pot imagina cum poate să se descurce cu un pacient dacă se agită așa când apare un curier sau ceva de genul ăsta.

— Ah, taci, o să intru în casă. Ai grijă de el!

Jennifer mă privește furioasă, de parcă ar fi vrut să-mi spună că are mereu grijă de el, iar eu îmi dau ochii peste cap. Mă întreb dacă Jennifer mai e potrivită pentru slujba asta, acum, că sunt mai atentă la tot, și intru în living.

Rămân blocată când îl descopăr pe Landon așezat pe canapea. Are un aer încrezător pe care nu-mi amintesc să-l fi avut ultima oară când l-am văzut. Și, deși l-am zărit ori de câte ori am închis ochii, nu mi-l aminteam așa cum trebuie. E frumos, cu o barbă mai deasă decât credeam. Brațele îi sunt mai groase ca înainte. E oare mai înalt?

— Ce cauți aici?

Și, mai ales, cum a dat de mine? Apoi îmi amintesc că am avut două apeluri ratate ieri, de la Stausey. Sunt sigură că e opera ei.

— Jennifer mi-a spus că ești afară, zice el, fără să-mi răspundă la întrebare.

— Serious?

— Da. Și mi-a făcut și o cafea cât timp am așteptat, spune el cu acel zâmbet nevinovat pe care-l iubesc la nebunie.

Desigur, Landon a convins-o pe impasibila Jennifer să-i facă o cafea. Pare atât de nelalocul lui aici, în casa asta enormă! Stă acolo atât de relaxat, ca și cum ar mai fi fost aici de o sută de ori. De ce a venit? Cum de a știut unde să vină?

— Te deranjez? întreabă când arunc o privire spre ușa din spate.

Când mă întorc, îi observ din nou întregul trup. Pare imens pe canapeaua asta. Are umerii lăsați și pare cumva mai în vârstă, de parcă lumina ar fi dispărut din el. Poartă un tricou alb și un sacou albastru. Arată atât de bine, atât de familiar! Are părul mai lung. De când nu l-am mai văzut? De câteva luni? Poate chiar ani?

— Nu. Stăteam afară cu Amir.

Mi-am schimbat programul, Landon. Azi, în sfârșit, ies din casă. Ești mândru de mine?

Aștept reacția lui Landon la cuvintele mele, dar expresia nu i se schimbă. Mă privește atent și-și trece mâna peste jeanșii bleumarin.

— Cum merg lucrurile? mă întrebă.

Îl văd cum cercetează încăperea. Picturile din living au dispărut; le-am vândut și am donat banii unei fundații care ajută familiile victimelor accidentelor de circulație provocate de șoferi beți. O singură operă de artă din acelea scumpe ajunge pentru a acoperi cheltuielile medicale ale unei familii. Toate cele șase picturi sunt acum în curs de evaluare.

— Am fost ocupată, îi spun, dregându-mi glasul. Sunt sigură că și tu ai fost. Tessa mi-a zis că ai fost promovată la Grind.

El dă din cap.

— Mda.

— Felicitări! E mișto. Sunt convinsă că ești cel mai tânăr manager pe care l-au avut vreodată.

Se uită la mine și mă gândesc la cum au sunat vorbele mele.

— Nu voiam să sune așa, spun, chinându-mă să-mi retrag cuvintele.

Landon zâmbește ușor și atunci ceasul de bucătărie începe să sune. Nu știu de ce mai fac prăjituri, ca înainte; nu le mai mănâncă nimeni. Nu mai locuiesc cu Maggy și Dakota, nu mai sunt la Landon în apartament în fiecare seară, iar Jennifer mănâncă doar prăjituri fără gluten. Dulciurile mele stau pur și simplu pe blatul de granit, decorate și delicioase, dorindu-și să fie devorate, și trei zile mai târziu, când glazura începe să se întărească, le arunc la gunoi.

— Îți accept scuzele dacă-mi dai și mie ce ai în cuptor.

Zâmbetul acela mă face să mă doară sufletul. Dau din cap și prefer să nu menționez că am luat rețeta pentru prăjiturelele cu sirop de arțar de la mama lui. Mi-a promis că n-o să-i spună fiului ei că vorbim atât de des. Îi prețuiesc prietenia și recent a existat un moment în viața mea în care mi-am permis fantezia de a o avea permanent în viața mea. Pe cine păcălesc? Uneori, când sunt foarte deprimată, îmi imaginez că aș fi putut avea o viață mai bună și mai fericită.

I-am spus lui Karen despre Amir înainte s-o facă Landon. Nici măcar nu eram sigură că-i va spune, dar n-am mai vrut să existe

secrete între noi. Karen s-a purtat frumos cu mine. Ken chiar m-a ajutat să găsec un avocat care să mă ajute în privința presiunii din partea familiei lui Amir. Nu vreau nimic din banii lui, dar nu mai vreau să fiu hărțuită. O să mă mut cu bucurie din casa asta, într-un apartament pe care o să-l împart cu cineva, și o să muncesc suplimentar la Lookout dacă va fi nevoie.

Nu am deloc încredere în intențiile familiei; chiar și adorabila mea soră pare să țină mai mult cu cealaltă tabără. Sunt singură aici, doar cu morocănoasa de Jennifer de partea mea, și nu sunt sută la sută sigură că banii lor n-o vor face să se întoarcă împotriva mea. Îmi place să cred că fac parte din Casa Stark, iar familia lui Amir sunt Lannisterii, dar când începe bătălia, nimeni nu mai știe exact.

— Bine? insistă el după tăcerea mea lungă.

Dau din cap.

— Sigur. Ce mai faci?

— Și eu sunt ocupat.

Mă uit prin cameră, apoi din nou la bocancii lui Landon. Nu știi dacă vreunul dintre noi e capabil să susțină această conversație superficială. Mă hotărâsc să fac un pas înainte.

— Cum ai dat de mine?

Inspiră și-și duce mâinile la gură. Mi-e dor să-l ating.

— Nu ești singura care se pricepe la urmăriri.

Rădem amândoi și e ceva reconfortant și nostalgic.

— Pot să te-ntreb ceva? spune Landon.

Probabil că n-ar trebui să-i spun că mă poate întreba orice. Pur și simplu, vreau să-i aud vocea.

— Orice.

Îmi trec degetele peste părul împletit și ciufulit. Dacă aș fi știut că vine, m-aș fi îmbrăcat puțin diferit. Colanții mei miros a varză și sirop, iar bluza are o pată mică de vin roșu pe guler. Oare va observa? Se uită la mine fix, absorbindu-mă. Privirea pare să-i zăbovească pe locurile unde sunt dezgolită: umerii, chipul meu.

— Cât de des veneai aici când locuiai în oraș?

Mi se pune un nod în gât.

— Aproape în fiecare noapte. Uneori chemam un șofer și alteori venea Cliff să mă ia.

— Cliff? repetă el.

Numele îi este cunoscut lui Landon. Sigur că-i e cunoscut. Cliff, cel mai bun prieten al lui Amir, s-a comportat ca un idiot și a încercat să mă spioneze la apartamentul lui Landon. Când l-am luat la întrebări, mi-a spus că mă căuta pe mine. Auzise că-mi pierd vremea cu un student de la nenorocitul ăla de Mitch, care era barman, în seara aia aiurită în care m-am întâlnit cu Landon în oraș.

Eu, Landon, Dakota — toți în aceeași încăpere. Era o porcărie și, în momentul în care l-am văzut în spatele barului, am știut că totul va ajunge la urechile lui Cliff. Dar tot n-avea niciun drept să fie un ciudat și să mă urmărească și și-a meritat cu prisosință mâna ruptă de bocancul lui Hardin. Gândul la Hardin îmi face sângele să fiarbă. Țineam cu el, dar a dat-o *din nou* în bară cu Tessa.

Landon nu insistă să afle adevărul ascuns în spatele aceluia nume; în schimb, are altă întrebare.

— De ce ai presupus că-mi voi face o părere proastă despre tine dacă-mi povestești despre Amir? De ce ai făcut tu alegerea asta în privința mea, de ce nu mi-ai acordat prezumția de nevinovăție?

De ce-mi pune mereu întrebări care au răspunsuri atât de tranșante? Landon e singura persoană pe care o cunosc care spune exact ce-i trece prin cap; nu are nicio problemă în a vorbi despre ce e rău și ce e bine și în a-și recunoaște greșelile. Ar fi bine să existe mai mulți Landoni pe lume.

— N-am vrut să presupun ce e mai rău în privința niciunuia dintre noi. Așa mă așteptam, pur și simplu. Nu credeam că se poate întâmpla ceva mai bun. Când te-am cunoscut, eram într-un punct în care nu căutam altceva decât prietenie. Aveam atât de multe de dus, atâtea responsabilități! Nu mă puteam gândi numai la mine, așa că nu puteam sta prin baruri până la trei dimineața. Am avut probleme pe care nu i le-aș dori nici celui mai înverșunat dușman

și am încercat să fac ce trebuia alături de soțul meu, de familia mea. N-aveam timp să mă-ndrăgostesc de nimeni.

Umerii lui Landon tresar ușor, dar eu observ.

— Ți-am spus de la bun început, Nora...

Glasul lui îmi alină, pentru o clipă, dorul de el. Nu mi-am imaginat niciodată că o să-mi lipsească atât de mult într-un timp atât de scurt.

— Voiam să te deschizi în fața mea. Nu te-aș fi judecat.

Se răsuțește cu fața la mine, iar privirea lui mă sfâșie până la os. Un chip ca al lui n-a fost făcut să fie trist.

— Aș fi crezut că ești curajoasă.

Mă chinui să-mi recapăt răsuflarea. Ar trebui să-mi iau ochii de la el, așa ar trebui.

— Aș fi crezut că ești altruistă.

Când rostește aceste cuvinte, mă simt răscolită. Mușchii mi se destind, iar greutatea de pe umeri îmi dispare. Nu-și ia ochii de la mine, nici măcar nu clipește vreun moment.

— Aș fi crezut că ești o femeie incredibil de puternică. Aș fi încercat să-ți mai iau din povara de pe umerii tăi și s-o duc eu.

— Nu cred că poți duce mai multe, îi spun încet.

— Pot să-ncerc.

Landon ridică din umeri, iar eu mă străduiesc să-mi imaginez cum ar putea funcționa relația noastră.

Oare mă iubește? Suntem prea departe de asta acum?

În viața mea mai e oare loc pentru încă o persoană? E cinstit să-l primesc pe Landon în viața mea înainte de a-mi da seama cum să mă descurc cu mine însămi?

— Aș vrea să-l cunosc, spune Landon, ridicându-se în picioare.

Se întâmplă atât de multe lucruri! Ziua mea normală și liniștită s-a întors cu fundul în sus din cauza apariției neașteptate a acestui băiat. Fără cuvinte, doar dau din cap și mă ridic. Mi-e teamă că n-o să pot sta în picioare, dar îmi iau inima-n dinți, îmi îndrept spatele și străbat livingul, ducându-mă spre ușa care dă în curtea interioară.

Fără nicio vorbă, el mă urmează de-a lungul bucătăriei imense, până afară. Mormăie ceva despre varză, dar eu nu mă întorc spre el. Nu știu ce să-i spun sau de ce e aici.

— Îi citeam, îi explic când ne apropiem de Amir, iar Jennifer se face nevăzută.

Grădina pretențioasă pare mai mică acum, din cauza prezenței celor doi bărbați. Amândoi sunt foarte importanți pentru mine, în feluri diferite. Florile din jur miros parcă mai puternic, par mai colorate, acum, că Landon e aici. Mi-am dorit întotdeauna o grădină, asta a fost mereu problema mea cu viața la oraș. Iubesc florile și copacii, și aroma polenului, și natura, dar îmi place la nebunie să pot să ajung pe jos până la o cafenea.

— Landon, el e Amir.

Arăt spre soțul meu și văd zâmbetul calm al lui Landon. Îl privește pe Amir în ochi și se prezintă. Nu pare să se simtă deloc stânjenit. Pentru asta îl invidiez pe Landon, că poate liniști orice suflet pe care-l întâlnește.

Îl privesc, îi studiez chipul zâmbitor. Se apleacă și ia cartea din iarba moale, se așază pe bancă lângă Amir și o deschide acolo unde am lăsat micul semn de carte. Landon își drege glasul și începe să citească:

— „Alegerile noastre, Harry, ne arată mai degrabă așa cum suntem, și nu talentele noastre.“

epilog

Landon

O vară și o iarnă mai târziu...

Nunta noastră a venit și a trecut repede. Foarte, foarte repede. Am trecut de la cuplul logodit care voia să aștepte câțiva ani înainte de a se căsători, care credea că are tot timpul din lume la o pereche prinsă până peste cap în vârtejul pregătirilor.

Mă obișnuisem cu vocea mamei, la celălalt capăt al liniei telefonice, care mă întreba la nesfârșit când ne apucăm să facem planuri, dar nu ne-a luat decât o zi, în care Tessa a adus acasă mai multe reviste pentru mirese, și asta a fost. Pe mine nu mă deranja să aștept. Viitoarea mea mireasă trecuse deja o dată prin asta, și nu voiam s-o grăbesc. Dar, când am început să planificăm, totul a explodat dintr-odată.

Graba asta subită a fost ideea ei, insistând să vizităm localuri și să alegem flori care se asortau cu prăjiturilele pe care urma să le servim. Nunțile presupun mai multe detalii decât mi-aș fi imaginat vreodată. Pe când cele două femei puneau la punct cea mai importantă zi din viața mea, eu mă străduiam să nu fiu tipul clasic care dă tot timpul din cap aprobator și se preface că știe ce se întâmplă. Voiam ca de data să fie totul perfect pentru ea. Pentru noi.

Am ajutat să alegem compoziția tortului, iar mireasa mea mi-a făcut tortul preferat și a adăugat floricele violet de glazură, lucru pe care numai noi doi îl vom înțelege. Am ajutat-o cât am putut și cât m-a lăsat Tessa, organizatoarea de nunți / monstrul cel rău care mi-a răpit cea mai bună prietenă.

Săptămâna trecută, Tessa a țipat la mine când a aflat că la croitorie i s-au luat greșit măsurile lui Hardin și că pantalonii de la costum îi sunt scurți până la glezne. Crede că probabil croitorul a făcut-o intenționat și chiar a sunat la atelierul din Chicago, încercând să corecteze eroarea. Am râs de pozele pe care mi le-a trimis Hardin, dar ea a pufnit și a aruncat cu telefonul în mine. Sunt cam emoționat în privința lor, nu știu dacă se vor înțelege cum trebuie la nuntă. Tessa l-a evitat mult, iar el numai despre ea vorbește în interviurile pe care le dă. Weekendul trecut, când am ajuns acasă de la școală, am prins-o pe Tessa arătându-i degetul mijlociu lui Hardin. Numai că Hardin era la televizor, dând un interviu în cadrul turneului de promovare a cărții sale, iar Tessa era furioasă și poate că băuse și cam mult vin.

Acum, iată-mă stând la o masă plină, alături de oamenii pe care-i iubesc și admir — și sunt *însurat*.

Sunt la facultate și m-am căsătorit. Cu o femeie frumoasă, de succes, isteată și bătaioasă. Stă lângă mine, vorbind cu mama despre frișcă și despre nu-știu-ce fără gluten.

Hardin e vizavi de mine și se uită fix la Tessa, care stă în picioare lângă o masă cu alți invitați la nuntă.

— Cum merge treaba? îl întreb.

Îmi iau brațul de pe spatele miresei mele și o prind de mână. Ea se răsuțește și se uită la mine, mă sărută pe obraz și se întoarce la discuția cu mama. Hardin ridică privirea la mine și-și ciufulește părul.

— Nașpa, zâmbește el amar. Ție cum îți merge? Te simți altcumva acum, că ești legat cu acte de o singură persoană pentru tot restul vieții... în fine, până la divorț?

Îmi dau ochii peste cap.

— Ești plin de drăgălășenie, nu-i așa?

Schițează un surâs și apoi e cuprins de panică pentru că o pierde pe Tessa din vedere, în mulțime. Se saltă un pic în scaun și cercetează încăperea.

— E acolo, lângă ușă, îi spun.

Se relaxează și o privește fix. Ken i-o dă pe Abby Tessei, iar aceasta chicotește când fetița o trage de păr. Mă uit la masa următoare și o văd pe Stausey făcându-și un selfie cu paharul de vin. Todd și Amir o încadrează. Amir e îmbrăcat la costum, iar cravata lui e de culoarea ochilor Norei. Mă întreb dacă Nora i-a ales cravata. Așa sper.

Lucrurile s-au reglat încet de la sine după divorț. Ea a rămas executorul averii lui și e responsabilă de deciziile legale și medicale care-l privesc. Amir a devenit și o parte din viața mea și, datorită poveștilor pe care mi le-a spus despre aventurile lor, simt că-l cunosc. Faptul că o ajut să aibă grijă de el m-a făcut să iau în considerare un masterat în Pedagogie Specială după ce termin facultatea. Înseamnă că perioada de studii se va prelungi, la fel și creditele pentru învățământ, dar am sentimentul că mă voi pricepe la asta de minune.

Stausey îi aranjează cravata lui Amir, iar eu mă întorc spre fratele meu vitreg.

— Ce-aveți de gând să faceți voi doi?

Hardin oftează, iar eu o strâng de mână pe mireasa mea. Mama râde și Hardin își duce degetele la gură. Spune, trăgându-se de buze:

— Ne căsătorim.

— Serios? *Ea* știe asta? întreb eu, ridicând din sprânceană.

Sunt convins că Tessa nu știe nimic despre planul ăsta. Am auzit-o repetând ce-o să-i spună lui Hardin, în baie, aseară, înainte de culcare. Îmi pare rău că nu are niciun pic de intimitate, acum, când locuim toți trei, dar fetele par să adore acest aranjament. Am întrebat-o pe soția mea — încă nu mă pot obișnui cu expresia asta — dacă vrea s-o rog pe Tessa să se mute în altă parte, de vreme ce noi urma să ne căsătorim în curând, dar ea mi-a spus mereu că-i place s-o aibă pe Tessa prin preajmă.

Bănuiesc că, într-un fel, știm amândoi că nu are unde să se ducă în altă parte.

— Da. De ce nu? Voi doi ați făcut-o și nici măcar nu vă cunoașteți de atâta timp de când o cunosc eu pe Tess.

Aici are dreptate.

— Da. Dar voi doi nu sunteți împreună. Cred că sari o etapă.

Hardin îmi zâmbește cu subînțeles — rânjetul conspirativ i se întinde pe toată fața.

— Ordinea etapelor nu are nicio importanță. Oricum ar fi, vom sfârși în același loc.

Ridicăm amândoi paharele.

Câteva veri și ierni mai târziu...

— Mami!

Vocea lui Addy e întotdeauna pițigăiată când vrea ceva. Soția mea intră în cameră cu mâinile ocupate. E roșie la față, are telefonul la ureche și-mi pare rău pentru persoana cu care vorbește. Dar vocea iritată îi devine calmă când i se adresează copiei ei fidele.

— Ce e, iubito?

Monstrulețul meu își încrucișează brațele la piept.

— Tati a zis că nu mai am voie tort.

Nora se uită la mine, nefiind capabilă să rămână serioasă.

— Cât te-a lăsat să mănânci? Știi că luăm cina cu mătușa și unchiul tău peste două ore și că încă ai teme de făcut.

— Păi — zice Addy bosumflându-se — n-ar trebui să faci atâtea dulciuri dacă nu pot să le mănânc.

Izbucnesc în râs și încerc să-mi acopăr gura, dar soția mea se uită urât la mine. Apoi drăcușorul mă toarnă.

— Așa a zis și tati.

— Ba nu! mint.

Ambele mă ignoră.

— Addy, gata cu tortul! spune soția mea, pe un ton care nu lasă loc de negocieri. Du-te și spală-te pe dinți și termină-ți temele.

Addy dispăre pe hol, iar părul ei castaniu, lung și ondulat se leagănă dintr-o parte în alta. Când îmi privesc soția, constat că are mâinile goale și că se întinde spre mine. O trag la mine-n poală, iar ea mă încălecă.

— Nu-i mai da zahăr înainte de masă, spune ea și mă sărută pe buze.

— Nu mai face atâtea torturi dacă nu le putem mânca.

Ridic din umeri, iar Nora mă lovește în glumă peste piept. Are părul atât de lung, încât îmi atinge picioarele cu el când scutură din cap. Își lipește gura de a mea și-și încolăcește brațele în jurul gâtului meu.

— Mi-a fost dor de tine azi.

Așa-mi spune în fiecare zi a anului școlar.

— Cineva trebuie să-i educe pe sălbatici, zic eu, aproape de gura ei. Și mie mi-a fost dor de tine, iubito.

Îmi cuprinde fața în palme.

— Măine filmez din nou. Mi-au spus că mai e nevoie de o dublă.

Oftez, încercând să nu fac o criză. Muncește foarte mult în ultima vreme și de-abia o mai văd.

— Acum ce s-a mai întâmplat?

Își lipește arătătorul de buze.

— Cineva a scăpat tortul înainte de ultimele câteva cadre. Asta se-ntâmplă când lucrezi cu torturi adevărate în reclame.

— Nu-i asta ideea?

Îmi amintesc prăjiturile-butaforie din weekendul trecut. Tortul de nuntă a fost real, la fel ca și cuplul de pe ecran. Dar când au strigat „Tăiați!” și filmarea s-a terminat, am luat una dintre prăjiturile alea tâmpite și aproape că mi-am rupt dinții în ea. Regizorul a pus-o pe Nora să decoreze prăjituri false. Dar, mă rog, o plătesc pentru o singură zi cât scoate din două nunți.

— Într-o bună zi, o să renunț la slujbă și o să-i educi acasă pe toți copiii pe care o să-i avem, și-o să putem face asta non-stop.

Își lipește sânii de pieptul meu. O împing ușor în spate.

— Și ce-ar învăța copiii noștri de-aici?

Îmi trec limba peste obrazul ei. Ea se împinge din nou cu sânii în mine, implorându-mă să-i dezmierd.

— Nu încă, micuțo, îi șoptesc la ureche, iar ea freamătă în brațele mele.

— Copiii vor învăța să-și iubească jumătatea. Și să facă prăjituri. O să avem armata perfectă de cofetari iubitori în urma noastră.

Ochii i se luminează amuzați. Îmi trec degetele peste părul ei lung și mătăsos.

— Asta e! Putem călători în lung și-n lat prin toată țara, gătind și predând. N-ar mai trebui să lucrăm niciodată într-un birou.

O sărut pe gât, imaginându-mi-o în mijlocul țării, numai cu noroi și vânt în jurul nostru. Nu cred că s-a gândit prea mult la asta.

— Șșș, fac eu și-o sărut pe obraz. Șșș, orășeanca mea. N-ai rezista nici măcar o zi pe tărâmul porumbului și al birourilor inexistente.

Ea începe să mă contrazică, dar fiica noastră vine în goană pe coridor, cu o perie roz încurcată în păr.

— Mami! țipă ea.

Nora îmi sare din poală.

— E rândul tău, îmi zice Nora, mușcându-mă de buză exact când fiica noastră își face intrarea.

Între haosul cauzat de faptul că fiica mea crește prea repede și soția mea care face eforturi să nu râdă, îmi crește inima de drag și sunt cel mai norocos ticălos din lume.

Uneori tragedia ne unește. Legătura pare indestructibilă, dar uneori, între lacrimi și suferința provocată de niște amintiri dure-roase, poți găsi o scânteie de lumină. Cea mai mică scânteie poate aprinde un foc cu numai o atingere de fericire. Lumina aceasta poate înlătura întunericul și, când nu mai rămâne nimic în afară de foc și cenușă, poți spune că ai găsit un nou fel de legătură. Una care strălucește mai puternic ca soarele.

Muḩumiri

Așadaaaaar, când le-am spus cititorilor mei de pe Wattpad că o să scriu o carte despre Landon (Liam pe atunci), aproape terminasem *After 3*. Am scris scena nunții lui Landon, dar mireasa era necunoscută. A fost cel mai ciudat lucru din lume. Indiferent de câte ori am încercat să-i dau un chip și o identitate, ea refuza. M-am tot gândit la felul în care a cunoscut-o, cine e ea, cum au ajuns acolo, dar tot nu avea identitate. Detaliile începeau să se așeze, dar tot nu știam cine e. M-a înnebunit chestia asta și de-abia așteptam să aflu cine e. Dar, când am început să scriu, am devenit din ce în ce mai confuză. Când am terminat *Nimic mai mult*, tot nu-mi era clar. Personajele au preluat controlul poveștii mele, așa cum se întâmplă întotdeauna, și-mi place asta la nebunie. Deci, exact ca voi, n-am știut cine e până când n-am scris cartea. Vă mulțumesc că-l iubiți pe Landon așa cum îl iubesc eu.

Adam Wilson: aceasta e cea de-a șasea noastră carte împreună — mă rog, a șaptea, dacă o socotim și pe *Imagines* — și nu încetezi

să mă uimești și să mă impresionezi cu răbdarea ta și cu dorința de a încerca lucruri noi și de a mă lăsa să acționez (oarecum) după capul meu. Îți sunt atât de recunoscătoare pentru că mă ajuți să-mi dau seama ce-mi lipsește! Simt că toate aceste mulțumiri sunt întotdeauna aceleași, dar ar trebui să auzi chestiile astea mai des. Succes în tot ce faci!

Kristin Dwyer: Frate!!! Ești cea mai bună și apreciez tot ce ai făcut pentru mine. Mă faci să râd și mă ții la suprafață. Te iubesc mult.

Ashleigh Gardner: Mulțumesc că mă ajuți să navighez în imensa lume a editurilor. Tot n-o să-mi iau niciun agent, dacă nu vei fi tu. ;)

Aron Levitz: prietenul meu unicorn, sunt fericită că sunt amica ta. Ești senzațional și elegant și mă faci și pe mine să fiu mai elegantă ca înainte. Mulțumesc că-mi ești prieten și că mă ții cu picioarele pe pământ, și-mi ești mereu alături ca să mă pot consulta cu tine.

Paul O'Halloran: Paul! Nici măcar nu știu de unde să încep. Mi se pare că muncești mai mult decât mine. Muncești mult și apreciez asta. N-aș putea ține pasul cu toate călătoriile, traducerile, nebunia, dacă n-ai fi tu!

Chels, Lauren, Bri și Trev: Voi sunteți extrem de importanți pentru cartea asta și pentru viața mea, în general. :P Mă bucur că voi patru sunteți prietenii mei buni. Însemnați enorm pentru mine și vă iubesc pentru că-mi trimiteți gif-uri cu Nick Jonas.

Ursula: simt că e mereu la fel. :P Dar tu ești în continuare prietena mea cea mai bună, asistenta, creierul meu. Avem atâtea amintiri minunate anul acesta și de-abia aștept și altele!

Departamentele de Vânzare și Producție: Mulțumesc că ați muncit din greu pentru niște termene de predare atât de strânse! Vă sunt datoare cu un pahar sau cu mai multe.

Cititorii mei sunt cel mai important lucru pentru mine și vă mulțumesc în fiecare zi. Acum, când știu cum e să-ți trăiești visul, n-aș vrea să mă mai opresc niciodată.